

VEZÉRCIKK

ADVENTI GONDOLATOK • *Bérczes Lajos*

Ilyenkor, advent idején sokszor gondolunk arra, hogy nemsokára megharsannak a „trombiták”, Krisztus eljön a levegőéig és magához ragadja választottait. Vele együtt fogunk belépni az örökkévaló hazába, a mi mennyei és igazi otthonunkba. Miközben őszintén vágyódunk erre, gyakran úgy éljük hívő életünket, mint egy visszavonulóban lévő hadsereg. Szeretnénk élve és lehetőleg sebesülés nélkül hazaérni. Visszük, hordozzuk magunkkal sebesültjeinket, hitben megfáradt testvéreinket. Igyekszünk magunkkal vinni szeretteinket, legközelebbi hozzátartozóinkat. Ha ezen felül erőnkől és időnkől futja, próbálunk másokat is – ha lehet – kiragadni a biztos pusztulásból, de valljuk be, ennél sokkal fontosabbnak tartjuk, hogy mi megérkezzünk.

Ebből az „arccal hazafelé” hozzáállásból fakad, hogy féltve őrizzük értékeinket. Fontosnak vélt lelki kincseinket, bevált, megszokott gyakorlatunkat nem merjük az ige mérlegére tenni, könnyűnek bizonyulva, ugyanis „üres kézzel” jövőknek találatnánk. Lelki győzelmeink legnagyobb részét abból állnak, ha a hátunkba támadó ellenséget visszaverjük, vagy ha elmondhatjuk, hogy „elestem ugyan, de felkelek”.

A visszavonulás biztos jele az, ha mindig az ellenség támad, mi pedig védekezünk. Védekezés közben félszemmel – és teljes szívvel – már csak biztos otthonunkra figyelünk. Nagyon nyíltan fogalmazva, az a stratégiánk, hogy kihúzzuk valahogy a hazahívó szóig vagy az elragadtatásig. Mindentől és mindenkitől féltjük gondosan felépített üdvösség-képünket. Gyülekezeti rendünk és liturgiánk mind ezt sugallja. Megfáradt szívünk nyugalomra vágyik. Miközben mindjobban bizonygatjuk magunknak, hogy a menny a mi otthonunk, mintha elfelejtenénk azt az üzenetet, amire Jézus tanított és a tanítványaira és rajtuk keresztül minden gyermekére bízott, hogy „elközelített hozzátok a mennyeknek országa”. Nem majd az elragadtatás vagy a haza hívó szó után fogunk oda bemenni, hanem ide jött, bennünk van, bennünk kell, kellene... megjelennie.

Amíg mi kivonulóban vagyunk, Isten országa offenzívában van, előretör.

Jézus azért jött, hogy az ördög munkáit lerontsa. Ebben a harcban, munkában mindig Isten a kezdeményező. Szolgái pedig az Ő tervét, akaratát hajtják végre.

A reánk bízott feladat határozott, előretörő jellegén túl, teljességre törekvő is. Isten tervével, akaratával kapcsolatosan a „minden nép”, „minden nyelv”, „minden ember” kifejezések a teljes győzelemre törés kifejezései. „Menjetek el”, jussatok el mindenhová! Isten azoknak, akik neki engedelmeskednek, ebből a feladtból adott egy-egy részfeladatot. Akik mindent maguk akarnak elvégezni, és másokat kizárnak, az egészből kimaradnak. Isten bölcs tervet készített. Nem akarja, hogy „hübelebalázs” módjára fejjel menjünk a falnak. Legfontosabb lépése, hogy elküldte fiát a világba. „Testet alkottál nekem” – mondja az írás Krisztusról (Zsid 1).

Isten megjelent testben. A Szellem Isten testté lett, a láthatatlan benne láthatóvá. A szellemileg halott így minden lelki dologra érzéketlen ember saját közegében, a testben ismerhette meg Istent. Az Ő terve kezdettől fogva ugyanígy működik. Testi fülünkkel

hallottuk Isten ígését, a belénk hullott mag felnevekedett és a szívünkben (szellemünkben) megszületett valami új, szent és tökéletes. Krisztus a szívünkben él. Áldozata árán megszentelt, megigazított minket.

Isten az, aki szívünket vizsgálja, és csak Isten látja, mi van a szívünkben. Országá azonban láthatóvá akar válni ebben a világban. A következő lépés, hogy odaszánjuk, egészen neki szenteljük testünket, tagjainkat, az anyagi világban levő minden eszközünket, javainkat, időnket, erőnket is. Ez elengedhetetlen feltétele Isten országa kiterjedésének környezetünkben.

Az első látható dolog, amit megtapasztalhat, megismerhet a környezetünk az, ha szeretjük egymást. Krisztus az egymáshoz való viszonyunkban, a kapcsolatainkon keresztül lesz látható. Üdvösségünk szempontjából elengedhetetlen a rendezett kapcsolat, de Isten tervére nézve még fontosabb az, hogy mindenki megismerje Őt (Jn 13,35).

Saját üdvösségünket szem előtt tartva megengedhetnénk magunknak, hogy egy félreértést, keserűséget valamikor később tisztázzunk. Isten országának követeként, megjelenítőjeként azonban nem. Ha nem felelünk meg a feladatnak, mást állít helyünkre. (Sokkal többről van itt szó, mint hogy milyen fényes lesz a koronánk.)

Szinte hihetetlen, de ebben a munkában Isten korlátlan ígéretet adott. Olyan ez, mint ha valakinek a világ legnagyobb bankja egy egész csekkfüzetet adna át, minden csekket gondosan aláírva azzal a felhatalmazással, hogy akárhány jegyű számat ráírhat.

Hogyan is hangzottak ezek az ígéretetek? Ha ketten egy akaraton lesznek ezen a földön, kérjenek bármit, és az én mennyei Atyám megadja.

A Teremtő és a menny seregei, minden erejükkel melléje állnak annak, aki kész Isten akaratát cselekedni, aki őszintén el tudja mondani „miképpen a mennyben, úgy a földön is” (Mt 6,10) legyen meg a Te akaratod.

Isten az Ő Fiát egy családra, egymást szerető, istenfélő emberekre bízta. Ez ma is így van. A „ketten vagy hárman” a legkisebb közösséget, a családi kapcsolatokat jelenti. Pál, amikor a házastársak egymás közötti kapcsolatáról ír „úgy kell szeretni...”, azt mondja: „felette nagy titok ez, de én a Krisztusról és az egyházzal szólok” (Ef 5,32). Isten országának látható módon való megjelenésére leghatékonyabb közösség a családi kapcsolat. Családod a mennyei terv kulcsfontosságú része. A győzelemhez Isten korlátlan lehetőséget biztosít. „Tisztességes minden tekintetben a házasság” (Zsid 13,4) és megszentelt. Te és a családod a mennyei „partraszállás” hídfőállása lehet. A hídfőállás az, ahol ellenséges területen partra szállnak a támadó csapatok, minden lehetséges erőt ide összpontosítanak. A megtámadott fél pedig minden erejével itt szeretné visszaverni a betolakodót. A családunkért viselt felelősségünk messze túlmutat a saját és szeretteink üdvösségének elnyerésén. Ha itt Isten győz, az hamarosan kiterjed környezetedre is.

Minden győzelem kulcsa itt van, és itt vannak a korlátlan ígéretetek is.

Sajnos, fordítva is igaz. Gyümölcstelen életünk oka nem a gyülekezeti munkához való viszonyunkban, hanem az elsődleges és legmeghatározóbb kapcsolatunkban, családi életünk szentségében keresendő.

Ahogy családi kapcsolataink igen fontosak Isten országa megjelenésének szempontjából, ugyanúgy meghatározó fontosságúak otthonaink is. Isten terve szerint otthonod országának nagykövetsége. Egy valódi földi terület, ahol a menny törvénye a ház törvénye. Aki a te otthonodba lép, az belépett Isten országának felségterületére. Erre a területre az a jellemző, hogy ott könnyű megtérni. Mi sokszor úgy gondoljuk, a gyülekezet az Isten háza, ott kell szentül viselkedni, ott van a megtérésnek a helye. Az otthonom más, csak az enyém. Az én otthonom, az én váram. Nem sok helyet biztosítunk abban annak, hogy valaki ott Istenhez jöhessen. Szenteljük azért oda otthonunkat az Istennek, minden fenntartás nélkül! Ne féltsük meghitt melegét Istentől, hiszen az neki is fontos. Ez szerető tervének meghatározó sarokköve. Krisztus nem úgy hívott, hogy jöjjetek a zsinagógába és ott hallgassatok engem. A

meghívás a mi szánkából továbbadva is így szól „jőjjetek énhozzám”. Isten gyülekezete hívó családokból és odaszánt otthonokból áll. Sőt, továbbmenve minden hívő család és otthon egy leendő gyülekezet, amelyben újabb családok találkoznak Istennel, és újabb gyülekezetek születnek.

Néha a nagy imaházépítési lázban megállva gondoljuk meg, hogyan és milyen módon szenteltük oda azt, amink van. Lehet, hogy a tisztaszoba helyett ma is az istállóba kényszerülne a Messiás?

Karácsonyra készülve teljes szívből kívánom, hogy Isten áldjon meg minden hívő családot és otthont. Szellemével, erejével szentelje meg legszűkebb és legtávolabbi kapcsolataitokat is.

FÓKUSZBAN

Isteni mértékletesség • Kovács Zoltán

%, „A Léleknek gyümölcse: szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szíveség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség” (Gal 5,22).

A felsorolt több tulajdonság ellenére az ige egyes számban beszél a Lélek gyümölcseről. Tehát egy gyümölcs van, s ezek annak különböző jellemzői. Miként a narancs is egy, de sok gerezd van benne, így a Lélek gyümölcsének „gerezdjei” az igeversben foglaltak. A gerezdek csak együtt létezhetnek és fejlődhetnek. Nincs mértékletesség békesség és szelídség nélkül, nincs öröm szeretet és jóság nélkül stb. A könnyebb érthetőség kedvéért a következőkben csak a mértékletességről lesz szó, de olvasás közben ne tévesszük szem elől, hogy ez csak a gyümölcs többi sajátosságával együtt bontakozhat ki.

A mértékletesség az egyik legfontosabb hívő erény. Gyakorlására az élet minden területén szükségünk van, hogy semmit se vigyünk túlzásba, és semmi se váljon bálvánnyá számunkra. Amivel túl sokat – az adott dolog jelentőségénél többet foglalkozunk –, az bálvánnyá lesz az életünkben, s elveszi a figyelmünket, az időnket és energiánkat az igazán fontos dolgoktól. A mértékletesség – miként a Lélek gyümölcsének többi jellemzője – sem érzelem, hanem mindennapos akarati döntéseink következményeként kialakuló viselkedésmód. Ezekben a döntésekben kérhetjük a Szentlélek segítségét, hogy mértéktelenségre hajló emberi természetünket legyőzve, megteremhessük az isteni mértékletességet.

Miben legyünk mértékletesek? Először is az evésben és az ivásban. Karácsony ünnepe országunkban a nagy évések időszaka is, így most különösen időszerű a figyelmeztetés: az étel az élet fenntartásához szükséges energia és vitaminok felvételére való, nem pedig a test hizlalására. Az Úrra figyelő ember az ételben is ismeri a mértéket. Az egyik ICI tankönyv írja – s teljesen igaza van –, hogy a lelkipásztornak nem szabad kövér embernek lennie, különben hogyan taníthatna a mértékletességről, amikor messziről ordít a megjelenéséből, hogy az evés dolgában mértéktelen. Az italról pedig annyit, hogy a hívő embernek is szabad szeszes italt fogyasztania, például ebéd előtt egy kis pohár bort, mert ez jó az emésztéshez, de a második pohár már nem tartozik ebbe a kategóriába. Ezért, akinek nem erőssége a mértékletesség – vagy aki megtérése előtt részeges volt –, az jobban teszi, ha egyáltalán meg se kóstolja a szeszes italokat. Ami az evést illeti, táplálékra viszont feltétlenül szükségünk van, ezért a túlzott fogyókúrázás éppúgy mértéktelenség, mint a sok evés.

Azonban nem az evés és az ivás a legnagyobb kísértés a mértéktelenségre. Sokkal nehezebb megállnunk olyankor, amikor társadalmi nyomás is társul bűnös hajlamunk mellé, mértéktelenségre sarkallva bennünket. Az egyik ilyen terület az öltözködés, és ezzel szoros összefüggésben az ápolt külső. Az országot elárasztó filmek és reklámok dömpingjének jelentős másodlagos hatásaként társadalmunkban is egyre fontosabb a külső megjelenés: a divatos öltözködés és a maximális ápoltság. Ha valaki nem az emberi elvárásoknak

megfelelően öltözködik, ha kicsit ódivatúbb a zakója, akkor nemcsak a hivatali előmenetele kerül veszélybe, de még az ismerősei is egyre jobban lesajnálják. Hovatovább teljesen feledésbe merül az a jó magyar mondás, hogy „nem a ruha teszi az embert”. Manapság – sajnos – egyre inkább a ruha teszi az embert, az észnél, a tehetségnél fontosabbá válik a divatos ruha és a kellően bedolgozott haj. Hogy mekkora társadalmi nyomás hat ebbe az irányba, azt jól példázza egy, az óvodások között végzett vizsgálat, melynek eredményeként megállapították, hogy már az ilyen korú gyerekek kiközösítik maguk közül azokat, akik nem a tévében reklámozott márkájú ruhákban és sportcipőkben pompáznak. Össztársadalmi örület az egész, amely arra készíti az embereket, hogy rengeteg energiát, munkát és pénzt áldozva újabb és újabb divatos cuccokat vásároljanak, miközben még használható ruhák garmadáját dobják ki, csak azért, mert azok már divatjamúltak. A hívő embereknek ebben a forgatagban kellene megtalálniuk a mértékletesség egyensúlyát, hogy az alkalomnak megfelelően tudjanak megjelenni, ugyanakkor ne legyenek éllovasok a divatörületben. E mértékletesség megtalálásában bizton számíthatunk Isten Lelkének útmutatására, de mi magunk is sokat segíthetünk egymásnak azzal, ha a lelki érettséget, az Úr Jézusnak engedelmes életet fontosabbnak, dicsérendőbbnek tartjuk a külső megjelenésnél, és a hitélet milyensége alapján választunk barátokat és házastársat.

Még nehezebb mértékletesnek lennünk azokban a dolgokban, amelyek iránt nem csupán társadalmi igény van, hanem amelyeket hívő szempontból is jónak tartunk. Ilyenek a tanulás és a munka. A tanulás jó és szükséges dolog, nélküle nem szerezhethetünk szakképesítést, amely elengedhetetlen ahhoz, hogy el tudjunk helyezkedni, és meg tudjunk élni a munkánkból. De még a fel nem használt holt tudásnak is van haszna, hiszen általa mélyebb gondolkozásra vagyunk képesek Istenről és a világról, illetve saját magunkról. A földi lét alaposabb ismerete segít helyes döntéseket hozni. Teológiai tanulmányokkal pedig Istenről tudhatunk meg egyre többet. Mégis egy idő után a tanulás is öncélúvá válhat, bizonyos szintet meghaladva már nem jár akkora haszonnal, mint amekkora munkát be kell fektetnünk tudásunk gyarapításáért. Akkor a tanulás már inkább káros, amikor Istennel való kapcsolatunk rovására megy, vagy elveszi időnket a családuktól. Istentől kapott bölcsességre van tehát szükségünk, hogy megtaláljuk a helyes mértéket a tanulásban is. Nem vagyunk egyformák, kinek a szakmunkásképző, kinek az egyetem elvégzése jelenti ezt a határt, ami után már nem érdemes tovább tanulni, a határ eléréséig viszont tanuljunk teljes erőbedobással, mert az Istennek dicsőségére, nekünk pedig hasznunkra válik. A soha véget érni nem akaró, mértéktelen tanulás viszont – mely a tudóstársadalom bálványá – nem az Úrtól való. A tanulás felkészít az életre, de ha elértük azt a készülségi szintet, ami után az Úr használni akar bennünket, az újabb és újabb iskolákba való beíratkozás már engedetlenség. „Mindezekből fiam, intessél meg: a sok könyvek írásának nincs vége és a sok tanulás fáradtságára van a testnek. A dolognak summája mindezeket hallván ez: az Istent féljed és ... parancsolatait megtartsad, mert ez az embernek földolga!” (Préd 12,14–15)

A munka létszükséglet. A szorgos, jó munkásokat mindenütt elismerik a világban, de a jó munkavégzés hívő erény, és bibliai elvárás is. A szorgalom anyagilag is hasznos tulajdonosának, több munkával többet lehet keresni is. A lustaság, a restség egyértelműen káros és elítélendő, de helytelen az inaszakadtig tartó munka is. Korunkban erre igen erős a kísértés. A túlzott munkavégzés általában más mértéktelenségek következménye: valaki túl nagy házat akar építeni, nehogy a szomszédé nagyobb legyen az övénel, túl drága autót akar venni, a legdivatosabban kíván öltözködni stb. Mindehhez pénz, sok pénz, és még több pénz kell, dolgozni kell tehát megállás nélkül, nehogy valamire ne teljen. Ha tehát mértékletesek vagyunk az öltözködésben és egyéb kívánságainkban, akkor a munka mennyiségében is könnyebben megtaláljuk a mértéket. Az indokoltnál magasabb életszínvonal által megkövetelt, fogcsikorgatva végzett túlmunkán nincs Isten áldása. A munka-bálvány elveszi az időt, energiát, később már az egészséget is. Sok, a nagy ház építésébe belerokkant férfit az

emiatt elhanyagolt családja is elhagyja, mire elkészül a nagy mű. Mások csak nyugdíjas korukra végeznek a palota építésével, amit aztán fűteni sem tudnak kicsiny nyugdíjukból. A fiatalkori mértéktelenség visszaüt, s élete végére nyomorúságba taszítja az embert. A legnagyobb nyomorúság pedig az, amikor valaki már csak a halálos ágyán döbben rá, hogy életét értelmetlenül, az anyagi javak, az e világon maradó tárgyak megszerzéséért dolgozva élte le.

A hívő embereket is kísérti a mértéktelen szolgálat veszélye. Azt értem ezen, amikor valaki önmagát, családját, munkáját vagy éppen az Úrral való kapcsolatát elhanyagolva, éjt nappallá téve „szolgál” az Úrnak. Az előző mondatban idézőjelbe került a „szolgál” szó, mivel az Úr az ilyen szolgálatot nem kéri és nem várja el tőlünk. Márpedig szolgálni csak azzal tudom Urunkat, ha akaratának, parancsolatának engedve cselekszem. Ha olyat teszek, amit Ő nem kíván, azzal nem szolgálhatom az Urat, legfeljebb a saját önbecsülésemet, a téves elképzeléseimet vagy a gyülekezet túlzott igényeit elégíthetem ki. Az ilyen „szolgálat” viszont közelebb áll a bűn, mintsem az érdem fogalmához.

Szinte hallom egyes testvérek ellenvetését, hogy a gyülekezeti tagokra nem a túlzott szolgálat a jellemző, hanem ellenkezőleg, a többség egyáltalán nem szolgál. Ez többé-kevésbé igaz, s igen helytelen gyakorlat, de pont ebből fakad, hogy hajlamosak vagyunk a szolgálatot vállaló kisebbséget agyon terhelni. Mert mi másról lehet szó olyankor, amikor valaki azzal kéri a „szolgálat” alóli felmentését a lelkipásztortól, hogy különben a házassága megy rá, vagy amikor a hitetlen munkatársak azt a bizonyosságot teszik a hívő kollégáról, hogy az mindig ideges és hajszolt? Vagy ha az egyetemista fiatal a „szolgálat” miatt nem jár az órákra, s jóformán csak vizsgázni megy be az egyetemre? Harminc-negyven éve rendszeres volt, hogy például az Afrikában szolgáló misszionáriusok csak úgy tudták taníttatni gyerekeiket, hogy hatéves kortól kollégiumba adták őket, s csak évente egyszer, a nyári szünetben találkoztak velük ismét. A szülők ezalatt zavartalanul folytatták szolgálatukat, a gyerekekből viszont a legtöbb esetben lelkileg sérült, Istentől elforduló felnőtt lett. A következmények ismeretében feltehetjük a kérdést: a szülők ezzel valóban Istent szolgálták? A misszionárius szervezetek szerint nem, ezért mostanában nem engedélyezik, hogy a gyermekeket a szülőktől elszakítsák a szolgálat miatt.

Mindenesetre gyülekezeteinkben erős nyomás hat a túlzott szolgálat irányába, amit alátámasztanak az olyan teológiai fejtegetések, hogy az Úr csak azért adja a lelki növekedést, hogy ezáltal még jobban és még többet szolgálhassunk. Ha ez igaz lenne, akkor másodlagos lenne a bűnök elhagyásának és a megszentelődésnek a kérdése. Sokszor úgy teszünk, mintha Krisztust, a mennyei vőlegényt nem az érdekelné, hogy az eklézsia mint menyasszony milyen, hanem hogy mit tesz. Pedig Urunknak az a célja, hogy a menyasszonyt szeplőtlenül, sömörgözés nélkül állítsa maga elé, s az, hogy az egyház mit szolgál, csak a szentségből fakad: a szent ember odaszánja magát az Úr szolgálatára.

A túlzott szolgálat a megszentelődéssel ellentétes irányba hat. Mária és Márta példájából látjuk, hogy Márta bár az Úrnak készítette a vendégséget, mégsem Őt szolgált. A sok munka pedig elégedetlenséget és vádat szült Mártában. Vádat a testvére ellen, hogy Mária nem segít neki, és az Úr ellen, hogy nem törődik vele, hogy ő egyedül maradt a szolgálatban. Az Úr nem küldte el Máriát is szolgálni. Ellenkezőleg – bár, Mártát sem róttta meg –, a dicséret Máriát illette: „Márta, Márta, szorgalmas vagy és sokra igyekezel, de egy a szükséges dolog: és Mária a jobb részt választotta, mely el nem vétetik tőle” (Lk 10,41–42). Az Úrra való figyelés, a Neki való engedelmisség jobb, mint amit mi szolgálatnak tartunk!

A túlzott feladatvállalás elkerüléséhez két dolog szükséges. Az egyik az, hogy a megtért emberek mindegyike részt vállaljon a gyülekezeti munkából, s így igazságosabb közteherviselés alakuljon ki a testvérek között. A másik pedig az, hogy vizsgáljuk meg, mely szolgálatokra van feltétlenül szükség a gyülekezetben, és melyekre nincs. Ezután fontoljuk meg, mi az, amit el lehetne hagynunk anélkül, hogy emiatt veszélybe kerülne a gyülekezet

küldetésének maradéktalan teljesítése. S ha találunk ilyeneket, akkor legyen bátorságunk megszabadulni a felesleges tehertől. Ha nem muszáj évente három konferenciát rendezni a gyülekezetben, akkor rendezzünk csak egyet. Ha nincs szükség arra, hogy havonta szeretetvendégség keretében felköszöntsük azokat a testvéreket, akiknek az adott hónapban volt a születésnapjuk, akkor nyugodtan hagyjuk el ezeket az alkalmakat, még akkor is, ha ez már hagyománnyá vált köztünk. Ha az imaház ablakait elég negyedévente megtisztítani, akkor ne osszuk be kéthetenként a testvéreket erre a „szolgálatra”. Tegyük meg mindezt azért, hogy ne illessük elhordozhatatlan terhekké a munkát vállaló testvéreket!

Mértéktelenség a túl sok evés, de a túl kevés is, a túl sok munka, de a túl kevés is. Mi tehát a mértékletesség? Az arany középút keresése, hogy ne essünk egyik végletbe se? Nem! A mértékletesség több ennél: Isten akaratának szüntelen keresése, életünk isteni bölcsesség általi berendezése. A mértékletesség a keskeny úton való járás. A mértéktelenség mindig a keskeny útról akar letéríteni bennünket, valami mellékest állítva figyelmünk középpontjába. A mértékletesség megőrzi minket Isten útján.

Hogy egy adott helyzetben mi számít mértékletességnek, az nem emberi mérlegelés függvénye, hanem Isten akaratától függ. Az Úr iránti szeretetben például nem szabad mértéket tartanunk. „Szeressed azért az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, ... teljes elmédből és teljes erődből” (Mk 12,30). Ugyanígy nincs aranyközépút abban, hogy engedelmeskedjünk az Úrnak, hogy gyűlöljük a bűnt, hogy szentek legyünk. A lelki dolgokban csak a teljes odaszánás visz előre. Pál apostol megtanult bővölködni is, szűkölködni is, megelégedetten élni azokban a körülményekben, amelyekbe Isten akaratából került. Az isteni akarat szélsőséges helyzetekbe vitte, de az apostol mértékletes maradt minden szélsőségben. A nincstelenség idején sem zúgolódott, a jólét idején nem dőzsölt, hanem az Urat szolgálta mindhalálig.

A Lélek gyümölcse maga a krisztusi jellem. Méltó tehát, hogy Jézus Krisztus példáján mutassuk be a mértékletességet. Már születésének körülményei isteni mértékletességről tanúskodnak. Isten Fia létre nem pompa és ragyogás várta a Földön, hanem szegényes jászol és az állatok meleg lehelete. Ugyanakkor a mérhetetlen isteni gazdagság is kifejezésre jutott a történetekben, hiszen mennyei seregek sokasága hirdette születését a szegény pásztoroknak, és a napkeleti bölcsek fejedelmi ajándékot vittek Neki: aranyat, tömjént és mirhát.

Az Úr Jézus mértékletes volt abban is, hogy nem fogott hozzá idő előtt szolgálni, hanem megvárta az Atyától rendelt időt. Nem mondta azt, hogy nem várom meg, míg harmincéves leszek, mert addig még rengeteg ember megy a kárhozatba; minél hamarabb hozzáfogok a szolgálathoz, hogy minél több embert megmenthessek. Az isteni időzítés így volt tökéletes, mert Urunk előtt még be kellett érnie Bemérető János „pusztában kiáltó szó” munkájának. Urunk mértékletes volt, amikor nem mondta a köveknek, hogy váljanak kenyerekké, amikor az ötezer embert megvendégelte ugyan kenyérrel és hallal, de saját szükségletének kielégítésére nem élt ezzel a hatalmával, hanem beküldte tanítványait a városba élelemért a samáriai asszonnyal való beszélgetés napján. A vihar idején parancsolt a szélnek és a tengernek, és azok elnémultak; amikor Ő fázott, akkor viszont a takarót húzta magára, s nem rendelt meleget a saját kényelmére. S folytathatnánk a sort a végtelenségig: Jézus Krisztus Isten létre felvette magára az emberi korlátokat, és soha nem élt vissza akkor is meglévő isteni hatalmával.

Urunk mértékletes volt mindhalálig. Rendelhetett volna angyali seregeket önmaga védelmére, leszállhatott volna a keresztről, ahogyan gúnyosan biztatták a tudatlan emberek, de nem tette. Mértékletesen rábízta magát az Atya hatalmára és akaratára. Mértékletessége által lehetett a világ Üdvözítője, az én Megváltóm és a tied. Mértékletessége mögött mindig ott volt az engedelmesség, ami nélkül mi sem növekedhetünk lélekben, és nem élhetünk helyesen a világban.

Vegyünk példát az Úr Jézusról: mértéktelenül cselekedjünk és keressük Isten akaratát, hogy

mértékletesek lehessünk!

CSALÁD

Társskereső • B. J. Dougharty Fordította: ifj. Kovács Béla

Találd meg az igazit

A sikeres keresztény házasságok olyan házaspárokból állnak, akik maguk is sikeres keresztények voltak mint egyedülállók. Ha van két fiatal, akik Isten igéjének fényében járnak, és Isten összehozza őket, nagy valószínűséggel harmóniában fognak élni házasságkötésük után is.

Az nem lényeges, hogy milyen jóképű valaki, vagy mennyi pénze vagy bármilyen más tulajdona is van. Ha nem járnak Istennel és embertársaikkal harmóniában, egymással sem lesznek összhangban, ha már összeházasodtak. Úgy vélem, itt az ideje, hogy mi szülők és vezetők készítsük az embereket, hogy a legmagasabb színvonal elérését tűzzék maguk elé az Istennel való járásban, azáltal, hogy mi magunk is ezt tesszük saját életünkben. A legmagasabb nívóról pedig Isten igéjében olvashatunk.

A Mt 6,33-ban Jézus mondja: „Keressétek először Isten országát és az ő igazságát, és mindezek megadatnak néktek.” Jézus itt a pogányokról, ill. azokról beszél, akik pénzre, ruhákra és házakra törekcszenek. Az ő életük anyagi javak elnyerésére irányul. Jézus viszont azt mondja, hogy ne keressétek ezeket, mert ha először Isten országát és az Ő igazságát akarjátok, mindezek ráadásaként adatnak nektek. Ugyanez az alapelv működik a házasságot illetően is.

Ha te először Istent keresed, akkor Ő megajándékoz téged a legjobb emberrel, akivel összeházasodhatsz. Ha Istent helyezed az első helyre, te magad is a legjobb helyzetben leszel ahhoz, hogy a megfelelő társsal megismerkedj, és igazi kapcsolatot alakíts ki vele, ami azután jó házasságot eredményez.

Az emberek gyakran keresnek házastársat, de a Biblia azt mondja, hogy először Istent kell keresni. Ha először Őt keresed, Isten kapcsolatba fog téged hozni a leghozzávalóbb személlyel. Valaki olyannal fogsz megismerkedni, aki szintén Istent keresi.

Együttjárás

Isten világos útmutatást ad számunkra, hogy ne legyünk hitetlenekkel felemás igában. „Ne legyetek hitetlenekkel felemás igában. Mert milyen közössége van az igazságnak a törvénytelenességgel? Vagy mi köze a világosságnak a sötétséghez? Vagy milyen egyezése van Krisztusnak Béliállal? Vagy milyen közössége van a hívőnek a hitlennel? És milyen egyetértése van Isten templomának a bálványokkal? Mert ti az élő Isten temploma vagytok. Ahogy Isten mondja: Bennük fogok lakozni, és közöttük fogok járni. Istenük leszek, és ők lesznek az én népem. Ezért gyertek ki közülük és különüljetek el tőlük, mondja az Úr. Ne érintsetek tisztátalant, és én magamhoz fogadlak titeket. Én Atyátok leszek, ti pedig fiaim és leányaim leszek, mondja a mindenható Úr” (angol ford. 2Kor 6,14–18).

Amikor randevúzni és járni kezdesz egy hitlennel, és olyan baráti kapcsolatba kerülsz vele, ami a házasság irányába mutat, ne felejtssd, hogy nem minden találka végződik házassággal, de minden házasság egy találkával kezdődik.

Mert megvan a lehetősége, ha egy kánaánitával jársz, egy kánaánitába leszel szerelmes. Az Ószövetségben nagyon világos útmutatást találunk erre az esetre. Nem volt szabad egy izraelitának sem kapcsolatba lépnie kánaáni lakossal. Mivel az izraeliták áthágták Istennek ezt a parancsát, a bálványok tisztelete kezdett beszűrődni Isten imádata helyébe.

Istennek az a célja a hívővel, hogy ne vegyüljön a hitetlenekkel. Ő olyan erős kapcsolatot akar a hívők között, ami maga bizonyágtétel lehet a világnak. Sok olyan hívő van manapság, akik nem hívővel házasodnak össze, azt gondolva, hogy férjük/feleségük meg fog változni a házasságkötés után, pedig hosszú éveken át csak szívfájdalmat okoznak maguknak. Ezért szükséges, hogy fiainkat és lányainkat megtanítsuk ezekre a bibliai alapelvekre, és megerősítsük őket ezekben.

Mi nem utasítjuk el a nem hívőket vagy nem írjuk le őket, de házasságban nem egyesülünk velük. Inkább imádkozunk értük, hogy Krisztus ismeretére eljussanak.

Amikor két fiatal megkeres, hogy össze akarnak házasodni, ezek az első kérdéseim hozzájuk: Tudod-e, hogy a barátod/barátnőd újjászületett? Imádkozik-e Lélekben? Olvas-e Bibliát? Közösségben van-e az Úrral? Neked kell partneredet nógatnod, hogy rendezze dolgait Istennel, vagy ezt magától is megteszi?

Mert ha valaki társat keres, olyat kell keresnie, aki önszántából törekszik Isten felé, mert ha minden alkalommal taszigálni kell partneredet ebbe az irányba, abba hamar beleun, és könnyen viszály lesz belőle. Olyan emberrel kell együtt járnunk, aki már döntést hozott arról, hogy ő az Urat szolgálja, függetlenül attól, hogy összeházasodtok-e vagy sem.

Bizonyágtétel – kifogás a hitelennel való együttjárásra

Gyakran fiatal hívők a bizonyágtétel szükségességét használják fel, hogy igazolják, miért járnak nem hívővel. Most azonban elárulok nektek egy titkot.

Bizonyágot tenni anélkül is lehet, hogy együtt járnál velük. Sajnos, már sokszor hallottam ezt a kifogást, és sokszor láttam negatív következményeit is.

Évekkel ezelőtt Sharon, a feleségem imádkozott egy fiatal nővel, aki együtt járt egy nem hívő fiúval, azzal az elgondolással, hogy bizonyágot tesz majd neki, és közelebb vonja őt az Úrhoz. Két-három hónapi együttjárás után a fiatalok szerelmesek lettek egymásba, és elhatározták, összeházasodnak. De a fiatal nő egyik este előre jött a gyülekezetben, a lelke szomorú volt, mert tudta, hogy vőlegénye nem született újjá. Jóllehet már elhatározták magukat a házasságra. Sharon mégis azt mondta neki: „Még nem dőlt el az a dolog, annak ellenére nem, hogy már kihirdették a jegyességeteket. Lehet, hogy még egy hét, egy nap van hátra az esküvőig, de még mindig változtathatsz.”

Aztán Sharon megkérdezte: Vagy túl sokáig vártál rá?

Ezt a fiatal nőt a Sátán becsapta egy olyan kapcsolattal, amelyben jók voltak a szándékai a kezdet kezdetén, de aztán úgy érezte, már nem tud szabadulni. Nem akarta megbántani a fiút az őszinteségével, de érezte, hogy kapcsolatuk nem az igazi.

Mindannyian szent mag vagyunk, és Isten mások számára is el akarja hozni a megváltást rajtunk keresztül, de ez nem úgy fog történni, hogy hívők együtt járnak a hitetlenekkel. Mert ha te valakivel együtt jársz, az azt jelenti, hogy mindent elfogadsz tőle. Nem szükséges sok emberrel próbálkozni, hogy jó házasságod legyen. Az együttjárás nem szükséges feltétel. Már sok olyan emberrel találkoztam, akik végigcsinálták az együttjárás minden bonyodalmát, de végül eljutottak arra a pontra, hogy az egész csak játék, komolytalan dolog volt.

Ezek a fiatalok sokszor megbántódottak és sérültek voltak. Végül azt mondták, most már hagyom, hogy Isten vezessen engem ahhoz a személyhez, akivel összeházasodhatom.

Ez természetesen azt jelentette, hogy elfogadják Isten „legjobbját” a társkeresésben.

Fiatalok!

Tinédzserek! Biztatni akarlak titeket a csoportos vagy „két páros” együttjárásra. Ez nem más, mint a nyugati kultúrában gyökerező közös tevékenység, amely időráfordítást igényel a közösség és jellemformálásra, a társadalmi érettség elérésére. Ha már baráti kapcsolatban vagy valakivel az ellenkező nemből, bizonyára vannak az életedben olyan dolgok, amelyek az együttjárás során fejleszthetők. De ha a cél valójában a jellem- és közösségformálás, valamint

a barátság, akkor nem probléma, ha mások is jelen vannak.

Amikor én bekerültem az Oral Roberts Egyetemre, a csoportos együttjárás teljesen idegen volt nekem. Soha nem hallottam még róla. Ahelyett, hogy két fiatal ment volna együtt valahová, például korcsolyázni vagy valami mást csinálni, mindig csoportban mentek. Nem mindig voltak párosan. Előfordult, hogy öt-hat fiú és hét-nyolc lány volt együtt. Más szavakkal, mindannyian együtt jártunk és elkezdtek megtapasztalni a közösséget a hamis, randevúzó mentalitás nélkül. A kapcsolatok ragyogóak voltak, és nagyszerű alkalmak adódtak a barátkozásra.

Sok fiatalnak nincs ellenkező nemű barátja. Csak úgy tekintenek a másik nemre, mint potenciális randevúalanyra.

Szükségetek van olyan kapcsolatokra, ahol barátságban lehetnek ellenkező nemű fiatalokkal anélkül, hogy valami komolyabb dologba kerülnének.

Kerüld, hogy egymagad légy más nemű fiatal társaságában. A legnagyobb kísértés ugyanis akkor jön, amikor két fiatal egyedül van egy parkoló autóban, amikor ragyog a holdfény, és enyhe szellő susog a fák között.

Ha ilyenkor a fiatal lány azt sóhajtja: Óh, Istenem, kérlek, légy segítségül most nekem! Már valószínűleg késő, hogy az Úr segítségét kérje.

Tehát kerüld ezeket az alkalmakat: kettesben a parkban vagy a folyóparton. Lehet, most azt mondd nekem: Viccelsz? Nem, nagyon is komoly vagyok.

Becsapod magad, ha azt gondold, hogy az ördög nem fog megkísérteni, amikor egy gyönyörű éjszakán kettesben vagy egy fiatal lánnyal vagy fiúval.

Úgy gondolom, az ördögnek már van egy kis tapasztalata abban, hogyan kell elrendezni a kellékeket a színen, hogy felkorbácsolja az érzelmeket és a vágyakat, hogy elborítsanak annyira, hogy azt tedd, ami nem helyes. A legjobb megoldás, ha bele sem megyünk ilyen helyzetbe.

A csoportos együttjárás, a közösség helyénvaló, és jó, ha annyit szervezünk ezekből, amennyit csak lehet, hogy kielégítsük a fiatalok azonos korúakkal való kapcsolatteremtési igényeit. Mert a páros együttjárás megnyitja az ajtót az ördög előtt.

Engem nem az érdekel, hogy egy fiatal milyen erős hívő mint középiskolás vagy főiskolai hallgató. Annál inkább szükségük van bátorságra és az Úr védelmére, ha egymás társaságában vannak.

Bennünket annyira befolyásol a világ, hogy úgy érezzük, nekünk is gyakorolni kell a páros együttjárást, mert ez az, amit mindenki csinál? Isten azt mondja: mi mások vagyunk. A világi emberek nem értik, miért teszünk úgy épp, ahogyan cselekszünk, de ez így is van rendjén.

Elég az, ha mi tudjuk, hogyan védjük meg magunkat.

Röviden összefoglalva: kerüld a kísértést, és az is kerülni fog téged. Az Úr áldjon meg titeket, fiatalok!

KÖRKÉP

Tíz éves a kadarkúti szeretetotthon • *Bérczes Lajos*

Október 31-én meghitt, ünnepi alkalomra érkeztünk Kadarkútra. Az évfordulóra meghívást kaptak: magas rangú állami és önkormányzati testületek képviselői, a helyi értelmiség jeles képviselői, az intézet építésében és berendezésében sokat segítő svéd és angol gyülekezetek küldöttei, a hazánkban szolgáló misszionárius testvérek, közösségünk jelenlegi és korábbi vezetői, valamint a szeretetotthonért sokat tett testvérek.

Ragyogó napsütésben érkeztünk Kadarkútra. Az ajtóban *Kincses József* testvér, az intézet vezetője és *Pataky Albert* testvér közösségünk alelnöke fogadott. Az ünnepi istentisztelet a

Himnusz eléneklésével kezdődött.

Kincses testvér köszöntötte a megjelenteket, majd a vendégek közül szóltak néhányan. Az intézmény munkáját méltatták: *Horváth Sándorné*, a Kadarkúti Általános Iskola igazgatója, *Endrődi Jánosné*, a Nagyszakácsi Nevelőotthon és Szakiskola igazgatója. Az elmúlt évtizedre emlékezve *Verkmann József*, Kadarkút polgármestere örömeinek adott hangot mindazért, amit a település, a kastély felújítása, üzemeltetése és a rendezvényei által kapott. Meleg szavakkal beszélt közösségünkről és a kadarkúti otthonról *Egyed Albertné*, a Minisztertanácsi Hivatal főtanácsosa is. Többek között azt mondta, számára örömet és megnyugvást jelent, amikor ide jöhet. Majd *Gyánó László* testvér ünnepi beszédében (mellékeljük) szólt az elmúlt tíz évről. Külföldi vendégeink közül *John Wildrián* (Anglia) és *Roland Nelson* (Svédország) testvérek adták át a hozott jókívánságokat. Roland testvér csodálatos harsonaszólója után átnyújtotta egy svéd testvérnő ajándékát, egy tangóharmonikát. A kadarkúti fiatalok éneke után – befejezésül – velük együtt énekeltük fennállva, a Nagy vagy, Te Isten... kezdetű éneket. Délután a kadarkúti testvérek szolgálataival és bizonyágaival folytatódott az ünneplés. Isten Igéjét *Fábián Attila* testvér, közösségünk elnöke hirdette. Jól esett látni és hallani helyi testvéreink bizonyágait és szolgálatait.

Isten gazdagon áldja meg a továbbiakban is testvéreinket és mindazt, amit az Úrért tesznek!

Történelmi visszatekintés – Az EPK Szeretetotthonának tíz éves jubileumára • Gyánó László

Tisztelt ünnepi gyülekezet, kedves testvéreink, kedves vendégeink!

Tíz évvel ezelőtt Isten iránti hálával és szívből jövő örömmel adtunk hírt arról, hogy 1987. október 31-én a felújított Somsich kastélyban megnyitjuk közösségünk szeretetotthonát. Ma, egy évtized távlatából hasonló hála és öröm tölt el bennünket, hogy vállalkozásunkat Isten megáldotta, és immár tíz éve tölti be nemes küldetését, a szeretet szolgálatát. Nekem jutott a feladat, hogy a megemlékezésnek és hálaadásnak ezen szép ünnepén emlékezzek a megtett útra, az elmúlt évtizedre, a felújítás három évére, a kezdettől napjainkig. Örömmel teszek eleget a feladatnak, mert a költőt idézve: „Csodára emlékezni jó...”

Előzmények

Mielőtt az otthon történetét próbálom áttekinteni, szólnom kell az előzményekről, amelyek motiválták közösségünkben a kastély vásárlást és az intézmény létrehozását. Közismert tény, hogy az egyházak mozgásteret, tevékenységi köre az elmúlt rendszer évtizedeiben korlátozott volt. A hatalom – az Egyházügyi Hivatal és a belügyi szervek aktív közreműködésével – igyekezett a lehető legszűkebb területre korlátozni tevékenységünket. Mindent megtett azért, hogy az egyházi élet kizárólag a templomok és imaházak falai közé szoruljon. Ettől nem volt mentes közösségünk sem. Viszont az élet és az élni akarás nem tűri a korlátokat. A magban az életcsíra szétfeszíti a csonthéjat is. Közösségünk élni akarása így feszítette egyre jobban a korlátozó, gúzsba kötő adminisztratív intézkedéseket. Testvériségünk igényelte az országos találkozokat, ifjúságunk köreiben egyre nagyobb volt a szándék a szabad mozgásra, a táborozásra, a lelki növekedést munkáló csendesnapokat az egészséges életmód gyakorlásával ötvözve. Ebben a törekvésben egyre inkább szükség volt olyan hely birtoklására, amely alkalmas a szeretetszolgálati munkára, tábori rendezvényekre, bibliai szemináriumok megtartására. Úgy éreztük, hogy keresztény hitünkéből eredő kötelesség az idős testvéreinkről való gondoskodás. Vallottuk és valljuk, hogy azokat a kezeket nem ereszhetjük el, amelybe kapaszkodva tettük meg az első lépéseket. Hitben és imádkozó életben megidősödött testvéreinket nem akartuk kiszolgáltatni a szociális otthonok hit és imádság nélküli légkörének. Ezek a motivációk erősítették meg közösségünk vezetőségében az igyekezetet a

szeretotthon létrehozására.

Első kísérletünk a hetvenes évek végén volt, amikor Pécelen egy telket megvásároltunk terveink megvalósítására. Elkészültek az épület tervei is, de támogatottság hiányában nem jöhetett létre az intézmény. Ennek ellenére nem mondtunk le célunkról, várva a külső és belső feltételek jobbra fordulását. A kedvező változás a nyolcvanas évek elején látszott elérkezettnek. A hivatalos politika egyre jobban felismerte a társadalmi megbékélés szükségességét és azt, hogy a feszítő gazdasági, társadalmi és szociális problémák megoldásából nem szabad kizárni az egyházakat sem. Ennek eredményeként 1981-ben az Országos Műemlék Felügyelőség körlevelében meghirdette a pusztuló kastélyok vételi, hasznosítási pályázatát. Ezek listáját az egyházak, így mi is, megkaptuk. A Központi Tanács, az akkori vezető testület elérkezettnek látta az időt több éve dédelgetett tervének megvalósítására.

Megkezdtük a megfelelő hely és épület felkutatását. A listán jó néhány somogyi kastély és kúria is szerepelt, ezeket sorra megtekintettük. A hencsei Márfy-kúria, a csombárdi, kercseligeti, kisasszondi és más épületek után is érdeklődtünk. Valami oknál fogva egyiket sem láttuk megfelelőnek. A Műemlékfelügyelőség Somogy megyei albizottságának a titkárát, Szigetvári György urat is megkerestük, kérve segítségét. Ő az első alkalommal – mint jó lokálpatrióta – azt ajánlotta, hogy ne menjünk el Somogyból, mert bőven van megfelelő kastélyépület. Említette a kadarkúti Somsich-kastélyt, amely ugyan nem volt a listán, mert nem műemlék, de a kadarkúti gyógyszerész, Répai Gábor úr felhívta figyelmüket, hogy ne hagyják tönkremenni azt a szép épületet. Éltünk az ajánlattal: Szomor Imre, Tóth László és jómagam megkerestük Vótapusztát. A hársfasorra befordulva megpillantottuk a kastélyt, megdobbant a szívünk és azonnal éreztük, hogy ez az a hely, ez az az épület, amit keresünk. Bár az épület erősen leromlott állapotban volt, megtekintésekor mégis erősödött bennünk ez a tudat. Ugyanis a falak erősek, szárazak, masszívak voltak. A tetőszerkezet beázása ellenére kiváló állapotú. A környezet nagyon alkalmas az áhított táborozásra. Egy szóval: úgy láttuk, ezt kerestük. Megtudtuk, hogy az épület a magyar állam tulajdona, kezelője a kadarkúti tanács. Felkerestük az akkori tanácselnököt, Hetesi Lajos urat, aki elmondta, hogy nagyon szeretnék értékesíteni, mert felújítani nem tudják, az épület állaga egyre romlik. Bejelentettük vételi szándékunkat, és még azon a napon megkötöttük az előszerződést. 50 ezer forint ellenében megkaptuk volna a kezelői jogot. Örömünk nem sokáig tartott, mert az Egyházügyi Hivatal nem járult hozzá a vásárláshoz. Ez 1982-ben volt, s a kastély még két évig tovább pusztult. Már-már lemondtunk róla, és néha szomorú iróniával úgy emlegettük, hogy: Vót, a. Azaz csak volt, vagy lett volna...

1984-ben változás történt közösségünk vezetésében, és valami erőteljes belső indításra, ismét felelevenítettük az ügyet. Érdeklődésünkre a tanácselnök úr szomorúan mondta, hogy sajnos, még megvan. Ami neki szomorúság, az nekünk öröm volt. Ígéretet kaptunk, hogy elővételi jogot biztosít részünkre, ha egy hónapon belül elintézzük az engedélyezést. Ezúttal sikerült. Újabb kérésünket nem utasította el az ÁEH. Miután lejöttek Kaposvárra, a megyei hatóságok minden fórumon támogatták vételi szándékunkat. Ebben a támogatásban nagy szerepe volt Horváth István megyei egyházügyi tanácsos úrnak, aki kezdettől fogva pártolta ügyünket. Megkaptuk az engedélyt, megkötöttük az adás-vételi szerződést, most már – az újabb egyházi jogi változás eredményeképpen – tulajdonunkba került az épület, 650 ezer forint vételáron. A szerződés kelte: 1984. július 18.

Felújítás

Nagy volt a lelkesedés. Még abban az évben közösségi munkát szerveztünk az épület kitakarítására, a hatalmas bozót kiirtására. Célul tűztük ki megállítani a további pusztulást, biztosítani az állagmegóvást. Ez a tervünk az első nyáron sikerült. Itt emlékezünk meg kegyelettel Lugosi István testvéréről, aki a mostoha körülmények ellenére vállalta, a tél

folyamán őrizője lesz az épületnek. Testvérünk már nem ünnepelhet velünk, bár még eljutott hozzá a meghívó. E hó 14-én temettük. Emlékét megőrizzük. Közösségünk vezetése 1984 telén hozzálátott a felújítási tervek elkészítéséhez, és a pénzügyi keret előteremtéséhez. Az Országos Közgyűlésen kedvező fogadtatásra talált szándékunk, és 1985 tavaszán elkezdődött a folyamatos gyűjtés és az átalakítás, helyreállítás. A felújításra házibrigádokat szerveztünk, valamint a közösségi munkára csoportokat az ország gyülekezeteiből. A házibrigád egyik tagja, Szabó Endre kőműves, most otthonunk lakója. Elvezi szorgalmas munkája eredményét. Még az első nyáron, egy verőfényes augusztusi vasárnapon, a kastély parkjában megtartottuk az első szabadtéri istentiszteletet. Felejthetetlen alkalom volt. Az Igével szolgált Alvar Henninson svéd pásztor, aki az Úr csodáiról beszélt. Prófétikusan hirdette, hogy csodákat fogunk átélni... Beteljesedett. Az Úr csodaszámba menő segítségét lépten-nyomon tapasztaltuk. Kötő István és Zolnai Endre tervezők díjtalanul készítették el az átalakítási-felújítási terveket. Dicső Gusztáv és Szabados István kútfúró mesterek a több milliós értékű 202 méteres kutat önköltségi áron (vagy azon alul) 260 ezer forintért fúrták. A vízügyi hatóságok előrejelzése szerint vasas vízre számíthatunk, mert Kadarkút környékén erősen vastartalmú a víz. Nekünk jó vizünk lett. Közösségi munkára 25–30 fős csoportok jöttek. A lelkesedés határtalan volt. A kadarkúti nagyközség vezetésével példaszerű kapcsolat alakult ki. A választás során Werkman József lett a tanácselnök, később a polgármester, aki szintén nagyon jó partnernek bizonyult terveink megvalósításához. Vele együttműködve építettük meg az egykilométeres bekötőutat kb. 260 ezer forintos költséggel. Mi elvégeztük a földmunkát, a tanács biztosította az anyagot. Összegzésként elmondhatom: Soha nem volt kifizetetlen számlánk, valóban csodákat éltünk át. Nem mulaszthatom el megemlíteni és köszönettel nyugtázni, hogy nem csupán Kadarkút vezetői, de a község népe is befogadott bennünket. Barátságos jóindulatot tapasztaltunk az első perctől kezdve. Eme tény azért is jelentős, mert ugyanebben az időben a megye egy másik területén hasonló vállalkozást le kellett állítani a község ellenséges magatartása miatt.

Hát így épült, szépült egyre jobban az épület és a környéke. Parkosítottunk, gyümölcsös és zöldséges kertet hoztunk létre, és hároméves lelkes munkában 1987. október végén megtartottuk az avatást. A berendezéshez igen jelentős segítséget kaptunk svéd testvéreinktől az Erik Jelpen segélyszervezettől, a Lévi Petrus intézettől. Chernel Gyula testvér, a svéd testvérek misszionáriusa fáradhatatlanul szervezte a berendezéshez szükséges szállítmányokat. Angol testvéreink Ron Hibbert közreműködésével a padlástér beépítéséhez nyújtottak igen jelentős pénzügyi támogatást.

Elérkezett a megnyitás ideje: 1987. október 31-e. Kellemes, szép napos időben történt a megnyitás, és átadhattuk az épületet rendeltetésének. Most már tíz év távlatából úgy érezzük, hitünk és reménységünk nem szégyenített meg bennünket. Az intézmény működik. Kezdtől mintegy 138 főt vettünk eddig gondozásba. Jelenlegi gondozotti létszám 43. Több mint tíz éve nyaranként két-háromszáz résztvevővel gyermektáborozást tartottunk. Több éven át 6–800 fő részvételével ifjúsági tábornak adott otthont a terület. Bibliai szemináriumok, országos találkozók színhelye Vóta immár tíz éve. Hisszük, hogy küldetése ezzel nem ért véget, hiszen az elmúlt évek során a tábor területén gyülekezeti tulajdonú faházak, üdülőházak épülnek táborozó gyermekeink, ifjaink és pihenni vágyó családok és csoportok részére. Örömmel jelenthetem, hogy ebben az évben az otthon egy termálfürdőhelyi üdülővel gazdagodott, ahol idős testvéreink egy-egy kis csoportja néhány napos pihenés, kikapcsolódás részese lehet. Mielőtt közelednék a befejezéshez, egy kis ismertetést szeretnék nyújtani az intézmény vezetéséről.

Az otthont egy szervezet felügyeli, korábban kuratórium néven, újabb elnevezése: Kadarkúti Szociális Munkacsoport. Ez a szervezet évente kétszer, háromszor ülészik, beszámolót hallgat meg, határozatokat hoz és ellenőrzési feladatot végez.

Az intézmény közvetlen vezetője és irányítója az intézetvezető. A megnyitáskor és az azt

követő évben jómagam láttam el a vezetés szolgálatát, majd egy évre Kurdi Péter nyert megbízást erre a tisztségre. Az Országos Vezetőség álláspontja és kikötése az volt, hogy az intézetvezetőnek együtt kell élni az otthonnal, azaz itt kell laknia. A meghirdetett pályázatot Kincses József nyerte. Testvérünk 1990. év elejétől tölti be ezt a tisztséget. Ezúton is köszönetet mondunk neki a kitartó munkáért, és kívánunk sok erőt a további szolgálathoz. Tudjuk, hogy ennek a feladatnak nemcsak szépsége, de terhe, árnyoldala is van. A teherhordozáshoz kívánunk sok erőt, türelmet és szeretetet, úgy neki, mint az otthon minden dolgozójának.

Végül, de nem utolsósorban szeretnék szólni arról a kedvező változásról, ami a rendszerváltással következett be, és igen nagy jelentőségű az otthon pénzügyi helyzetére. Ugyanis az új, demokratikus kormány az állami intézményeket megillető normatív támogatás rendszerét kiterjesztette az egyházi intézményekre is. Ez a pozitív intézkedés igen jelentős mértékben hozzájárult szeretetotthonunk pénzügyi stabilitásához. Az említett kedvező határozat természetesen kötelezettséget is ró az egyházi intézményekre, mert létszámban és szakmai színvonalban fel kell fejlődniük az állami otthonok szintjére.

Befejezésül első helyen szeretnék hálát és köszönetet mondani Istennek, aki vezetett, segített, aki megáldott bennünket az elmúlt tíz évben és a felújítás három évében. Köszönetet mondunk mindazoknak, akik jóakarattal, segítők szándékkal, anyagiakkal vagy munkával vagy bármivel hozzájárultak az intézmény működéséhez. Köszönetet mondunk az intézmény dolgozóinak: Kincses József intézetvezetőnek, feleségének és munkatársának, az ápoló nővéreknek, a konyhai dolgozóknak, az egyéb területen dolgozóknak, hogy munkájukkal igyekeztek otthont teremteni az életharcban megfáradt idős testvéreinknek és barátainknak. Köszönetet mondunk a jelenlegi községi és állami szerveknek, hogy munkájuk és hivatalos látogatásaik során segítők szándékkal, jóakarattal voltak intézményünkhöz.

Tíz évvel ezelőtt az ünnepélyes megnyitón azt kértük Istentől, hogy szemei legyenek nyitva és tekintsen e házra... Továbbra is az Ő oltalmába ajánljuk, és kérjük rá áldását, hogy az élet alkonyán lévő testvéreinknek nyújtson békés, gondtalan napokat.

{k1997601}

Kadarkúti bizonyágok

1994. május 30-án jöttem Kadarkútra.

Az 1986–87-es évben tavasszal, ősszel mindig itt voltam a békési és csabai csoporttal, az önkéntes segítőtársakkal, Makovei János lelkipásztor vezetésével. Ha visszagondolok az elmúlt időkre, hálás a szívem, hogy én is részt tudtam venni a kastély rendbehozatalában. Annyit mondhatok, hogy mindeddig megsegített az Úr. Tizenhét éve özvegy vagyok, de Isten mindeddig velem volt, nem hagyott magamra. '87-ben eltört a lábam, így sokáig nem tudtam eljönni. Mikor felépültem, újra jöttem, és akkor elhatároztam, az öregségemet itt fogom eltölteni. Makovei testvérrel bejöttünk az egyik szobába, én azt mondtam, majd itt szeretnék lakni, ha eljön az ideje. Már három éve ebben a szobában lakom, hol jobb, hol vidámabb lakótársal. Csak ketten tudtuk, hogy ezt a szobát választottam, és a jó Isten tudta, ez a szoba lett az otthonom.

Az elmúlt három év alatt sok áldásban és sok keserűségben volt részem. Nem minden ember megértő, de ezeket félretéve, szeretnék úgy előre nézni egy igazi szép ország felé, ahol nem lesz több fájdalom, sem könny, csak öröm és Isten dicsősége. Szeretnék találkozni előrement testvéreimmel, köztük édesanyámmal, mert tudom, ő ott van. Gyarló ez az élet, sokszor nem állok és állunk ott, ahol kellene, de ha Istent hívjuk segítségül, mindig megkapjuk tőle szívünk kérését. Az itteni élet sokszor nem úgy sikerül, ahogy szeretnénk, de ez az ige a jelszavam: „akik Istent szeretik, minden javukra van” (Róm 8,28). A nyári hónapok szépek, tartalmasak, de az ősz, az én kedves évszakom, az elmúlásra emlékeztet. A nyár pedig a régi kedves

testvérekkel való találkozás és a gyermektábor ideje, ezek mind kedves emlékek. Nyáron mindig elmegyünk egy-egy helyre kirándulni. Az idén voltunk Nagyatádon, Csokonyavisontán egész napos kiránduláson, fagyalatozni, és hazaindulás előtt vacsoráztunk is. A kastélynak van egy szép, tíz személyes Mazda busza és egy Wartburg személykocsija. Sok szép helyet bejártunk már. Az a legjobb, mikor visszajövünk. Itt van az otthonunk, itt van a gyülekezet, itt élünk, itt van a közösség. Itt vannak beteg testvéreink, akik nem tudnak velünk jönni, de ha hazajövünk, örülünk, hogy újra látjuk őket. Mióta itt élek, sok idős, beteg testvérem elköltözött az örök hazába. De vigasztal az a tudat, hogy lesz viszontlátás. Minden ember életében lesz egy nap, amikor számot adunk földi életünkről, de tudom, ha a zsoltáríró igéjével élünk, bátran nézhetünk szembe mindennel (Zsolt 50,14–15). Hálával áldozzál az Úrnak, és hívd őt segítségül a nyomorúság idején, Ő megsegít, te pedig dicsőítéd Őt.

Soraim zárva, szeretettel kívánok mindenkinek békességet.

Árvai Rezsőné, Klári néni.

1987-ben kerültem az otthonba férjemmel, aki két év múlva meghalt, azóta itt élek. Majd később teljesen járóképtelen lettem és azóta ágyhoz vagyok kötve. Én csak jót tudok mondani az otthonról, szép tisztaságban és gondozásban van részem. A Kincses házaspár az én legjobb nevelőm és szüleim.

A nővérek mindenben segítségemre vannak, és a gyógyszert is rendszeresen megkapom. Hálás szívvel örülök, mikor testvérek jönnek igei szolgálattal, és vigasztalást hoznak, mert sokszor elcsüggedek, de az Úr Jézusban megerősödök, mert csak neki mondhatom el panaszomat.

Sajnos, megvan az oka a csüggedésemnek, mert 1946-ban amputálták a jobb lábamat és bottal jártam ezideig. De most már teljesen járóképtelen lettem, így szolgállok az Úrnak. Imádkozom a vezetőkért és a nővérekért, és azért, hogy akik még nem ismerik Jézus Krisztust, megtalálják, és minden ember üdvözljön.

Sok szeretettel üdvözlöm az imádkozó testvérek táborát.

özv. Amodi Kálmánné

Istennek legyen hála érte, hogy a kadarkúti szeretetotthonban lakhatom idős napjaimban. 1989-ben jöttem ide betegségem miatt. Gyermekem nincs, nem is volt, és nem akartam a rokonaimat terhelni. Noha ők le akartak beszélni erről az elhatározásomról, mert így ötszáz kilométernél is nagyobb távolság van közöttünk. Ezért csak évente egyszer látogatnak meg. Örömmel jönnek, mivel örömmel várom őket, nem siránkozva, panaszkodva. Mikor idejöttem, úgy gondoltam, hogy rövid ideig tart az én földi életem. Mennyei honvágyam volt és van is. Nem azért, mert életunt vagyok, de örömmel várom, hogy nem sokára elvisz az Úr Jézus, mert kegyelméből már 75 éves vagyok. Betegségeimből részben meggyógyultam hit által. Legyen áldva szent neve!

Hálát adok Istennek közösségünkért, imádkozó testvéreinkért. Különösen sok áldást kérek Istentől vezető testvéreink részére, akiknek az otthon fenntartása sok gondot, fáradságot okozhat. Látom, hogy különösen az itteni gondnok testvér minden igyekezete az, hogy bőségesen el legyünk látva eledellel, és mindig bőségesen terített asztalnál ülhetünk. Vannak, akik nem tudnak asztalhoz ülni, először őket látják el a kedves nővérek eledellel és gyógyszerrel.

Mindenért Istené a hála és a dicsőség. Elsősorban a lelki táplálékért.

A Jn 14,27-tel búcsúzom szeretettel.

egy testvérnő

{k1997602}

Beszélgetés Bálint Gyulával a várpalotai Sálem gyülekezet pásztorával • *Süveges Imre*

%Körülbelül három éve alakult itt egy új gyülekezet az Evangéliumi Pünkösdi Közösségen belül. Azóta komoly, önálló gyülekezetté vált, jelentős missziós tevékenységet folytatva. A gyülekezet pásztorát arról kérdezem, hogyan alakult ki a gyülekezet, és milyen munkát végeztek a nyáron.

– Kezdetben egy háznál gyűltünk össze hetente egyszer-kétszer, gitár kísérettel énekeltünk, majd imádkoztunk s beszélgettünk az igéről. Idővel elkezdtek a házi alkalmat látogatni olyanok, akik meg is tértek, hamarosan nyolcra nőtt a létszám. Akkor megfogalmazódott bennünk a gondolat, hogy jó lenne egy termet bérelni. Egy iskolában találtunk helyet, ahol keddenként már bibliaórát is tartottunk. Sok olyan embert ismertünk meg, akiknek a spiritizmusmal volt kapcsolata, ezzel egyidőben a zenei szolgálatban is szerettünk volna előrelépni, így ezért imádkoztunk. Azok kezdtek el zenélni, akik megtértek, kialakult a dicsőítő csoport.

– *Úgy tudom, a mostani presbitereid spiritiszták voltak. Mondanál valamit erről?*

– Annak idején 15–20 spiritiszta működött Várpalotán, akik háznál tartottak összejöveteleket. Vezetőjük igen erős médium volt, aki ma a gyülekezet egyik presbitere. Agykontrolloztak, halottidézéssel, asztaltáncoltatással foglalkoztak. A fiatalemberrel, aki a vezetőjük volt, egy munkahelyen dolgoztam. Éppen egy lopáson munkálkodott, és engem kért segíteni, ehelyett bizonytságot tettem neki Jézus Krisztusról.

Azonnal megérintette őt, amit hallott, letette a szerszámai és elgondolkodott. Ő volt az első, aki a csoportból megtért. Visszament hozzájuk, elmondta a történeteket a többieknek, így sokan eljöttek közülük. Először csak kötekedtek.

Volt egy fiú, Sándor, ő is ezzel a szándékkal jött, de megtért. A spiritiszta csoport felbomlott, családjukkal együtt a gyülekezethez tartoznak. Mindannyian bűnvallást tartottak, volt aki annyi spiritiszta könyvet égetett el, hogy befűtötte vele a lakását. Kemény munka volt az ő meggyőzésük, mivel nagyon mélyről jöttek.

– *Jó volt hallani, hogy szinte kezdettől fogva tevékenykedtetek a misszióban, és ez elég gyors eredményt is hozott.*

– Éreztük, hogy az evangélium nemcsak a miénk. Nem elég, hogy mi megtérünk és ezt megtartjuk magunknak. Az evangélium azoké is, akik még nem hallottak az Úrról, ezért fontos volt, hogy kimenjünk közéjük. Ma is ez az egyik fő munkánk, amit nem akarunk elhagyni.

– *Hányadik éve végzitek a sátormissziót?*

– Tavaly kezdtük, akkor és idén is két helyszínen dolgoztunk. Mosonmagyaróváron és Várpalotán.

– *Azt látom, hogy a te szolgálatod nem annyira pásztori, hanem inkább apostoli, merthogy nemcsak a saját gyülekezetedben és településeden tevékenykedsz. Hány helyen dolgoztok mostanában?*

– Hirtelen nem tudnám összeszámolni.

Az a célunk, hogy a gyülekezet missziós centrummá váljon. Eddig tíz-tizenegy fiatal van, aki már ígét hirdet a gyülekezetben, ők is részt vesznek a környéken végzett misszióban.

Mosonmagyaróváron gyülekezetalapító munkát végeztünk, és több helyen, pl.

Szombathelyen, Pécssett segítettünk a munka indulásakor. Mostanában Pétfürdőre és Csórra figyelünk, ahol házcsoportot indítottunk. Zircen segítőként vagyunk jelen.

– *Milyen nagy most a gyülekezet?*

– Körülbelül hetvenen-nyolcvanan látogatják rendszeresen.

– *Hogyan alakult a nyári sátormisszió?*

– Úgy érzem, nagyon jól. Sok előítélet volt a városban a keresztényekkel szemben. A sátor

olyan bemutatkozás volt, amit az emberek szívesen fogadtak, képet kaptak a gyülekezeti tevékenységről.

– *Milyen volt a sátor látogatottsága? Ugyanis nagyon jó helyet találtak a város közepén.*
– Igen, sok ember fordult meg. Volt egy fiatalember, aki buddhizmussal foglalkozott három évig, az élete teljesen tönkrement. Megszabadult, bemelegedett, aktívan részt vesz a gyülekezet tevékenységében.

– *Milyen hatása van a nyári evangélizációnak a gyülekezetre, bár tudom, hogy ti folyamatosan végezték hasonló munkát év közben is.*

– Szívesen tesszük. Komolyabban felkészülünk, bízva abban, hogy eredménye is lesz.

– *Gyula, te Erdélyből jöttél. Milyen a kapcsolatod az ottaniakkal?*

– Jólesik közénk hazatérni. Vágyam az ottani missziós munkában is részt venni.

– *Mit terveztek a jövőben?*

– Minél több önálló, képzett lelkimunkással – a maga idején – nagyobb tömegekhez elvinni az örömhírt. A házi csoport-rendszer is működik, ott is munkásokra van szükség.

Rendszeresen tartunk körzeti konferenciákat, ezek összetartják a testvéreket. Célunk hogy, ne csak a saját gyülekezetünket építsük, hanem Isten országát terjesszük minden lehetséges módon.

– *Köszönöm a beszélgetést, további jó munkát nektek!*

Isten ügynöke • Lejegyezte: Kelemen Sándor

{k1997603}

%Béres János, isaszegi lelkipásztort az Úr 1964 és 1989 között „speciális” szolgálatra hívta el. Nyugati testvérekkel, missziókkal kiépített kapcsolatai révén olyan „ügynökhálózat” kiépítésében, működtetésében vett részt, amely milliós nagyságrendben csempészett át Romániába, majd Szovjetunióba Bibliákat, hívő irodalmat. Az alábbi bizonyágtétel emlékezés: Béres János a kockázatos, szüntelen próbatétellel járó szolgálat eseményein, kalandjain keresztül elsősorban az Úr jóságáról, csodáiról, vezetéséről emlékezik. Aki minden nehézségben megmutatta az utat, és minden veszélyből kimentette az övét.

Első rész: Az erdélyi bibliaszállítások

Munkáscsalád gyermeke vagyok, édesapám a háború befejezése után hosszú időn keresztül az itt állomásozó szovjet csapatok főparancsnoka mellett dolgozott. Úgy tűnt, ez a tény meghatározza az én jövőmet is, csak hogy Isten közbeszólt.

Erre néhány hónapos koromban édesanyám „adott jogot” Istennek, amikor halálosan megbetegedtem. Neki volt valamiféle kapcsolata a Szadán működő baptista közösséggel.

Hallott arról, hogy Isten imádságot meghallgató Isten. Miután a gyülekezetben imádkoztak értem, azt a fogadalmat tette, ha az Úr meggyógyít engem, akkor felajánlja az életemet az Ő szolgálatára. Isten meggyógyított, édesanyám erről a fogadásáról elfeledkezett, de Isten nem.

Apám politikai-katonai területen tevékenykedett, nekem pedig tetszett: tábornokok, egyenruhák, dicsőség, mulatás és egyéb. Mindezek afelé vittek, hogy beilleszkedve ebbe a világba, politikus legyek. Ez a vágyam 1955-ben teljesen füstbe ment. Édesanyám ez idő tájt kezdett járni Siroky Istvánék budapesti gyülekezetébe, és engem is hívogatott az alkalmakra.

Akkorra én már különféle kitüntetéseknek voltam a birtokosa, úgyhogy azt gondoltam, magamra akasztok minden dicsőséget tükröző jelvényt, és úgy megyek el a gyülekezetbe.

Leültem a padba, arra vágytam, hogy mindenki engem nézzen, rám figyeljen. Amikor azonban megszólalt Isten igéje, düh fogott el, hogy édesanyám, mielőtt idehívott, mindent elmondott rólam ennek a prédikátornak. A Szentlélek így szólított meg először, és a prédikáció végén azt kértem, már Istent megszólítva, bárcsak senki se nézne rám. Otthon leszedtem minden kitüntetést a kabátomról, és lelkesedéssel laposra vertem az összeset. Ekkor

történt a megtérésem.

Siroky István és Bérces Lajos testvérek saját gyermekükként neveltek a hitre, és kisebb-nagyobb szolgálatokat bízta rám a budapesti gyülekezetben, Csömörön, Mogyoródon és a gödöllői csoportban.

1960-ban megnősültem, így kerültem Isaszegre. Az isaszegi gyülekezet akkori tagjai kapcsolatban álltak Magyar János nevű testvérral, aki Angliában élt, ahol pünkösdi rádiós szolgálatot látott el, illetve mint jó magyar hazafi, igyekezett bibliákat hazajuttatni különféle csatornákon keresztül.

1964-ben vendégünk volt egy amerikai misszionárius: Gulyás István. Meghívott, hogy menjek el vele Erdélybe, ahol testvérei éltek. Feleségemmel vállalkoztunk arra, hogy vele tartunk, de ő nem kapott vízumot, viszont testvérei felkészültek a fogadásunkra. Így kezdődött el az 1964-től 1989-ig tartó „földalatti” tevékenységünk.

Gulyás testvér ugyanis megkért, hogy néhány személyes ajándékot vigyünk át a családjának, és ezek között szerepelt egy románnyelvű Biblia is. Szeptember végén indultunk el Kolozsvárra. Nem értettünk még semmit, nem is imádkoztunk Isten védelméért, hiszen nem gondoltuk, hogy egyetlen Biblia bármilyen veszélyt hordozna. A határon azonban egy román vámosnő teljesen kiforgatott bennünket, elvett néhány olyan személyes dolgot is, amit Gulyás testvér a családjának szánt, a Biblia miatt pedig megalázott bennünket. Így érkezünk meg Kolozsvárra, ahol a vasútállomáson a minket váró, általunk soha nem látott testvér azt mondta, hogy azon a vámoson, aki Isten munkáját akadályozza, Isten ezt számon fogja kérni. Ki gondolta volna akkor, hogy ez a mondat prófétai kijelentés. 1965 tavaszán újra Romániába indultunk több Bibliával, amit Magyar testvér révén szereztünk. A határon felelevenedett bennünk a vámosnővel kapcsolatos megaláztatásunk, és attól tartottunk, hogy újra vele találkozunk.

Akkor hallottuk, hogy ezt a vámosnőt munka közben baleset érte, a vonat mindkét lábát levágta. Eszembe jutott a kijelentés, ami a kolozsvári vasútállomáson hangzott el.

Második erdélyi utunk Miszti Árpádékhoz vezetett, velük rögtön egy sokgyermekes román családot látogattunk meg, akik egyik gyermekük elvesztése miatt gyászoltak. Az Úr Lelke arra indított, hogy adjak a családnak hétszáz lejt.

Amikor az összeget átadtam, akkor a román testvér szemrebbenés nélkül elővett a fiókból egy összehajtott papírt, amire az Úr aznapi üzenetét írták: Ma este egy külföldi testvér jön hozzátok és átad nektek 700 lejt.

Mіндеzekből megláttam, hogy Isten szeretete mekkora az emberek iránt. A mi magatartásunktól, ehhez a szeretethez való viszonyulásunktól függ, hogy eszközök leszünk-e Isten kezében vagy sem. Ekkortól tudatosodott bennünk, hogy Bibliákat fogunk szállítani Erdélybe.

Egy öreg, de kitűnő állapotban lévő Mercedest vásároltam, melynek nagy előnye volt, hogy a határon nem ismerték a karosszéria felépítését. Az autót „dupla fenekűvé” alakítottam át, így egyszerre 2000 Bibliát tudtam elrejtve szállítani. Ezzel párhuzamosan apám egy olyan „konspirációt” épített ki részemre, amit hosszú időn át biztonsággal használtam. Később ezt olyan emberek építették tovább, mint Justin Osteen, aki a CIA egyik kelet-európai embere volt, aki később meg is tért.

Ahogy teltek az évek és nőtt a család, már négy apró gyerekkel utazgattunk, szegényes körülmények között egy öreg autóban, ezért nemigen nézegettek minket a vámnál. Senki nem gondolta, hogy egy „csempészhalózat” kiépülése van emögött. Dr. Tapolyai Mihály orvos gyerekeink számára gyengébb altatókat adott, így ők a határra érve már édesdeden aludtak. Mindig péntek este indultunk útnak, az isaszegi testvérek többé-kevésbé tudtak utazásunkról, mindig böjttel, imával alapoztuk meg küldetésünket, mert ha nincs meg ez a háttér, nincs eredményes szolgálat sem. Hálózatunk közben folyamatosan növekedett, három, majd öt autóval szállítottuk a Bibliákat. A munkába bevontam a család egy-két tagját, édesapám és

sógoraim is segítettek. Természetesen minden utazás pénzbe került. A következő eset Isten anyagi területen való gondviselését példázza.

Egy vasárnap, hazaérkezésem után álmodtam: bejött hozzánk egy szakállas férfi, aki egy pénzzel teli borítékot hozott. Másnap reggel rögtön azt mondtam, hogy pénteken újra indulunk – nem törődve az anyagiak hiányára utaló ellenvetésekkel. Hittem az álomnak, és elkezdtem a kocsit bepakolni, de elfelejtettem magamra zárni a garázsajtót. Rövidesen arra lettem figyelmes, hogy mögöttem egy szakállas férfi sír, kezében egy boríték. Átadta a pénzt, majd eltűnt. Később tudtam meg, hogy Berry Brooks küldte őt.

1975-ben vagy 1976-ban történt velünk egy különleges eset. Miszti Árpádhoz mentünk Kolozsvárra, akinél az egyik „depo” volt, azaz a lerakóhely, ahonnan a Bibliákat a gyülekezeteknek továbbadták. M221-es Volgánkban ekkor 1000 Bibliát rejtettünk el. Árpád nem volt otthon, ezért a város szélére mentünk, hogy még világosban felverjük sátrunkat. Az idevezető úton hirtelen balra kellett fordulni, mert egy kilencméteres szakadékot mosott ki a víz a folyópartnak ezen a szakaszán. Késő este találkoztam a testvéremmel, éjfél után indultam vissza a családomhoz. Ahogy a domboldalra felfelé menet a lámpák az eget világították, nem az utat, egy éles kiáltást hallottam: Állj, nem jól mész! Megállva láttam, hogy az első kerék fél méterre lehetett a szakadék szélétől. A másik oldalon látni véltem a feleségemet fehér ruhában. Ahogy a sátorhoz értem, a feleségem éppen akkor bújt elő, méghozzá piros ruhában. Megkérdeztem: Nem te szóltál? Nem – válaszolta. Vajon ki lehetett a fehér ruhás alak? Az Úr gondviselése ebben a helyzetben is megtartott.

1978. április 6-án életem legkisebb mennyiségét vittem, de akkor már tudtak róla. A határra érve egyből azt kérdezte a vámos: Na, hol vannak a Bibliák? 500-at találtak a kocsi belsejében. Megbilincseltek, letartóztattak és Bukarestbe akartak vinni a törvényszék elé. Ekkor Isten különös gondolatot adott. A feleségemhez fordulva azt mondtam: Menj vissza az amerikai követségre, telefonálj Jimmy Carternek, és mondd el, hogy Jánossal mi történt Romániában. Tudni kell, hogy három nap múlva utazott Ceaucescu Amerikába. A vámosnak pedig azt mondtam, az önök törvénye szerint most eljárást indítanak ellenem, de ha az önök államfője elutazik Amerikába és megkérdezi tőle Carter, hogy mi van Jánossal, akkor Ceaucescu hazatelefonál, és én szabad leszek, de hogy magukkal mi fog történni, nem tudom. Ekkor ők újra szóltak Bukarestbe, de ott nem adhattak utasítást a letartóztatásomra, így átadtak a magyaroknak.

Hazajövet a hatóság három hónapos házi őrizetbe helyezett, dupla nullás ügyet csináltak a dologból, újságcikk jelent meg, hogy államellenes anyagot vittem ki az országból. Ez természetesen nem volt igaz. Ebből az esetből megtanultam, hogy még óvatosabb legyek. Júniusban volt a tárgyalásom. Az ügyész teljes vagyonekobbzást kért és öt éves szabadságvesztést. Egy kitűnő hívő ügyvédnök állt mellém, aki a három hónap alatt a jog rám vonatkozó részét teljesen belémsúlykolta. Ez idő alatt senki a tájékomra sem jött, egyetlen baptista testvér, Szegedi Feri bácsi látogatott meg ócska favágó ruhát öltve és biztosított a támogatásáról. Nehéz napok voltak, mert a külföldi testvérek semmiről sem tudtak, én pedig nem dolgozhattam. Három hónap múlva egy hívő, bázis-katolikus bíró, dr. Traumann András vette kezébe az ügyemet. A vádirat elolvasása után azt mondta az ügyvédemnek, hogy ezt az embert nem megbüntetni, hanem kitüntetni kellene. Végül megszületett az ítélet is, megbüntettek tízezer forintra. A tárgyalásról délután kettő tájban értünk haza. Három óra felé Chicagóból megérkezett hozzánk három testvér egy prófétai üzenettel: Ekkor és ekkor induljanak Magyarországra, és tízezer forintnyi segítséget adjanak át nekem. Ezek a dolgok azért voltak fontosak számomra, mert mindig megerősítették bennem Isten gondviselését. Bárhol is voltam, bármi is történt velem, Ő nem vette le a szemét rólam. Nemsokára német testvérek ajánlották fel, hogy egy átalakított autón kivisznek az országból, és egyenként kimentik a családomat is. Azt válaszoltam nekik, hogy nem, testvérek, engem Isten ide rendelt, ezért itt maradok.

Jópár év múlva, 1984-ben kint voltam az USA-ban, Houstonban egy karizmatikus világkonferencián John Osteenék gyülekezetében, ahol bizonyágképpen elmondtam ezt a történetet. A konferencián azzal kerestem meg Jimmy Carter egyik embere, hogy Carter vendégül látna az otthonában. Ez a találkozó vendéglátóim hozzájárulása híján végül mégsem valósult meg. Utólag – visszatekintve – nem tudom, mekkora lett volna az esélye annak, hogy Carter közbelép az érdekemben, de a lényeg, hogy Isten kimentett a románok kezéből. Nem tettek tiltott listára, nem pecsételték be az útlevelembe azt sem, hogy „nem kívánt személy” vagyok. 1989-ig összesen 119-szer voltam Romániában, 87-szer a Szovjetunióban. Azt hiszem, ezek a számok magukért beszélnek.

Áldozat • Vergese Candy Fordította: ifj. Kovács Béla

%Hogy is beszélhetünk arról, hogy mi hozunk áldozatot Isten Fiáért!? A poklból és kárhozatból mentett meg, és mi még áldozathozatalunkról beszélünk?

Az Ebenezer nevű finn evangélicációs hajó 1956-ban érkezett Ceylonba harminchat emberrel a fedélzeten. A hajót arra használták, hogy misszionáriusokat szállítson, akik az evangéliumot hirdetik Ázsiában.

Amíg az Ebenezer a colomboi kikötőben horgonyozott, embereket hívtak meg a fedélzeten tartandó evangélicációs összejövetelre. Jól emlékszem, amikor sok más ceyloni keresztennyel együtt elmentünk erre az alkalomra. A finn misszionáriusok sok éneket énekeltek, gitár és tangóharmonika kísérettel. A végén a kapitány, T. L. Yrjola megtérésre szóló felhívást intézett a jelenlévőkhöz.

Az Ebenezer sok évet töltött szigetünk vizein, később pedig sok indiai kikötőt is meglátogattak, hirdetve az evangéliumot. 1971-ben aztán Colomboból az indonéziai Djakartába hajóztak.

1971. és 1983. között az Ebenezer az Indonéz szigetvilágban teljesített szolgálatot. Addigra már az eredeti legénység jórészt lecserélődött indonézekre és ceyloniakra.

1983 szeptemberében nem hosszabbították meg az engedélyt, hogy a hajó továbbra is Indonéziában maradjon. Emmanuel, Yrjola kapitány fia kérelmezte a hatóságoknál, hogy elhalaszthassák az indulást, mert néhány sürgős javítást kellett még elvégezni a hajón, és a monszun évszak is közeledett. A hatóságok azonban elutasították, hogy megváltoztassák döntésüket.

Az Ebenezer tehát 1983. szeptember 19-én reggel 7 órakor kihajózott Bajermarin kikötőjéből. Singapore felé tartottak. 10 óra körül távirat érkezett a kikötőbe, hogy tovább maradhatnak, azonban túl későn jött. A hajó már elment. Tizenkilencen voltak a fedélzeten, köztük Miriam, Emmanuel felesége és két kisgyermekük.

Estig a hajó csak keveset haladt előre az erős szél miatt. Ahogy kitört a vihar és a hullámok dobálták a hajót, a víz is kezdett ömleni. Este tizenegyig mindannyian a víz szivattyúzásával voltak elfoglalva, majd felmentek kávézni a felső fedélzetre. Amíg kávéjukat iszogatták, valaki felszólalt, hogy a víz elárasztotta a gépházat. Lerohantak és látták, hogyan emelkedik a vízszint a helyiségben. Hirtelen leálltak a motorok és teljes sötétség lett. A hajót ide-oda dobálta a viharos tenger.

Felismerve, hogy halálos veszedelemben forognak, a kapitány parancsot adott a hajó azonnali elhagyására. Az egyik mentőcsónakot, amely tizenkét embert tudott befogadni, leengedték, de a hajó erős mozgása és a hullámok eltépték a köteleket, és a csónak eltűnt a sötétségben. A maradék csónakot nagy ügyel-bajjal sikerült leengedni, majd mind a tizenkilencen belemásztak. Emmanuel volt az utolsó, aki elhagyta a hajót. Ahogy mászott lefelé, a sötétben egy diplomataatáska körvonalait fedezte fel, amint ott feküdt a fedélzeten. Megragadta, a hóna alá csapta és beszállt a mentőcsónakba. Később vették csak észre, hogy a táskában volt az összes útlevél és más fontos iratok. Tizenöt perccel később, amint hátranéztek, látták a hajót

elsüllyedni. Szeptember 20-án hajnali 2 óra 15 perckor az Ebenezer evangélicizációs hajó a hullámsírba süllyedt.

Úgy határoztak, hogy észak felé, Borneo szigete felé veszik az irányt, és úgy gondolták, hogy körülbelül öt óra múlva meglátják majd a partot. Valahányszor a csónakot felkapta egy nagyobb hullám, egymásba kapaszkodtak, várva, mikor borul fel a csónak, és röpti őket a mélybe. Az Úrhoz kiáltottak imában. Kis idő múlva valaki odakiáltott a kapitánynak:

– Van elég olajunk, hogy parthoz érjünk? Nézd meg a tartályt, hogy mennyi maradt.

Miriam azonnal rászólt:

– Nem, nem! Bízunk az Úrban, hogy biztonságba helyez minket. Ne nézzük meg most!

A nagy, erős kapitány csendben ült a csónakban. Kezében elemlámpát tartott, amivel időnként ellenőrizte az iránytűt, hogy a csónak a helyes irányba halad-e a szárazföld felé.

A délelőtt folyamán végig járaták a motorokat, de a partot nem pillantották meg. A déli nap szinte perzselt, a vízkészlet fogyóban volt, így kiszolgáltatottjai lettek a hőségnek. A gyerekek már nyugtalankodtak és sírtak.

Az egyik szülő vigasztalta őket:

– Ne féljete, ha a csónak elmerül a következő pillanatban, ahogy kinyitjuk a szemünket, a mennyben leszünk és meglátjuk Jézust.

Ilyen biztató szavakkal és imádsággal hajóztak az óceán közepén, hánykolódva az óriási hullámokon és reménykedve, hátha egy arra haladó hajó észreveszi és felszedi őket.

Délután két órakor megpillantottak a horizonton egy hajót. Gondolták, hogy a legénység meglátja őket, és segítségükre siet. Amikor semmi sem történt, Emmanuel levette az ingét és elkezdett vele integetni.

Néhány perc múlva a hajó megváltoztatta irányát és feléjük közeledett. Azonban, ahogy közelbe került, felgyorsított és elhúzott mellettük. Később megtudták, hogy a legénység vietnami menekülteknek vélte őket, és el akarta ütni a csónakot, de az utolsó pillanatban megváltoztatták szándékukat, amint meglátták a finn gyerekek szőke fejét.

További kilenc órát hánykolódtak a szárazföld felé, míg végül elérték Samuda kikötőjét Borneo szigetén, ahol öt napig a rendőrség és más hatóságok faggatták őket, mivel meg akartak bizonyosodni, hogy nem biztosítási csalást követtek-e el a hajó elsüllyesztésével.

A misszionáriusok minden vagyonukat elvesztették, amikor az Ebenezer elsüllyedt.

Samudába pénz nélkül érkeztek, annyi ruházatuk volt, amennyit viseltek, de legalább megvoltak az útleveleik, amelyeket Emmanuelnek sikerült az utolsó pillanatban megmentenie.

Megvolt még a motorcsónakjuk, amit a helybeliek „Csodacsónaknak” neveztek. Alig tudták

elhinni, hogy tizenkilenc ember túlélte a hajótörést ilyen viharos tengeren, miután tizenkét órát hánykolódtak a hullámokon. Közöséges esetben egy ilyen mentőcsónak négy-öt órára elegendő dízelolajat visz csak magával. A Csodacsónakot megvették tőlük ötszörös áron, mivel a hajótöröttek így tudták csak előteremteni a szükséges pénzt, hogy repülőjegyet vegyenek. Végül sikerült biztonságban hazaérkezniük Szingapúron keresztül Finnországba.

Egy hónappal hazaérkezésük után Miriam és Emmanuel a volt Szovjetunióba indultak, ahol a grúziai Tbiliszi egyik gyülekezetében szolgáltak.

Egyik este Miriam bizonyosságot tett, Isten keze mennyire velük volt azon az éjszakán, amikor az Ebenezer elsüllyedt, és az azt követő tizenkét órás úton a mentőcsónakban, valamint hogyan menekültek meg csodával határos módon, amikor partra sodródtak. Amint a történetet mesélte, Emmanuelnek és neki olyan érzése támadt, hogy a hallgatóság már ismeri, mi történt. Lökdösték egymást, izgatottan bólogattak, néhányan könnyeiket törölgették. A vendégek megcsodálkoztak, mi akar ez lenni.

Ahogy Miriam leült, a pásztor előrement és mindent megmagyarázott.

– Körülbelül egy hónappal ezelőtt imaórát tartottunk. Egyszer csak ez a fiatal fiú (rámutatott egy fiatalemberre) felállt, és azt mondta, hogy látomása volt. Egy hajó – amelyet „Isten

hajójának” nevezett –nagy bajban volt, és már süllyedt valahol messze Ázsiában. Nagyon komolyan kért bennünket, hogy imádkozzunk értük. Azt mondtam ennek a fiúnak, hogy képzelődik, mert nincs is „Isten hajója” a világon, és különben sok videót néz.

Kicsivel később egy testvérő állt fel a gyülekezetben és felkiáltott: Én is látom azt a hajót. Süllyed. Az utasok most szállnak egy kis mentőcsónakba. Mindannyian el fognak veszni, ha mi nem imádkozunk a megmenekülésükért.

Most már mindannyian könyörögni kezdünk az Úrnak, hogy megmeneküljenek, és biztonságban partot érjenek.

Ma pedig ámulunk, hogy Isten minket indított, hogy imádkozzunk értetek, és megszabadítson titeket a haláltól – fejezte be a pásztor.

Mondanom sem kell, hogy azon az estén mennyi könny folyt az örömtől és boldogságtól mindkét részről, amint Isten csodálatos kegyelmén és gondviselésén örvendeztek.

Isten szuverén és mindenható, be tud avatkozni az emberi ügyekbe, válaszul az imádságokra, különösen a közbenjárásra. Isten válaszol a megváltottak imájára. Vár-e az Úr ránk, hogy együtt működjünk céljainak megvalósításában a földön? A válasz, igen! Vár ránk, hogy közbenjárjunk. A világesemények megváltozhatnak imáink hatására.

Úgy mondják, a történelem a közbenjárók kezében van. Nosza, csináljunk történelmet, amely tisztességet és dicsőséget hoz a mi Urunknak!

Budapesti Őszi Pünkösdi Konferencia '97 • Bérczes Lajos

Hat budapesti és Pest környéki gyülekezet közös szervezésében egész napos testvéri találkozó volt október utolsó vasárnapján a Körcsarnokban.

A konferencia gondolata már '96 őszén megszületett. Sok jó dolog történt azalatt az idő alatt, amíg a tervekből valóság lett.

Lelkipásztoraink szívében igény támadt, hogy rendszeresen találkozzva jó baráti és testvéri kapcsolatba kerüljenek. Ezeken az alkalmakon szabadon tudtak együtt és egymásért imádkozni, egymást az igével erősíteni és bátorítani. Hálát adtak a gondviselésért és dicsérték Istent. Az Úr munkálkodott szívükben, így önmagukat megvizsgálva nyilvánosságra hozták és tisztázták maguk között minden régi és újabb keletű félreértést, minden olyan dolgot, ami egymás iránt terhelte a szívüket. Az őszinteség, a bocsánatkérés, a megbocsátás és az így kialakult közösségben jelen lévő Isten szentsége arra készítette őket, hogy rendezzék félreértéseiket, a kívülállókkal kapcsolatos félreértéseiket is.

Ebben az őszinte, Isten felé fordulásban született az a gondolat, hogy a nyert áldásokat szélesebb körrel is megosszák. Így érlelődött elhatározássá a konferencia terve. Az „Úrtól vettem” meggyőződéssel, teljes egyetértésben kérték meg a találkozó igehirdetőit és szolgálattevőit.

A megelőző események közé tartozik, hogy a hat rendező gyülekezet október 17-én közös istentiszteletet tartott. Ugyanis az egymás bizalmát és támogatását élvező lelkipásztorok szeretnék volna a közöttük levő egységet kiterjeszteni gyülekezeteikre is. Érzékelték, hogy az egyes gyülekezetek tagjai között régi ellenérzések és félreértések vannak. Ezen az alkalmon a lelkipásztorok megvallották korábbi fenntartásaikat, és bocsánatot kértek azoktól, akiket akár szóban akár félreértésből megbántottak. Kifejezték azt is, hogy készek minden őket ért sérelmet fenntartás nélkül megbocsátani és elfelejteni. Ennek az együttlétnek az emelkedettsége szavakban meg sem fogalmazható. A hat gyülekezet közös úrvacsorázása koronázta meg az alkalmat. A körbe vitt tányérokból ki-ki vett egy darab kenyeret, majd odament egy testvérhez (ha valakivel rendeznivalója volt, akkor ahhoz) vele megosztva és együtt imádkozva elfogyasztotta azt. Ezután együtt szép rendben előrementünk. A megáldott poharat a hat lelkipásztor elöl, egy sorban állva nyújtotta át az érkezőknek. Azok szívében, akik átléői voltak e csodának, további közös alkalmak gondolatai formálódtak.

Az együttműködő lelkipásztorok baráti társasága igazi, egymás iránt elkötelezett közösséggé formálódott. Kialakult, hogy ki vezeti ezt a kis csoportot, és megfogalmazták, hogyan szervezzék a további együtt munkálkodást.

Ez a folyamat közösségünk vezetőinek teljes egyetértésével történik. Szemünk előtt teljesedik be az énekíró óhaja, hogy „a sátán erejét egységünk hadd verje szét”. Itt az ideje, hogy a sátán gyülekezeteket és közösségeket megosztó törekvéseivel szemben a teljes testvéri egység erejével lépünk fel.

A konferencia előkészítése másik szálon is folyt. A hat gyülekezet tagjaiból alakult imádkozó csoport az alkalmat megelőző öt héten át, a találkozó végéig folyamatosan, éjjel és nappal böjtöléssel és imádkozással kérte az Urat, hogy árássa reánk minden áldását, és óvja meg a konferenciát minden külső támadással szemben. Október 10-én, pénteken pedig közös ima-összejövetel volt. Ekkor külön imádkoztunk a konferencián történő adakozásért is. Ami az anyagi dolgokat illeti, minden költséget és anyagi felelősséget a rendező gyülekezetek vállaltak. Istenünk szentségéhez és a konferencia szelleméhez igazodva előre megállapodtunk abban, hogy az utolsó fillérig csak hivatalos, számlákkal igazolt költségeket lehet elszámolni. A kiadásokat közel egymillió forintba becsültük. A bevételek közé tartozott a hat gyülekezet már említett közös alkalmának és a konferenciai gyűjtéseknek a bevétele. A találkozón az adakozással kapcsolatosan elhangzott adatok a három gyűjtés együttes bevételére vonatkoztak. A költségeknek az adakozások által nem fedezett részét a hat gyülekezet előre meghatározott arányban fizette ki.

A nyári gyermektáborokra való felkészüléshez hasonlóan készültek a konferenciára a gyermek-bibliakörök vezetői és munkatársaik. Arra törekedtek, hogy az érkező testvérek gyermekei, az itt töltött idő alatt nekik megfelelő programokon vehessenek részt.

Vasárnap reggel ismerős testvéri kezek irányították a gépkocsival érkezőket a csarnokhoz tartozó parkolóba, amely lassan megtelt személyautókkal és buszokkal. A kiválasztott hely ideálisnak bizonyult a tömegközlekedési eszközökkel érkezőknek is, hiszen közvetlenül egy metróállomás és a távolsági busz pályaudvara mellett van.

A jól fűtött csarnokba belépve, öröm volt kezét szorítani sok régi és új ismerőssel. A ruhatárban is testvéreink fogadtak bennünket kedvesen és udvariasan.

—

Az együttlétet Istent dicsérő énekekkel kezdtük. *Monos Mihály* testvér (Filadelfia gy.) az Úr Jézus szavaival hívogatott: „Aki szomjúhozik, jöjjön...” Isten közelségébe.

Sok kedves, ismert és kevésbé ismert ének mellett akadt új is. Így tanultuk meg, énekeltek és jártuk a *Hitben járunk* kezdetű éneket is. *Mundrucz István* testvér (Agapé gy.) néhány üdvözlő szó után azt javasolta, köszöntsük tapsal Megváltónkat, Jézus Krisztust. A felszólítást szünni nem akaró taps követte. Közben leszállt a Szentlélek ereje a gyülekezetre. A testvérek fennállva, ütemesen tapsolva folytatták az ünneplést. Sajnálhatja, aki ebből valamiért kimaradt.

Ezután *Kovács Dénes* testvér (Gyömrő) bizonyágtétele következett.

Elmondta, örül, hogy életét Jézusnak adta, aki ma is gyógyít, és meg akarja gyógyítani a pünkösdi közösséget is. Isten újat fog cselekedni. Akinek Ő megbocsát, az kijön a halálból az életre. Sok félreértése volt neki is előljáróival, a vezetőkkel – mondta. Volt úgy, hogy indulatba jött, ha rájuk gondolt. Ezalatt az idő alatt sok más baja is volt, és megkötözte a félelem. Amikor felismerte a félelmek mögött azok okozóját, elment és bocsánatot kért mindazoktól, akikkel problémája volt. Isten megszabadította minden félelemtől és ellenszenvtől. Fontos – mondta –, hogy a testvérek egymásra találjanak, és tiszta kezeket emeljenek föl. Egymás nyakába borulva sírtunk és áldottuk Istent – mondta a bevezetőben a már említett lelkipásztorok egymásra találásáról.

Emlékeztetett a csillebérci pásztorokkonferencián elhangzottakra. Azt mondta, hogy akkor nem tudta volna a testvérekkel együtt elmondani: „Attila, veled vagyunk”. Ezért megkereste az

alkalmat, hogy a szívében lévő minden fenntartást Isten jelenlétében tisztázzon. Most lehetősége van mindenkinek elmondani, hogy egymást az Isten szeretetével akarjuk szeretni és mindent elengedni.

Ennek következménye erő, öröm, megújulás és gyógyulás lesz.

Monos Mihály testvér buzdított az adakozásra. Amid van, azt add. Ne azt akard adni, amid nincs, mert „annak, akinek van, adatik, akinek pedig nincs, attól az is elvétetik, amije van”.

Elmondta, hogy előző nap ellopták a pénztárcáját, de ő akar adni, mert inkább szeretne részesülni Isten adakozó kegyelméből, mint azt is elveszteni, ami még megmaradt.

Dicsőítő éneket énekelve adakoztunk. Az adományokért *Temesi Pál* testvér (Agapé gy.) mondott köszönetet Istennek.

A délelőtti alkalmon a 2Sám 9,1 alapján, közösségünk elnöke, *Fábián Attila* testvér hirdette Isten igéjét.

Megkérdezte Dávid: „Maradt-e még valaki Saul háza népéből, aki iránt hűséggel tartozom Jonatánért?”

Sámuelnek tetszett Saul, a magas dalia, de Isten elvetette őt. Isten megfeddi Sámuelet; hagyj abba a kesergést és kend királlyá azt, akit én választottam (1Sám 16,1). Sámuel Betlehembe ment. Jöttek sorban a szép fiúk, Sámuel szíve megdobbant, de Isten figyelmeztette: „Ne tekints a megjelenésre, se termetre, mert nem az a fontos, amit lát az ember... Az ember azt nézi, ami szeme előtt van, de az Úr azt nézi, ami a szívben van”. Elvonultak mind a fiak, de nem volt köztük az Úr választottja. Majd megkérdezte Sámuel Isait: Minden fiad itt van? Volt még egy gyermeke, akit nem is vett számba. Míg apja és testvérei az áldozati lakoma elfogyasztására készültek, ő a juhokat őrizte. Dávidra nem vonatkozott volna a meghívás? Senki sem értesítette őt? Isten őt választotta. Sámuel felkente, Isten Lelke rászállt, és rajta is maradt.

Dávid nem kesergett azon, hogy ki akarták hagyni. Sokan dédelgetjük elutasítottságunk gondolatát. Az Úr ki akar hívni ebből az állapotból. Ez nem jelenti azt, hogy mindjárt koronát tesznek a fejedre! A Szentlélek jelenléte munkára hív és felszabadít a szolgálatra.

Saul szolgálói is érzékelték Isten Lelkének jelenlétét, és meghívták Dávidot, hogy jelenlétével tartsa távol a Sault gyötrő gonosz lelkeket. Saul megkedvelte és fegyverhordozójává tette.

Dávid Saul dicsőségét növelte, de nem volt állandóan a királyi udvarban, hanem továbbra is a nyáj mellett maradt.

Egyszer apja elküldte a csataterre, hogy élelmet vigyen három bátyjának, és tíz darab sajttal némi protekciót szerezzen nekik a fővezér előtt. Isai mintha elfelejtette volna a felkenést.

Dávid azonban kiállt Istene és népe mellett, és legyőzte Góliátot.

Saul ezután a dicsőségét féltette Dávidtól. Megpróbálta dárdájával megölni, majd kétes csatákba küldte.

Jonatán – Saul fia – azonban megszerette Dávidot és szövetséget kötöttek. Abban az időben ez úgy történt, hogy fegyverükkel felsértették a tenyerüket, és így fogtak kezét. Jonatán Dávidnak adta fegyverét, köntösét, mindenét.

Az ezt követő években Saul Dávid üldözésével volt elfoglalva. Ez kiszolgáltatottá tette a választott népet. Az ellenség ott tört be, ahol akart.

Itt az ideje, kedves pásztorok, előljárók és vezető testvérek – mondta Fábián testvér –, hogy megvizsgáljátok a szíveteket, és kivessetek onnan minden haragot, felindulást és féltékenységet. Amíg ezt meg nem teszitek, a gyülekezeteitek védtelenek.

Dávid az éngedi barlangban megkímélte Saul életét, nem emelte fel kezét az Úrnak felkentjére. Máskor, amikor Saul a szekértáborban aludt, Dávidnak újból lett volna alkalma megszabadulni tőle. Saul mindkét esetben megköveti és dicséri Dávidot: „Áldott vagy, fiam.” Ez a bocsánatkérés azonban nem szívből jött, hiszen Saul továbbdözte őt. Ebből láthatjuk, hogy az érdek diktálta elengedés milyen gyümölcsstelen.

Amikor Saul és Jonatán meghalt, pánik tört ki a király házában. Saulnak két utódja maradt:

Isbóset (megvetett, idétlen) és Jonatán fia, Méfíbóset, akit a menekülés közben dajkája elejtett, ezért mindkét lábára sánta lett.

Saul korábbi rosszindulatú propagandája megtette hatását. Izráel tizenegy törzse inkább kívánta királyának a megvetettet, mint Dávidot, aki így csak Júda királya lett. Dávid visszaszerezte azokat az országrészeket, amelyeket Saul elvesztett. Isbóset halála után az egész Izráel királyává tették, és ígéretet kapott az örökkévaló királyságra.

Méfíbóset ezalatt bujdosóvá lett saját hazájában. Minden gondjáért, betegségéért Dávidot okolhatta, akinek felemelkedése csak fokozhatta félelmét. Dávid egyszer a tenyerébe nézett és feleszmélt: van-e valaki a Saul házából, hogy irgalmasságot gyakoroljak vele Jonatánért? Egyszer csak katonák mentek Dávidtól és megkeresték Méfíbósetet. Elképzelhetjük, hogy megrémülhetett. Ami azután következett, az minden elképzelését felülmúlta. Dávid visszaadta neki Saul minden vagyonát, asztalának állandó vendégévé tette. Nem önmagáért, hanem Jonatánért, a vele kötött szövetségért.

Isten Jézus Krisztusban szövetséget kötött velünk. Dávidhoz hasonlóan Jézus is a tenyerébe néz és azt mondja: van-e itt valaki, akivel jót tegyek? ... Veled és nem miattad! Isten teljes szívéből megbocsátott neked Jézus Krisztusért. Egyetlen dolog akadályozhat meg, hogy visszakapjad mindazt, ami a tied, ha elutasítod az Ő szövetségét.

Az igehirdetés után vezető testvéreink és a szolgálatra felkészült lelkigondozók imádkoztak az előrejött testvérekért, akik Istennél keresték elutasíthatóságuk érzéséből a gyógyulását, és azokért, akik segítséget kértek, hogy szívükből meg tudjanak bocsátani.

Ezzel a délelőtti alkalom véget ért.

Kifelé menet arra gondoltam, hogy minden istentisztelet csak akkor éri el célját, akkor van értelme, ha ott meghallhatjuk Isten szavát olyan természetesen, ahogy ember szokott beszélni az emberrel. Ha ez megtörténik, akkor a többi csak körítés. Ezzel az élménnyel szívünkben még sokáig cseng a fülünkben, hogy „Jézus a tenyerébe tekint és azt mondja: van-e még valaki, akivel irgalmasságot gyakorolhatok...”

Isten áldja meg Igéjét szívünkben, hogy sok gyümölcsöt teremjen.

Délután *D. Nagy Tamás* (Kármel gy. Pécel) lekipásztor köszöntötte a gyülekezetet. Néhány dicsőítő ének eléneklése (meghallgatása) után *Világablak* címen *ifj. Fábrián Attila* (Agapé gy.) vezetésével a számítógépes világhálón, az Interneten bolyongtunk egy kicsit.

A számítógép képernyőjét két hatalmas vetítévászonra az Euro-Profil Rt-től bérmentesen a konferencia rendelkezésére bocsátott Sharp projektorok vetítették ki. Ezeket olvashattuk az énekek szövegét, és itt láthattuk a szolgálattelvők videoképét is.

„Sétánkat” a legnagyobb amerikai pünkösdi közösség, az Assemblies of God WEB (bejelentkező) lapjáról indulva kezdtük. Az „ébredések” útvonalon elindulva megtudtuk, hogy

– Panamában a pünkösdi közösség létszáma már meghaladja a százezret,

– nagy ébredés bontakozik ki Japánban is,

– a magyarországi közép-afrikai Malawiban a '90-es évek elején célul tűzték ki, hogy kétezerre legyen az országban mindenütt gyalogszerrel elérhető távolságban pünkösdi gyülekezet. Ez kb. 1800 helyet jelentett. Ma 2400 helyen van összejövétel és lehet, hogy az ezredfordulóra elérik a 3000-et is.

– a kaliforniai Pensacolában több mint két éve folyamatosan tart az ébredés. Ezzel kapcsolatban Tom Manning testvér, az ICI (levelező bibliaiskola) magyarországi képviselője elmondta, hogy személyesen járt Pensacolában bibliaiskolásként tanulmányozni az ébredést. Az alkalmak hasonlítanak ehhez az alkalomhoz – mondta.

Testvéreink a hangsúlyt a bűnbánatra, a feltétel nélküli megbocsátásra és a bűnbocsánatra teszik. Huszonnyolc hónapja minden este evangélizációs összejövetelt tartanak. Az alkalmak délután hat órakor kezdődnek. A látogatók éjjel egy órától kezdve sorban állnak, hogy bejussanak az esti istentiszteletre. A gyülekezet tagjai a sorbanállók között is szolgálnak. Sokan meggyógyulnak, megtérnek, még mielőtt először átlépnék az imaház küszöbét.

A pensacolai gyülekezet vezetői faxon küldött levélben üdvözölték a konferenciát (mellékeljük). Ők megértették, hogy Isten világszerte hatalmas dolgokat tud cselekedni. Fiatalok és idősek belefáradtak az értelmét vesztett „gyülekezetesdi”-be, az erőtlen együttlétekbe. Megértették, hogy Isten munkatársainak személyes életszentségre és odaszánt szívre van szükségük. Isten pedig cselekszik, hatalmasan cselekszik!

A látottakhoz hozzászólt *Andy Game* testvér, aki Japánban és Kínában volt misszionárius, és készül visszamenni Kínába. Isten erejével és kenetével megyek – mondta. Beszámolt arról, hogy Isten a Távolkeleten is csodálatosan cselekszik. Angliában a pünkösdiék jelmondata: „Ébredést most”! Ezt kívánta nekünk is.

A Gyülekezet Plántáló Misszió Új Élet gyülekezetének vezetője, *iff. Pintér Imre* lelkipásztor testvér a dicsőítő énekek között az Ézs 43,5–6-ot idézte és kijelentette, nem árva gyerekek vagyunk és nem árvaházat, halott gyülekezetet akarunk építeni. Együtt hirdettük a prófécia: Észak, Jézus nevében add vissza! Dél, nem tarthatod meg! Kelet, összegyűjti az Úr az Ő népét! Nyugat, nem tudod megakadályozni! Magyarországon is gyülekezetek jönnek létre Jézus nevében. Az Úr visszaadja foglyainkat (Ézs 53,6).

Jézus azért jött, hogy megkeresse, ... ami elveszett! Kínos dolog elveszettnek lenni. Egyszer – mondta – Litvániában eltévedtünk. Már ötször kerültük meg a várost, amikor nekünk, a keresztény küldöttségnek eszébe jutott, hogy imádkozzunk. Alighogy áment mondtunk, egy stoppos lépett hozzánk és segítséget kért. Pontosan arra a helyre igyekezett, ahova mi is. Két perc múlva megérkeztünk. Saját példával, és az ige szavaival megtérésre hívta az elveszetteket. Vedd fel (fogadd be életedbe) Jézust, Ő tudja az utat.

Vadon Tamás testvér, a dudari gyülekezet vezetője röviden beszámolt a náluk kibontakozó ébredésről. Beszélt arról, hogy Isten hatalmasan cselekszik. Figyelmeztetett, hogy az Isten cselekedeteit kísérő emberi megnyilvánulásokról (ez olyan, mint maga az ember), Isten tetteire emeljük tekintetünket. Kedves órák testvérünket most egészen más szerepkörben ismerhettük meg. (Az elmondott bizonyosságokból néhányat a „bizonyosságul” rovatban olvashatunk.)

Délután fél öt körül D. Nagy Tamás testvér *Dicső László Gusztáv* testvért (Mátészalka) köszöntötte, áldást kérve szolgálatára, és felkérte az Ige hirdetésére.

Már sok jót kaptunk, de a kánai menyegző példáján okulva, a végére is maradhat valami jó, mondta és alapigét olvasott a Lk 4,18-ból.

„Az Úrnak Lelke van énrajtam, hogy...

– az evangéliumot hirdessem a szegényeknek,

– a szabadulást hirdessem a foglyoknak, a vakok szemének megnyílását,

– szabadon bocsássam a megkínzottakat, és hirdessem az Úr kedves esztendejét.”

A felsorolt krisztusi feladatok közül időhiányában csak egyről – a szabadulásról szeretnék beszélni – mondta.

Jézus szolgálatának nagy részében gyógyított és űzte az ördögöt, ahol érte. Ahol Jézus megjelent, azonnal szembekerült az ördöggel. Örülök – mondta –, hogy a csillebérci pásztorkonferencián a külföldi testvérek is tanítottak a szabadításról. A szabadítás nem újkeletű dolog, Isten a szabadító. Amikor Jézus elkezdte a szolgálatát, mindjárt szembetalálkozott a sátánnal, aki felvitte Őt egy magas hegyre, de Jézus mindig határozottan

ellenállt. Távozz tőlem, sátán!

Nem Jézus kereste az ördögöt! Nem azért ment a zsinagógába, hogy utána kutasson. Jézus jelenléte a gonosz lelkek számára elviselhetetlen volt, és felfedték magukat. Ő rájuk parancsolt, menj ki belőle! Nem mérlegelte, hogy illő dolog-e kiűzni az ördögöket.

Egyszer, szombaton a farizeusoktól a 18 éve beteg emberrel kapcsolatban azt kérdezte, hogy nincs-e itt az ideje megszabadítani ezt az izraelitát, akit a sátán 18 éve megkötözött?

Ha látsz egy foglyot megkötözve, egy embert a verembe esve, nem szabadítod-e ki?

Jézus mindig úgy küldte ki az övéit, hogy hatalmat adott a gyógyításra és az ördögök kiűzésére. A tizenkettő és a hetven tanítvány is erről számol be.

Krisztus a szabadítás szolgálatát nem egyesekre, nemcsak a lekipásztorokra, hanem minden szolgájára rábízta. Csak bűneitől megtisztult, szabad ember tud másokat megszabadítani.

Gondolkozz el ezen, ha szavad erőtelennek bizonyul, ha nem tudsz segíteni a nyilvánvaló szükség idején.

Kérdezhetjük, hogy van-e helye a szabadító szolgálatnak a gyülekezetben? Jézus az, aki hatalmat adott. Ő az, aki így tanít imádkozni: „...szabadíts meg minket a gonosztól.” Ne korlátozzuk a Szentlélek munkáját, ne mi akarjuk vezetni Őt. (...nem történhet ez meg veled!)

Nem azzal kell törődni, hogy mit csinálnak a gonosz lelkek (mindenestől utálatosak, és éktelen az is, amit tesznek), ha jelen van Isten Lelke, a démonoknak menniük kell. Nagyobb az, aki bennetek van, mint aki e világban van!

Néhány, életből vett bizonyosság elmondása után prófétikus erővel szólt az Énekek énekéből vett gondolat: *A tél elmúlt, és a gyümölcstermés ideje elérkezett!*

Míg szolgálattévő testvéreink a nekik adott hatalommal szolgáltak az előre jött, szabadulni, gyógyulni akaró testvéreknek, a gyülekezetet elbocsátották. Lassan hazafelé indultunk.

Alkalmam volt több testvérrel beszélgetni a konferenciáról. Az volt az általános vélemény, hogy most minden eddigi konferenciánál többet kaptunk. Néhányan nem kifogásként, inkább óhajként fogalmazták meg, hogy jó lett volna legalább egy, mindenki által ismert éneket, például a Pünkösdi himnuszt, együtt elénekelni. Más, kisebb településről érkezettek így fogalmaztak: milyen kár, hogy nekünk nincsenek fiataljaink, akik megtanítanák ezeket az új énekeket.

A konferencia főszerzőjével, Durkó Sándor László testvérrel beszélgetve megállapítottuk, hogy valószínűleg legközelebb nagyobb helyiség után kell néznünk.

Ezúton is szeretnék köszönetet mondani minden testvérnek, aki munkájával vagy adakozásával bármit tett a konferenciáért. Isten áldjon meg minden szervező és résztvevő testvért!

Levél Stephen L. Hilltől (Pensacola, Florida) • *Stephen L. Hill*

Kedves Evangéliumi Pünkösdi Gyülekezetek!

Áldás és kegyelem Veletek!

Sok minden van, amit szeretnék megosztani veletek Isten Szellemének pensacolai munkájáról.

Folyamatosan özönlenek az új megtérők és megtapasztalják, mit jelent az Istennel való együttjárás. A megfáradottak nagy számban térnek meg bűneikből és megújulnak Isten erejében. A langyos keresztények forrókká lesznek és bátorságot nyernek, hogy az utcákon evangélizáljanak. Barátaim, a bizonyosságok, amelyeket péntekenként, az alámerítésekkel hallunk, hatalmas erővel teltek! Újra és újra ráébredünk általuk a hihetetlen kegyelemre, amely Jézus Krisztusban áradt ránk.

A teremő Isten megválaszolja az imákat. Ennek bizonyítéka, hogy huszonnyolc hónapja folyamatosan minden este láthatom a bűnösök Istenhez fordulását. A ránk áradó kegyelem tagadhatatlan bizonyítéka, hogy Isten hallja a hűséges és kitartó közbenjáró imádságokat és ez

annak jó gyümölcse. Tudom, hogy minden egyes ember, aki a Sátán hatalmából megszabadul, odaszánt édesanyák, édesapák, nagyszülők, gyermekek, barátok vagy ismeretlen imaharcosok őszinte közbenjárásának az eredménye, olyanoké akiknek van fülük a hallásra és hűségeselek. Úgy érzem, hogy Isten hatalmas munkát kezd el az egész világon. Úgy tűnik, minden felgyorsult. A világtörténelem legizgalmasabb időszakában élünk! Minden nemzet éhes az igazságra. Az emberek, legyenek öregek vagy fiatalok, már nem érik be hamis látszatokkal. Elegük van a vallásoskodó istentiszteletekből és az erőtlén keresztényekből. Elutasítják az ördög folyamatos romboló munkáját. A világ minden táján vannak keresztények, akik készek felállni és lépni.

Ez az az idő, amikor teljes bátorsággal kell előremozdulnunk. Az életünknek Krisztus központúvá kell lennie, hogy betöltsük az Ő céljait. Szent és a kárhozatba menőkért sírni tudó keresztényeknek kell munkába állniuk. Kell, hogy minden keresztényre jellemzők legyenek ezek. Igen, ez az az idő testvéreim, mikor Istent kell követnünk. Ne hagyj, hogy bármi is meggátoljon! Higgy Jézusban, hogy emberek milliói lássák meg Krisztust! Higgy Jézusban, aki gyógyít, csodákat és jeleket tesz! Higgy benne, hogy az egész világon ébredés lehessen! Hisszük, hogy az Úr kész a Szent Szellemet kitölteni Magyarországra, arra az országra, ahol a tízmilliós lakosság zöme nem ismeri Krisztust. Barátaim, ahogyan az Úr meglágyítja a szíveket az országokban, ugyanúgy fogja megolvasztani a hitetlenség és széthúzás ereje által emelt falakat is. Mindez nagyon hamar és gyorsan történik meg.

Amikor imádkoztam, Isten így szólt hozzám: „Most elküldöm Szellememet a népemhez. Bemutatom magamat azoknak, akik vágnak rám.”

Nagyon sok lehetősége van ma a magyar gyülekezeteknek. Leonard Ravenhill gyakran ezt mondta: „Az életben adódó lehetőségeket meg kell ragadnunk és nem szabad elszalasztanunk.” Soha nem volt még jobb lehetőség a gyülekezet plántálásra és az evangélizációra. Emlékezz rá, hogy bármit is tapasztaltál a múltban: a jövő többet tartogat számodra! Most még több erő van a megközötöttek szabadon bocsátására, több szeretet az elutasítottaknak, több vigasztalás a szenvedőknek, több kegyelem a bűnben élőknek. Az Úr öröme ki fog áradni az elnyomottakra. Isten békessége költözik a háborgó szívűekbe.

Ne álljatok meg! Menjetele előre, mivel még sokkal több vár rátok!

Az Úr áldjon Benneteket, magyar testvéreim!

Munkatársatok az aratásban: *Stephen L. Hill*

John Kilpatrick, az első pásztor levele (Pensacola) • John Kilpatrick

Üdvözet nektek, magyar, pünkösdi testvéreink!

Imádkozunk értetek, hogy az ébredés tüze töltsé be országotokat munkálkodásotok nyomán és a Szent Szellem túlradó ereje váljon nyilvánvalóvá. Jézus a mi Urunk mondja:

„Vajon nem ti magatok mondjátok-e, hogy még négy hónap és jön az aratás? Imé, mondom nektek: emeljétek fel szemeiteket és lássátok meg, hogy a mezők már fehérek az aratásra!”

Imádkozunk, hogy az aratás kiteljesedjen országokban és egész Európában!

Isten áldjon benneteket!

BIZONYSÁGUL

Megtérésem története • ifj. Nagy Bálint, Zirc

49 éves vagyok. Számomra nincsenek véletlenek, amit az életem alakulása sok ponton igazolt.

Protestáns szüleimtől és lelkész nagybátyámtól örököltem a hit alapját, amelyet gyermekként a hittanórákon és az istentiszteleti alkalmakon próbáltam több-kevesebb sikerrel megismerni. Nagy úr keletkezett az életemben, amikor az általános iskola befejezése után távolra kerültem a szülői háztól. Elmaradoztam az istentiszteletekről, később pedig – részben saját hibámból, részben az oktatási rendszer jellegéből adódóan – nem éreztem a hiányát sem.

Ezzel elindult életemben egy vívódásokkal telt több évtizedes útkeresés. Isten és Jézus Krisztus keresése, a saját énem megtalálása. Egy időben tagadtam az Isten létét, de nem vitatkoztam erről senkivel. Körülbelül tíz évvel ezelőtt kezdtem tanulmányozni az úgynevezett magyarországi történelmi egyházakat és a keleti vallásokat egyaránt. Kerestem bennük a közös és az eltérő vonásokat.

Egyre inkább úgy éreztem, hogy óriási szakadék előtt állok, amely az igaz Istentől elválaszt. Olyan szakadék előtt, amelyen át kellene jutnom valahogy, de hogyan? Temessem be? Ez lehetetlen feladatnak tűnt számomra.

Menjek hátra, és hatalmas lendülettel ugorjam át? Ez a lehetőség kínálkozott számomra a legjobb megoldásnak.

Hogyan csináljam? Honnét vegyek ehhez erőt, bátorságot, segítséget? Mennyire őszinte és mély az én hitem ahhoz, hogy ezt egyedül is végig tudjam csinálni?

Ekkor, 1997. január elején derengeni kezdett előttem valami. Egyre gyakrabban forgattam a Bibliát és Pál apostol a 1Thes 5,17 verse is sok segítséget adott: „Szüntelen imádkozzatok!” Ettől kezdve rendszeressé váltak mindennapjaimban az imák. Kitaláltam, ill. újra felfedeztem én is azt a módszert, amit már előttem mások is. Reggel, a hajnali órákban, munkába menet, az ébredező város utcáin elkezdtem imádkozni. Köszöntöttem Istenemet, kértem a bocsánatát az évtizedes hallgatásomért, kértem a segítségét családom és magam egészségéért, szüleim hosszú életéért, unokáim felnövekedéséért, jó munkahelyi hangulatért, az emberiség békéjéért.

Ezek az alkalmak megteremtették számomra azt a lelki békét, ami eddig hiányzott az életemből.

Nincsenek véletlenek, ezzel kezdtem bizonyágtételemet. 1997. június 24–28-a között tartotta az Evangéliumi Pünkösdi Közösség a sátoros rendezvényét Zircen, éppen délelőttös voltam.

A sátor oldalán hatalmas betűkkel ez állt: Jézus él!

Az ott zajló koncertek, prédikációk, evangélizációk, imák, bizonyágtételek teljesen új megvilágításba helyezték az addigi hitbéli életemet.

Így is lehet örülni annak, hogy Jézus itt van közöttünk és gyógyít? A közös, de mégis egyéni imák hallatán jöttem rá, hogy ez valami mást jelent immár az én számomra is. Közeledést Istenhez és az Ő Fiához, Jézus Krisztushoz.

Elkezdtem gyülekezetbe járni. Az első bizonyágtételre készültem (nincsenek véletlenek), két nappal előtte kaptam meg egy levelező bibliatanfolyam következő anyagát, amely természetesen a bizonyágtétellel foglalkozott.

Úgy érzem, az életem immár meghatározott mederben halad. Hiszem és vallom ezt egyik versem utolsó soraival is

„Sietek már, jövök Uram!

Nem lehet már más az utam.

Szolgálnom kell tiszta szívvel,

Imádságos szeretettel.”

A megvallás kevés • Durkó Sándor László

Nem attól leszünk bővülködőek, hogy megvalljuk: bővülködőek vagyunk. A bővülködés a Jézussal való járásból fakad, amelynek lépései a Zsolt 1,1–3 alapján.

1. Csak az Isten akarata szerinti tanácsot keressük.

2. Tartsuk távol magunkat a gúnyolódóktól.
3. Gondolkodjunk, elmélkedjünk Isten igéjén (Józs 1,8).

A Bibliában az üzlet alapelveit is megtalálhatjuk. Isten gondviselése azáltal valósul meg, hogy erőt ad a munkához. Ha erőnk és egészségünk van, akkor keressünk munkát, akarjunk dolgozni, mégpedig kitartóan és szorgalmasan. Ezek a gyarapodás, majd az elégedettség alapjai. A megelégedés folyamat, amelynek forrása Isten, aki adja (Péld 30,8).

Arra kell figyelnünk, amink van, és nem arra, amink nincs. Így lehetünk kiegyensúlyozottak.

Almafáról ne várj narancsot • Durkó Sándor László

A vetés-aratás törvénye, hogy amit vetettünk, azt fogjuk aratni, sőt ugyanazt a fajtát is. Ha almamagot vetettünk, hiába várjuk róla a narancsot, az almafa csak almát fog teremni. Ha keserűséget, gyűlöletet vetettünk, azt aratjuk.

Fontos törvényszerűség, hogy először vetni kell, csak azután reménykedhetünk termésben, és számíthatunk az aratásra. Amint pedig eljön az aratás ideje, ne lepődjünk meg, ha többet fogunk aratni, mint amennyit elvetettünk. Ez akkor külön öröm, ha jó dolgokat vetettünk. Ha nem? Akkor bizony nem vettük komolyan az előzőekben ismertetett törvényszerűségeket. Lelkünk rajta!

KARÁCSONYI UTAK – KARÁCSONYI KÉRÉSEK • Barbara Cratzius után németből fordította Túrmezei Erzsébet

*%%Mutasd meg a bizalom útját,
azt a csillagfényes utat,
amelyiken a bölcsék jártak
megtalálni Királyukat!
Mutasd meg a szolgálat útját,
amelyen csendben József járt,
hogy szemünk-szívünk nyitva legyen,
ha szenved a felebarát!
A szeretet útjával áldj meg,
amint láthatom Máriában,
hogy akivel csak találkozom,
ahhoz a jószót megtaláljam!
A hála útján pásztorokkal
hadd magasztaljam tetteidet!
S adj, Uram, csodálattal teli,
előtted mindig nyitott szívet!%%*

„Ha annyi hitetek volna...” (Mt 17,20) • Oswald Chambers

Az az elképzelésünk, hogy Isten megjutalmaz minket hitünkért – lehet, hogy eleinte így is van. De a hit nem nyereszkedésre való, hanem arra, hogy helyes viszonyba állítson minket Istennel, és Isten felénk közeledésének új alkalmat. Neki gyakran romba kell dőntenie élményeidet, ha szent vagy azért, hogy kapcsolatot teremtsen veled. Azt kívánja, hogy megértsd: ez hitből való élet, nem pedig áldásaiban érzelmesen örvendő élet.

Korábbi hitéleted alapos és erős volt ugyan, de megtapasztalásod kicsiny napsütötte pontja körül forgott, több volt benne az érzés, mint a hit, tele volt fénnel és édességgel. Azután Isten visszavonta áldásait azért, hogy megtanítsa hitben járni. Most sokkal értékesebb vagy

neki, mint a lelkesedés és ragyogás napjaiban.

A hitet – természeténél fogva – ki kell próbálni, a hit próbája nem az, hogy nehéznek találjuk az Istenben való bizalmat, hanem hogy Isten arca egyre világosabban álljon előttünk. A hitnek a gyakorlati életben a leírhatatlan elhagyatottság időszakain kell átmennie. Soha ne cseréld össze a hitpróbát az élet közönséges fegyelmezésével. Lehet, hogy amit mi sokszor hitpróbának gondolunk, kikerülhetetlen következménye annak, ahogyan élünk. A bibliai hit az Istenben való hit mindazzal szemben, ami látszólag ellene szól – hú akar maradni Istenhez, bármi történik is.

Mátyás téri bizonyságok – Gyülekezetplántáló misszió (GYÜP) Új Élet Gyülekezete

Az életem 1997 májusáig nagyon zavaros volt, a hitem elhagyott, mivel a férjem beteg lett, az unokám meghalt, és ezért Istent hibáztattam, megtagadtam, csúnyán beszéltem, megbántottam felebarátaimat, világi életet éltem, nem imádkoztam.

Amikor a Mátyás téri sátoros evangélizációra elmentem, először kíváncsi voltam. Ahogy ott ültem és hallgattam, nyugalom áradt egész bensőmben, éreztem, az ige hozzám szól. Jézus megérintette szívemet, szinte átszellemülten jöttem ki a rendezvényről. Attól fogva mindennap elmentem, és elővettem a rég félretett Bibliát, és elkezdtem olvasni, szinte ittam az igét.

Elfelejtettem a bánatomat és a mindennapi gondot, mivel Jézust befogadtam a szívembe. Azóta összejött a házukban egy kis házicsoport, és minden héten imádkozunk.

Ha valami gond vagy bánat ér, ha fáj valami, pásztorunk és a többiek imádkoznak értem. Köszönöm, Istenem! Azóta bemelegedtem, az életem teljességgel megváltozott, meggondolom, hogyan is beszéljek, nehogy megbántsak másokat. Ez eddig nemigen ment. Már nem vagyok egyedül, befogadtam Jézust, és segít. Ez nem mese, ez az igazság. *Irén*

Tibor vagyok, 34 éves, arról írok pár sort, hogyan fogadtam be Jézust az életembe, és azóta mennyire megváltoztam. Gyerekkoromat úgy töltöttem, mint sok más gyermek. Később olvastam a Bibliát, és úgy éltem, mint mások, akik nem is gondolják, hogy másképp is lehet élni. Éreztem, hogy valami hiányzik, de nem mertem lépni. Akkor jött az igazi fordulópont, amikor 1997. június elején a Mátyás téren sátoros evangélizációt tartottak. Elmentem feleségemmel és két gyermekemmel meg a házukban lakó ismerőseimmel. Nem bántam meg, és áldom azt a napot. Nagyon jó dolog történt akkor ott velem, korábban nem is gondoltam volna, hogy ilyen van. Az evangélizáció alatt megérintett az Úr, majd imádkoztak értem, a Szentlélek betöltött, és a gerincbetegségemből is meggyógyultam. Hála az Úrnak, aki nemcsak igazságos, szerető Isten, hanem gyógyító is! Dicsőség Neki! Azóta befogadtam az Urat az életembe és a feleségem is. Be is merítettünk Jézus nevében. Imádjuk, dicsérjük és szolgáljuk az Urat.

Aki olvasod e sorokat, tudom, szeretnéd, ha az életed boldog és kiegyensúlyozott lenne. És hogy azt az úrt, ami ott van a szívedben, valaki betöltené. Hidd el, ezt csak egy valaki tudja igazán betölteni: Jézus. Ne gondold, hogy ezt olyan nehéz elérni, nagyon is egyszerű és könnyű. Csak annyit kell mondanod: Istenem, itt vagyok, akarlak Téged, kérlek, bocsásd meg bűneimet. Én pedig megnyitom szívemet, jöjj be, és tégy bizonyosságot az én életemben is, én szeretni foglak, ahogy Te szeretsz engem, és szolgálni foglak Uram, Istenem.

Tiszta szívből kívánom minden kedves olvasónak, hogy az Úr végtelen szeretete töltsön be benneteket. Jézus vár Téged! *Kónya Tibor*

Harmincegy éves vagyok, két gyermek édesanyja. Keresztény nevelésben részesültem, de mégsem mondhattam magam kereszténynek igazán, mert nem ennek megfelelően éltem. Vadházasságban neveltem gyermekeimet. Életünk olyan volt, mint az üldözötteké. Nagyon sokat menekültünk otthonunkból. Trágár szavakat használtam. Depressziós voltam, sokat sírtam. Ilyenkor elmentem a templomba, de aztán minden kezdődött előlről. Egy napon észrevettem, hogy a Mátyás téren sátrat állítanak fel. Odamentem és szeretettel mondták, hogy egy hétig Isten igéjét hirdetik. Először figyelembe se vettem, de aztán mégiscsak úgy döntöttem, hogy leülök és meghallgatom. Csodálatos dolog történt velem, a Szentlélek teljesen betöltött. Olyat éreztem, amit életemben soha. Hazamentem boldogan, felszabadultan. Másnap mintha új ember kelt volna fel. Éreztem, hogy a múltat le kell zárni, mert ezzel az életvitellel nem töltöm be Isten parancsolatait. Hála az Úrnak, Ő velem volt és segített. Azóta minden megváltozott. Hét hónapja bemelegedtem, új emberré változtam, Jézus vére által teljesen megtisztultam. Az életemnek van értelme, szívembe fogadtam Istent, és a körülöttem élő embereknek bizonyosságot teszek Istenről. *Lolle Ildikó*

Erzsikének hívnak, 44 éves vagyok, két gyermekem van. Férjem nehéz fizikai munkát végzett a kőműves szakmában. Ennek kapcsán nagyon sok kellemetlenség érte családjunkat. Számtalanszor becsapták, félrevezették, munkáját nem fizették ki. A sok probléma miatt egymást bántottuk, veszekedtünk. Férjem cukorbeteg lett, ezért Istent hibáztattuk. Ezután még egy súlyos csapás ért bennünket, kisfiam nyakában borsószem nagyságú csomókat észleltünk. Voltunk orvosnál, de nem történt semmi, a hitünk teljesen elveszett. Ekkor a szomszédaink hívására elmentünk a Mátyás téren tartandó sátoros evangélizációra. Sírva hallgattam végig Isten igéjét, és rájöttem, hogy Isten az út és az igazság. Hangos szóval imádkoztam, és teljes szívemből kértem bocsánatát.

Amikor hazamentem, éreztem, hogy valami történni fog. Másnap elvittem kisfiamat, és kértem, hogy Jézus nevében imádkozzanak érte. Az Úr csodát tett, mert amikor kijöttem a sátorból és néhány lépést tettem, éreztem, hogy az Úr megérintette a vállamat és halkán mondta: „lányom, ne sírj, mert a fiad meggyógyult, elmúltak a csomók”. Ezután odaléptem kisfiamhoz, megtapogattam a nyakát, és eltűntek a csomók! Hangos szóval kiabáltam: Csoda történt! Köszönöm, Uram!

Azóta férjemmel bemelegedtünk, befogadtuk és szolgáljuk az Urat. Hisszük, hogy Jézus gyógyít. Kívánom, hogy Te is ismerd meg Jézust személyes Megváltódnak és gyógyítódnak!
Baloghné Erzsébet

Akit a sátor szele megcsapott

Már hónapokkal korábban készültünk rá a debreceni gyülekezet segítségével, de olyan ez, mint a gyermek születése, hogy beszélni lehet róla, elképzelni, látni is lehet ilyet, de átélni, az egészen más.

Mikor elérkezett a rendezvény első napja, a Zsolt 11,4. igét kaptam az Úrtól: „Emlékeztessé tette csodáit, kegyelmes és irgalmas az Úr,”

Ezt el is mondtam a sátorban aznap, és valóban vártam azon a héten, hogyan teszi Isten számunkra emlékeztessé csodáit.

Nem volt túl nagy érdeklődés, de tapasztalt testvérek szerint az első sátonál ez jónak mondható.

Megtérések már az első naptól voltak, örültünk, mert imádságban megmaradásukat is kértük az Úrtól.

Ilyen reménységgel néztünk tehát a megtérőkre, és azóta tapasztaljuk, hogy utánajárással ugyan, de erősítik a kapcsolatot velünk.

Nem gondoltam viszont, hogy az emlékeztetes csodáknak én is ennyire részese lehetek.

Elérkezett a pénteki nap. A reggeli csendességem alatt Isten jelenléte hatalmas erővel töltött be. Sokáig nem tudtam felállni, mert a Szent Szellem gyógyító ereje átjárt tetőtől talpig.

Ezután azt mondta nekem az Úr: Meggyógyultál és megszabadultál!

Ehhez tudni kell, hogy 23 évig kávéztam, mert olyan alacsony volt a vérnyomásom, hogy az orvos is ezt tanácsolta, ezért természetesnek vettem, hogy hozzátartozik az életemhez. Ha nem ittam vagy nem időben, rosszul voltam.

A migrénes fejfájások jelezték, hogy súlyos problémám van. Aznap böjtölni is készültem, hogy amikor imádkozik értem Süveges testvér, Isten hathatósabban tudjon cselekedni.

Mikor szolgálata után odamentem hozzá, megtörte az átkokat, amik ezt a betegséget okozták. Most már tudom, hogy teljesen megszabadultam, és nincs bejárása a gonosznak ezen keresztül az életembe.

Azóta már eltelt két hónap, egy korty kávé nem ittam, és nagyon jól érzem magam. Ez nagy csoda.

Dicsőség az Úrnak, aki ma is szabadít és gyógyít!

A másik érdekes esemény, amit megtapasztaltunk, az a kotta fesztivállal kapcsolatos.

Mint kiderült, ezt a Pepsi cég évről évre megrendezi. Az „örület” éppen a sátor szomszédságában zajlott néhány ezer fiatal részvételével. Nagyméretű missziózást nem folytattunk közöttük, olyat, amelyet szeretünk volna, beértük azzal, hogy ne zavarják tevékenységünket. Éppen ezért, mikor esténként indult a dübörgő zene, nálunk pedig az imádkozás és dicsőítés, hamar kiderült, hogy kinek van győztes Istene.

Olyan csodálatos volt, hogy minden este csend lehetett imádkozásunk hatására.

Állítólag ilyen „csapnivaló” kotta fesztivál még nem volt hét éve, mióta létezik. Ezt is Istenünk cselekedte!

Harmadik fontos esemény, hogy egyre többen jöttek cigányok már a sátor második napjától. Szorongó szívvel kérdeztük menyeyi Atyánktól, hogy mit gondolt velük kapcsolatban, hiszen ez teljesen járatlan terület, nagy feladat egy most induló kis közösségnek.

Mikor vége volt a hétnek, bizony nagy kérdőjel volt: hogyan tovább?

De Isten mindenről tud, mindig kijelenti akaratát. Ezért most is hallottuk hangját: Menjetek oda hozzájuk! Azóta minden héten egyszer kimegyünk négyen-öten, hogy vigyük az evangéliumot, hiszen nekik is nagy szükségük van rá. Annál is inkább örömmel tesszük ezt, mert az első alkalom előtt már megkaptuk az ígéretet az Ézs 55,5–13-ban: „...mert örömmel jöttök ki és békességben vezéreltetek ... a tövis helyén ciprus nevededik és bogáncs helyett mirtusz nevededik...”

Tudjuk, hogy Isten ezt megteszi nevének dicsőségére! Minden alkalommal örömmel jövünk ki, valóban látjuk az áldást és kenetet szolgálatunkon. Dicsőség ezért az Úrnak!

A sátorban megtértek közül két testvérünk bizonyosságát adjuk itt közre, bízva abban, hogy ez mindannyiónk szívét hálára indítja.

...és hogy az első példánál maradjak: Az első gyermek megszületése után sokan azt mondják: elég volt! Mi azonban azt mondjuk: Jöhet a következő! *Hegedűs Péterné,*
Hajdúböszörmény

Gyermekkoromban rendszeresen jártunk templomba, de ez különösebben nem volt hatással rám. 18 évesen férjhez mentem, templomi esküvőnk volt. A házasságunkban felmerült bajok, problémák Istenhez fordítottak. Egyik gyermekem megégett, súlyos, életveszélyes állapotba került, a rendőrség vizsgálta a felelősségemet, ez idegileg teljesen felőrölt. Vasárnaponként mentem a templomba, és ott megnyugodtam. De ez a nyugalom csak átmeneti volt. Férjem állandóan vitatkozott, kiabált, ő nem hisz, és azt sem nézte jó szemmel, hogy én ragaszkodni próbálok Istenhez. Mindig a hibáimat hánytorgatta, zsörtölődött amiatt, amit nem volt időm megcsinálni, vagy nem akkorra, mire ő gondolta. Így a békességem hamar semmivé vált, és

maradt a feszültség, a veszekedés, az anyagi dolgok miatti aggodalom.

Az Istentől való békesség és nyugalom pedig csak vágy maradt. Mint egy szalmaszálba, amely az utolsó szilárd pont, úgy kapaszkodtam egy ígébe: „Ha Isten velünk, ki lehet ellenünk?” (Róm 8:31).

Ez az íge sokszor volt támasz a nehézségek idején. Igehirdetéseken keresztül többször kaptam erőt, amely az életkedvet, a jövőbe vetett bizalmamat adta vissza. Ilyen volt az anyai szívről szóló igehirdetés, mely megmutatta, az anya feladata, hogy feltétel nélkül szeressen. De ezek az erőfeszítések csak alkalmanként jártak sikerrel, mert nem voltam képes igazán megnyílni az Úr előtt, ehhez édesapám súlyos betegsége kellett. Mikor halálos ágya mellett voltam, és tudtam, hogy még azon a napon meghal, imádkozni kezdtem teljes szívemből: Uram, bármit adsz, csak erőt is adj hozzá! Első imádságomra Isten készséggel segítségemre sietett. Volt erőm a halál beálltakor, hogy rendbetegyük és a halottas házig kísérjük. Félelem nem volt bennem. Teltek az évek, megvoltam Isten nélkül.

Egy alkalommal annyira rosszul lettem, úgy éreztem, meghalok. Akkor újra tudtam imádkozni. Örültem, hogy itt véget ér az életem, megszűnik a szenvedés, nem lesz több probléma. De Isten mást gondolt felőlem, mivel másnap makkegészségesen ébredtem. Ez dühített, mert vágytam meghalni.

Ez év nyarán az Élet gyülekezet sátoros evangélizációt tartott városunkban. A lányom hívására elmentem. Az alkalom végén hívták a megtérőket előre. Nem tudtam a helyemen maradni. Úgy éreztem, hogy valaki indulásra készlet. Különösebb dolog nem történt velem. Maradt volna minden a régi kerékvágásban, ha nem keresnek fel a gyülekezetből. Jól esett, hogy nem felejtettek el. Jó volt látni őket, szeretet, öröm áradt belőlük. Meghívtak az alkalmakra. Rossz érzéssel jöttem el, mert akikért imádkoztak, azok egyike rángatózott, a másik verejtékezett. Sajnáltam őket. Azóta megértettem, hogy Isten nem a kárukat, hanem a hasznukat szolgálta, erőt, örömet, békességet kaptak. Mikor újra elmentem, arról prédikált Harka Kálmán, hogy Jézus visszajövele közel van, és nincs vesztegetni való időnk. Én is ott akarok lenni Jézussal. Öröm töltött el. Egészen másnak érzem magam, nagyobb a békességem, nyugodtabb vagyok. Megbizonyosodtam afelől is, hogy Isten nekem is csak adni akar. 170 Ft volt nálam, és ebből 100-at a perselybe tettem. Még azon a napon huszonötszörösét kaptam vissza. Az a vágyam, hogy egyre közelebb kerüljek Istenhez. Arra kérem, hogy soha ne hagyjon el. *Mező Mártonné, Hajdúböszörmény*

Augusztus 2-a volt az a nap, amikor megtértem.

Míg idáig jutottam, sokat gondolkodtam a helyes döntésről. Végül is megérett bennem az elhatározás: az Urat fogom szolgálni, mert rájöttem, hogy nélküle nincs élet!

Már régóta hiszem, hogy van Isten, de tudtam, ennyi nem elég.

Arra kértem Őt, tegyen bizonyosságot nekem létezéséről. Ő válaszolt.

Korábban nagyon sokat jártam orvoshoz a kezemmel, mert voltak időszakok, amikor elzsibbadt a kezem és a szám. Mióta megtértem az Úrhoz, azóta nem volt ilyen problémám. Tudom, hogy ezt csak neki köszönhetem. Ezentúl minden erőmmel azon leszek, hogy szolgáljam és szeressem, hiszen Ő vezetett át engem a halálból az életre. *Fehér Edina, Hajdúböszörmény*

Popénekes, Anglia • *Cliff Richard* a Keresztény Üzletemberek HANG című lapja nyomán

Vallási kérdésekkel nem szívesen foglalkoztam, ezek számomra kellemetlenek voltak. A családomból néhányan a Jehova tanúi közé álltak, amivel én nem tudtam egyetérteni. Egyszer egy élő hitű keresztény rávett, hogy kezdjem el olvasni a Bibliát. Ekkor huszonegy

éves voltam, és már a szórakoztató iparban forgolódtam.

Az első találkozás hívó keresztényekkel valami egészen új dolgot jelentett számomra.

Először hallottam, hogy Jézusról személyes, bensőséges módon beszéltek. Azt mondták, hogyha valóságos megtapasztalást szeretnék a kereszténységgel kapcsolatban, akkor döntenem kell Jézus mellett, és élő hitű kereszténnyé kell válnom. Nem adtak arról listát, hogy mit tehetek és mit nem. Azt javasolták, hogy olvassam el a Jelenések könyve 3. rész 20. versét: „Ímé az ajtó előtt állok és zörgetek. Ha valaki hallja az én hangomat és megnyitja az ajtót, ahhoz bemegyek és vele vacsorázom.” Ez az ige nagyon megragadta a figyelmemet. Ha valakit behívsz az otthonodba, akkor ez egy kapcsolat kezdetét jelentheti.

Ezen az éjszakán, ahogy feküdtem az ágyon, így szóltam Jézushoz: „Rendben van! Hiszek Benned. Tudom, hogy létezel, de nem tudom, hogy mit kell tennem. Én nem tudok szépen imádkozni.”

Mivel nem tudtam, hogy mit kell tennem, egyszerűen így szóltam: „Jézus, szeretném, ha bejőnnél az életembe!” Visszagondolva, valóban ez volt az a pillanat, amikor Jézus belépett az életembe, hiszen ettől fogva kezdett lassan minden megváltozni.

Az egyik legfontosabb kérdés, amivel sokat küzdöttem, az a Szentháromsággal kapcsolatos kérdés volt. Nem értettem, hogy mi az a „háromság”, hogy Isten egyedüli és mégis három személy. Mivel a Jehova tanúi szerint Isten nem három, hanem egy személy, ezért nagyon nehezen értettem meg, hogy a Biblia miért mondja Jézust Istennek. Nem sokkal később beszélgettem David Winterrel, aki később a BBC vallási műsorainak egyik vezetője lett. David nagyon segítőkész volt. Így szólt: „A következőképpen gondolom: feltételezhetjük-e, hogy míg Jézus a földön járt, addig a menny üres volt?” Mivel ekkor már olvastam az evangéliumot, ezért rögtön feleltem: „Nem, mert Jézus Istenhez, mint Atyjához imádkozott.” Ezután azt tanácsolta, hogy vizsgáljam meg a héber Jahve szót, ami a mindent magába foglaló istenséget jelenti, tehát Atyát, Fiút és a Szent Szellemet. Jézus Isten Fia, aki meghalt a kereszten és feltámadt. Valóban minden érthetőnek tűnt. Jézus kijelentette, hogy Ő Isten fia, egy az Atyával és a Szent Szellemmel.

Nagyon szívesen gondolok vissza ezekre az időkre.

Felfedeztem a különbségeket, melyek számomra fontossá váltak. Új barátaim lettek, akik komoly keresztény munkákban dolgoztak. Vagy hitoktatók voltak vagy pedig karitatív szervezetekben tevékenykedtek vagy misszionáriusok lettek. Azt gondoltam magamban: „hogy lehetek dúsgazdag rockénekes és ugyanakkor keresztény – ez nem lehetséges!” Úgy gondoltam, hogy feladom a hivatásomat. Nagy hibát követtem el, hogy a sajtónak elmondtam mindent úgy, ahogy gondoltam. Mivelhogy meg voltam győződve arról, hogy változtatnom kell a dolgokon, sajtótájékoztatót tartottam, ahol így nyilatkoztam: „Valószínű még két évre van szükségem ahhoz, hogy megkötött szerződéseimnek eleget tegyek, de azután abbahagyom, tanár leszek.”

Még egy tanítóképző intézetbe is elmentem, jóllehet semmilyen ezirányú képesítemem nem volt, csak érettségim. Az igazgató így szólt hozzám: „az ön legjobb ajánlólevele az, hogy tanár akar lenni. Az emberek nagyrésze, akik idejönnek, nem is akarnak pedagógusok lenni.” Akkoriban jónak tűnt ez a döntésem. Hogy mégis megváltoztattam – vagy inkább megváltoztatták mások –, annak az volt az oka, hogy egyre több vallásos tévé műsorban való szereplést ajánlottak fel. A ma már elhunyt zenei igazgatóm, Lorry Paramour arra kért, hogy csináljak egy gospel-lemezt. Gospel koncertekre hívtak meg, továbbá felkértek, hogy vegyek részt a BBC 2-es csatornáján vasárnaponként elhangzó műsorban: *Vasárnapi zene* címmel. Ekkor volt éppen Billy Graham egyik evangélizációja Londonban, és ő akkor felkért engem, hogy szerepeljek egy filmjében *Two penny* címmel, ami nagy élmény volt mindkettőnk számára. Mindez elgondolkodtatott: „Miért kellene nekem elhagynom a szórakoztató ipart, hiszen használhatnám azt keresztény szolgálatra. Karrierem alkalmat ad arra, hogy bizonyosságot tehessek hitemről.”

Most már Isten ajándékának tekintetem a közszereplést, melyet ki kell használni. Ezt a fantasztikus lehetőséget nem lett volna célszerű kihagyni, hiszen hatalmas közönségem volt, akikkel megoszthattam gondolataimat az életről. Úgy döntöttem, megmaradok a színpadon, és azóta is igyekszem hű maradni missziós elhívásomhoz.

Isten nagykövete • *Vankó Magdolna*, Budapest a Keresztény Üzletemberek HANG című lapja nyomán

Vankó Magdolna vagyok, a magyar parlamentben országgyűlési képviselő. Istenhívő családból származom, de az Úrral csak felnőtt koromban tanultam meg együtt élni. Jártam templomba, római katolikusnak kereszteltek, megfordultam különböző ifjúsági keresztény találkozókra, de nem volt közeli kapcsolatom az Úrral.

Gyermekkori álmom volt, hogy újságíró legyek, az Úr ebben is megsegített, alig múltam húszéves, és már a salgótarjáni Nógrád szerkesztőségében dolgoztam újságíró gyakornokként. Igazi újságnál, napilapnál, igazi riporterként. Néha magam sem hittem akkoriban, hogy sikerült. Nagyon szerettem a szakmát. Tíz évig írtam, szerkesztettem a különböző napi- és hetilapokat. Úgy érzem, mindent megtanultam, amit az írott sajtóban lehetett. Aztán egy véletlen (véletlen?) a politika területére vezetett. Az úgynevezett „első szabad választásokon” elindultam a Magyar Szocialista Párt színeiben. Hét évvel ezelőtt egyáltalán nem örvendett túlzott népszerűségnek ez a baloldali párt. Harmadik lettem, ami ugyan szép hely, mert „dobogós”, de ahhoz kevés, hogy az ember lánya kapjon egy helyet az országgyűlésben, hiszen a széket csak egy embernek tartják fenn.

Négy év kemény munka következett. A Magyar Szocialista Pártban megalakítottam a hívő tagozatot. Ma már természetesnek tűnik a párt keresztény tagozata, s annak munkája, de akkoriban nagyon sok támadás ért, hogy „mit keres a csizma az asztalon”, mit keres egy ateista pártban egy keresztényeket tömörítő munkacsoport. Minden esetben azt válaszoltam, vajon mi az egyszerűbb, olyan helyen hirdetni az Úr igéjét, ahol különben is keresztények vannak, vagy nem hívők között. Olyan helyen kell evangélizálni, ahol nincsenek keresztények. A jó mag termékeny talajba hullott. És ebben a volt ateista pártban egyre többen lettek hívők. Eközben én továbbra is újságíróként dolgoztam, de minden szabadidőmet a pártbéli evangélizálással töltöttem. Nagyon sokféle emberrel, vallással, felekezettel találkoztam. Sok előadást tartottam itthon és külföldön egyaránt. Aztán elérkezett 1994 tavasza, az újabb választás. Természetesen ismét elindultam. Hihetetlenül kemény három hónap következett. Kora reggeltől késő estig dolgoztam a körzetben. Május 29-én – ami egyébként a nevem napja – megnyertem a választást. Óriási volt az örömöm, nem győztem hálát adni az Úrnak.

Ősszel megkezdhettem képviselői munkám a parlament egyik legfiatalabb szenátoraként. Telt-múlt az idő, úgy éreztem, mindent elértem az életben, amit akartam, de én mégsem voltam igazán boldog. Valami hiányzott az életemből. A család, a saját családom, a saját gyermekem. Tavaly tavasszal megfogant a babánk, de nem tartott túl sokáig az öröm, mert a magzat nagyon hamar elhalt. És én igazán elkeseredtem. Mit ér a szép karrier, a népszerűség, ha nincs kinek átadni. Hiába vigasztalt az orvos, a családom, hogy majd lesz másik. A hónapok teltek-múltak egymás után, és én egyre türelmetlenebb lettem.

Februárban mint tévériporter mentem el Ausztriába, az Alpokba, az FGBMFI európai vezetőinek találkozójára. Itt ismertem meg Richard Shakarian nemzetközi elnököt, és olvastam az édesapja által írt *A föld legboldogabb emberei* című könyvet. Interjúkat készítettem az európai chapterekkel. Egy történet különösen megérintett. Jack O. Dondohue ír vezető élete és az én életem közt sok hasonlóságot láttam. Jacknek is szép karrierje volt az ír hadseregénél, és mégsem volt boldog. Ivott, dorbézolt, nem törődött a családjával, már ott tartottak, hogy el kell adnia írországi lakásukat, mert annak ára is le fog csúszni Jack torkán.

De akkor az Úr közbelépett..., és Jack nemcsak hogy megmenekült, hanem igazán boldog emberré vált az Úr szolgálatában. Őt kértem meg, hogy imádkozzon értem és az én egészséges gyermekemért.

Természetesen ott Ausztriában befogadtam az Urat, de arra nem gondoltam, hogy a kívánságom azonnal teljesül, hogy Isten gyermeket ad nekem. Azóta kétszer találkoztam Jackkel Párizsban és Houstonban nemzetközi FGBMFI találkozókra. Ezeken az alkalmakon mindig imádkoztunk, hálát adtunk az Úrnak szeretetéért. Houstonban újabb prófécia kaptam, miszerint nekem még nagyon sok feladat van. Az USA-ban tanultam meg elfogadni azt az örökérvényű igazságot, hogy ha az Urat mindenek elé helyezem, Ő elveszi tőlem a terhet. Végtelen gondoskodása nemcsak elgondolkodtató, hanem nap mint nap meglepetést is szerez. Azóta igazán boldog vagyok, hogy az Urat teljes erőmből és mindenek előtt szolgálhatom. A szülesem várható időpontja november 8-a, de addig nagyon sokat szeretnék még dolgozni az Ő szolgálatában, azután pedig mint élő bizonyítékot, felajánlani a gyermekemet neki. Ma már én is a föld legboldogabb emberei közé tartozom. Halleluja!

Dudari Bizonyágok • Vadon Tamás

%1997. június 15–17-e között körzeti ifjúsági találkozót tartottunk Dudaron, amelyre meghívtuk a környező és az ismerős gyülekezetek ifjúságát. A szolgálatot a mátészalkai dicsőítő csoport végezte. Ezekben a napokban gyülekezetünkben megújulási folyamat indult el, amely azóta is tart és hisszük, hogy az Úr visszajöveteléig nem is lesz vége. Szeretnénk, ha bizonyágunk alapján a ti szívetekben is vágy ébredne az iránt a természetfeletti munka iránt, amelyet a Szent Szellem napjainkban végez közöttünk.

1992-ben fogadtam el az Urat, de az életem nem sokban tért el a világi fiatalok életétől, pedig miután férjhez mentem, hívő családba kerültem. Sok minden elválasztott engem az Úr Jézustól. Az egyik – a számomra akkor jelentős dolog – a cigaretta volt. Úgy gondoltam, hogy erről soha nem tudnék leszokni, de dicsőség az Úrnak, hogy volt még lehetőségem elhagyni azokat a dolgokat, amelyek nem kedvesek Őelőtte.

Egyik vasárnap, istentisztelet után a testvérek megkérdezték, akarjuk-e, hogy imádkozzanak értünk, és mi igent mondtunk a férjemmel. Akkor olyan közel kerültem az Úrhoz, hogy takargatás nélkül megvallottam és megtagadtam minden bűnömöt. Az Úr Jézus csodálatosan megszabadított, és utána betöltött Szent Szellemével. Azóta az Úrral járok és nem vágyom máshova, csak az Ő jelenlétébe, szeretnék mindennap betöltekezni Szent Szellemével. A cigaretta azóta számomra a gyűlölt dolgok közé tartozik. Nem hívő családból származom, 24 évet töltöttem a világban, de elmondhatom, hogy soha sehol nem találtam olyan boldogságot és kimondhatatlan örömet, mint amelyet az Úrtól kaptam. Az Úré a dicsőség, minden hódolat és imádat. Csak Neki akarok szolgálni. Ha eljön az Övéért – ami hiszem, hogy nemsokára megtörténik –, ott akarok lenni előtte, és szeretném eléje borulva elmondani, hogy mennyire szeretem, és nincs rá szó, hogy milyen sokat tett értem, bár nem vagyok érdemes a szeretetére. Dicsőség Neki mindörökké! Cs. J.-né

Arról szeretnék bizonyágot tenni, hogy az Úr meggyógyított.

Nemcsak fizikailag voltam beteg, hanem a lelkem is. A szívemben az Úrnak járó helyet más dolgok foglalták el, és a gondolataim sem Neki szolgáltak. Nem éltem Isten gyermekéhez illő életet. De hálás a szívem azért, mert az Úrnak gondja volt rám, és nem hagyott a mocsárban elsüllyedni, hanem megmentett. A bűneimet megvallottam, Ő megbocsátotta és többet nem emlékszik rájuk. Megszabadított különféle megkötözöttségektől, szenvedélyektől és megtisztította az életemet. Nem hagyta, hogy betegségben szenvedjek, az allergiától és az állandó kötőhártya-gyulladásától is megszabadított. Azóta az Úr öröme tölti be napjaimat. Az

Övé ezért minden dicsőség! J. A.

Szeretném leírni, hogy az életemben mi okozta azt a változást, aminek következtében ismeretlen emberek az utcán vagy a buszon megszólítanak, és megkérdezik, hogy mitől ragyog a szemem és az arcom.

Négy hónapja tértem meg. Előtte is eljártam gyülekezetbe, de az életemen semmi nem látszott. A dudari ifitalálkozóra úgy mentem el, hogy itt valaminek történnie kell velem, mert már nem bírom tovább. A bűneim a nyakamba szakadtak és nyomtak, össze akartak zúzni. Eljött a várva várt nagy nap, és az Úr nem hagyott magamra, nem hagyott tovább szenvedni. Sok mindennel meg voltam kötözve: pl. büszke voltam, szerettem szerepelni és nagyon szerettem magamat kifesteni. Az ifi találkozó délelőtti alkalmán nem mertem sírni, mert féltem, hogy elfolyik a szemfestésem – ma már ezen nevetnem kell. A délutáni alkalomra nem festettem ki magam, így bátran sírhattam. Természetesen volt előrehívás, én léptem egyet, az Úr pedig sokat lépett felém. Megbántam és elhagytam bűneimet. A legfontosabb és legfantasztikusabb, hogy akkor be is töltekeztem Szent Szellemmel. Annyira magasztos érzés, hogy szinte nincsenek rá földi szavak. Hamarosan kaptam ajándékokat is, hatalmas vágy van bennem a Szent Szellem után. Fantasztikus csodákat élek át Vele naponta. A Szent Szellem mindig velem van, és amikor kérem, akkor betölt. Ez a legkülönbözőbb formákban nyilvánulhat meg: táncolok, éneklek, nevetek, reszketek. Csodálatos tudni, hogy a mennyben megdicsőült testben, földi korlátok nélkül magasztalhatjuk majd az Urat örökké. Kívánom nektek, hogy már itt a földön kapcsolódjatok bele abba a dicsőítésbe, amit az angyalokkal együtt teszünk a mennyben. H. J.

Azt szeretném elmondani, hogy az Úr hogyan változtatta meg az életemet. Hívó családban nevelkedtem, imádkoztam, Bibliát olvastam, de ezt sohasem vettem komolyan. Sokszor kacsintgattam a világ felé, mert sok dolgot vonzónak tartottam, de az Úr mindig megóvott ezektől. Azután jött a nyár, az ifitalálkozó. Csodálatos volt az Úr közelsége, és ezalatt rámnehezedtek a bűneim, nem tudtam mást tenni, csak sírni az Úr előtt. Imádkoztak értem, és olyan boldogságot kaptam, hogy nem bírtam abbahagyni a nevetést. Azóta teljesen megváltoztam, hatalmas szeretetet kaptam az Úrtól. Mindig Őt akarom követni és Neki akarok szolgálni. K. M.

A dudari ifjúsági napokon elhangzott, hogy eleget sírtunk már, elég volt a jajgatásból és a kesergésből. Az Úr Jézus megígérte, hogy örömet ad. Akik kérték ezt, azokért imádkoztak. Én is előrementem, és az Úr Jézusnak elmondtam, hogy eleget siránkoztam, szeretnék örömet kapni. Az Úr hatalmasan betöltött örömmel, olyan boldogsággal, amelyet addig nem tapasztaltam. Hogy a boldogságom még teljesebb legyen, meg kellett vallanom bűneimet. Ezután az Úr Jézus még jobban betöltött. Van egy kedves megtapasztalásom: elkezdtem kívülről megtanulni az igéket, főleg azokat, amelyekben hatalom van. Például, amikor Jézus kiküldte tanítványait és hatalmat adott nekik, hogy az Ő nevében cselekedjenek. Amikor ezeket az igéket kívülről mondom, a Szent Szellem annyira betölt, hogy valóban élővé és hatóvá lesz bennem az Úr Igéje. S. F.-né

1997 májusában az Úr elkezdett munkálkodni az életemben. Rámterhelte bűneimet és megutáltatta velem azokat. Éhség ébredt bennem a szabadság után, s elkezdtem keresni valamit. Gyermekekorom óta a gyülekezetbe jártam, de azt gondoltam, hogyha az a keresztény élet, amelyet ott láttam, akkor az nekem nem kell. Próbáltam szabadulni a bűneimtől, de csak

még jobban megkötöztek. Megutáltam magamat, mert nem úgy éltem, ahogy akartam. Valami gonosz erő irányította az életem egyes területeit, s ezek ellen nem tudtam védekezni.

Elkezdtem imádkozni és kértem az Urat, hogy tegyen valamit, mert ezt már nem bírom tovább. Kaptam egy ígéretet, ami akkor még csak álomnak látszott, de teltek a napok, és egyre világosabban láttam, hogy létező dolgot keresek, és van szabadság.

Az ifjúsági napokon a kártyámra a következő íge volt írva:

„Hanem bizonyára megszabadítalak téged..., mert reménységed volt bennem, azt mondja az Úr.”

Az Úr be is váltotta ígéretét, s megszabadított. Megvallottam bűneimet és átéreztem, hogy „akit a Fiú megszabadít, az valósággal szabad” (Jn 8,36).

A szabadulásom előtt évekig elvetettnek, tehetségtelennek éreztem magam, s ez rengeteg sebet okozott nekem. Ma már tudom, hogy ez is megkötözöttség, amellyel a sátán fogságban akart tartani. Az Úr ettől is megszabadított, s tudom, hogy az Ő szeretett gyermeke vagyok. Azóta is boldog vagyok, s kívánom, hogy ezt a szabadságot – amire minden ember vágyik – sokan átéljék. J. Zs.

Erdélyben jártam • Pánczél János

„Mindinkább gyarapodjatok” – így inti Pál apostol a thesszalonikabelieket kétszer is a nekik írt első levele negyedik részében. Az egyháznak, ezen belül az erdélyi magyar pünkösdi közösségnek a gyarapodása, hála az Úrnak, több vonatkozásban látható és nyilvánvaló.

A kommunizmus évtizedei alatt is jelentős számban voltak Istennek olyan gyermekei, akik a nehézségeket kiállva, olykor szenvedéseket is átélve hűséggel betöltötték szolgálatukat. Az Úr pedig kitöltötte rájuk Szent Szellemét. Ennek megtapasztalói nemcsak pünkösdi és szabadkeresztények, hanem baptista testvérek is voltak. Ahol imaház nem volt, sem szabadság és lehetőség a Szent Szellem szerinti istentisztelet gyakorlására, ott a megújult és Szent Szellem keresztséget nyert hívők házi közösségekben gyakorolták hitéletüket. A Szent Szellem keresztséget nyert hívők között vannak, akik megmaradtak a baptista egyházban, ott értékes magot alkotva. Más részük átment pünkösdi közösségekbe, vagy pedig a Hit Gyülekezetében talált otthonra. A hívők buzgóságát és hűségét pedig mindenütt megáldotta az Úr. Az egyik megújult pünkösdi gyülekezetben ezt a kijelentést vették: „Eddig ti munkálkodtatok, mostantól én akarok rajtatok keresztül munkálkodni.”

A fejlődés, a növekedés és a tűz különösen erős volt a román pünkösdi hívőknél. A sok példa közül hadd említsem meg a nagybányai román pünkösdi gyülekezetet tanulságul és buzdításul. Közel harmincéves erdélyi szolgálatom során magam is megfordultam köztük. Itt a hetven fős gyülekezet a nedves, elavult kis imaházból tíz év múlva mint kétezer fős, virágzó gyülekezet, a legszebb imaházak egyikét tudhatta magáénak. Emellett sok többszáz, ezer, Temesváron például háromezer fős gyülekezetük van.

A magyar pünkösdi gyülekezeteknek mind a kisebbségi, mind a nyelvi hátrányokat el kellett szenvedniük. Ennek ellenére egész Erdély területén léteznek városokban és falvakban jelentős magyar pünkösdi gyülekezetek. Felavatott pásztor csak egyetlenegy volt, Kerekes Sándor, Tordán, s ugyancsak egyetlen diakónus, Kedei Adalbert, Marosvásárhelyen. Ha például magyar gyülekezetben magyar vőlegény és magyar menyasszony kötött házasságot, csak a román megyei lelkész adhatta őket össze román nyelven. Ez egyik szolgálatom után merült fel, amikor azt kérdezték tőlem a szolgáló testvérek: „Minket miért nem készítétek fel, nekünk miért nem lehetnek elegendő számban képzett lelkészeink, akiknek joguk is lenne magyarul úrvacsorát osztani, esketni, temetni?”

Ezt a problémát közösségünk akkori vezetőségével felelősségem tudatában nyomatékosan közöltem, továbbítva erdélyi testvéreink igényét. Hála az Úrnak, hogy mindegyik korábbi vezetés, de különösen a jelenlegi mindent megtesz a határon túli gyülekezetek erőteljesebb

fejlődéséért, Isten országa terjedéséért. Ebben több pásztor, lelkimunkás értékes segítséget nyújt.

Az erdélyi gyülekezetek fejlődése a politikai fordulat után szemmel láthatóan felgyorsult. Vajdahunyadon például gyakran negyvenheten szorongtak egy blokklakásban, amikor a testvérek egyhetes böjtöt is vállalva így kiáltottak fel: „Urunk, kérünk, adj nekünk imaházat, ahol méltóbb körülmények között imádkozhatjuk a Te nevedet!” Alig pár éven belül a hívők kérését megadta az Úr. Nemcsak szép, tágas imaház épült, hanem hozzátartozóan emeletes, jó szolgálati lakás is, vendégszobákkal, könyvtárral, raktárral. Gyakran többet is ad az Úr annál, mint amennyit hittel kérünk. Komoly előrehaladást jelentett, és a pünkösdi gyülekezetek megerősödését eredményezte, hogy a körülbelül harmincöt jelentősebb gyülekezeti körzet szolgálati szövetséget kötött, melyen belül a pásztorok együtt munkálkodnak, közösen döntve hitelvi kérdésekben, a fontosabb szolgálattevői beosztásokban, missziói megmozdulásokban. Több gyülekezet saját elhatározásából e szövetségen kívül maradt, de azért az ezekkel való építő kapcsolatra is megvan a kölcsönös igyekezet.

Igen nagy segítséget jelent, hogy a budapesti pünkösdi bibliai főiskola válogatott, tömörített anyagából Kolozsváron most már bibliaiskola működik huszonegy hallgatóval és négy előadó tanárral. Ezek: Barabás Ferenc Marosvásárhelyről, Csontos József Vajdahunyadról, Culda Stefán Szatmárnémetiből, Kui János Egrespatakról. A tervek szerint a novemberi beszámolókon Fábrián Attila elnök testvér a vizsgáztató. A további tervekben szerepel ifjúsági találkozók szervezése, a gyermekmisszió eredményesebb fejlesztése, a pásztor- és a lelkimunkás feleségek tanítása a hatékonyabb segítő szolgálatra, új, egységes dicsőítő énekeskönyv kiadása, az anyaországi Evangéliumi Pünkösdi Közösséggel való szorosabb kapcsolat kialakítása. Külön öröm, hogy a londoni nemzetközi bibliaiskola Békéscsabára kihelyezett tagozatán erdélyi fiatalok is vannak.

Őszintén meg kell mondanunk, hogy a román gyülekezetek jelentős részében gyakran nagyobb volt a buzgóság, a tűz, mint egyes magyar gyülekezetekben. Tapasztaltam román gyülekezetben, hogy mihelyt beléptem az éneklő gyülekezet imatermébe, könnyekre fakadtam az Úr kézzelfogható jelenlétében. Ilyen légkörben közöttük is könnyű volt szolgálnom jó tolmácsolással. Hangsúlyozom azonban, mindezt múlt időben írtam. Az utóbbi pár évben s jelenleg is a felfelé ívelés jelei tapasztalhatók a magyar gyülekezetekben. Új gyülekezetek is jöttek létre: Solyon, Kecelen, Búzásbocsárdon, Bethlenben, Keresztúron, s ilyenek folyamatban vannak más helyeken is. A jövőre nézve pedig biztató, hogy mind több pásztor nyílik meg az új bor üzenetére és erejére, a Szent Szellem friss kenetére és tüze. A megtisztulásra, az alázatra, az engedelmessegre és buzgóságra az Úr az Ő kegyelme szerint válaszol, s áldást ad.

Nem oly régen történt például, hogy az egyik pásztorért a népes gyülekezet előtt profétai szóval imádkoztam, ráaradt az Úr kenete. A térdein maradva ezután ő is imádkozott – odahelyezve életét az Úr oltárára, a szolgálatra. S majd átment erőteljes nyelveken való imádkozásba. Mivel értettem minden szavát, indított az Úr, hogy a nyelvek magyarozatával szolgáljak. A pásztor pedig felállva a gyülekezet felé fordult, s bizonyosságot tett, hogy amit most imádkozott nyelveken, azt folyamatosan mind értette, s utána a magyarozatban elhangzott fordítás pontosan megegyezett az általa is tisztán értett jelentéssel. Ez is nagy bizonyosság volt mindannyiunk számára az ajándékok működésére, hitünk erősödésére.

Egyedül az Úr nevét dicsőítik a bűnbánat könnyeivel való igaz megtérések, Szent Szellem-keresztiségek, a valóságos szabadulások, de az is, amikor egész gyülekezetek kezdenek Szent Szellem által énekelni, amit pedig azelőtt soha nem tettek. Az Úr ad kegyelmet ahhoz is, hogy a betegeknek irgalmas szívvel, szeretettel, hittel szolgáljunk. Az Úr azt akarja, hogy krisztusi jellemmel, teljes alázattal, de a Szent Szellem hatalmával teljesen betöltsük szolgálatunkat. Ebbe beletartozik a kegyelmi ajándékok tiszta, erős, vonzó működése is.

Éppen ez volt a hozzászólásokból gyakorlatilag felmerült téma október 18-án a

bibliaiskolában. Az egyik tanár, tudva, hogy ez idő tájt éppen Észak-Erdélyben szolgálok, telefonon meg is hívott a bibliaiskolai előadások befejező részére, ahol kérésükre, a hallgatók épülésére és buzdítására szólhattam a kegyelmi ajándékok bibliai módon való megnyilvánulásáról és működéséről. A negatív példákat elkerülendő, hangsúlyoztam, hogy csak a tisztaságból árad tisztaság a kegyelmi ajándékok területén is. Amikor pedig a záró imára kértek, az Úrnak volt kijelentése a jelenlévők számára „épülésre, intésre és vigasztalásra” az igében írtak szerint (1Kor 14,3).

A mi Urunk Jézus Krisztusnak az az akarata és parancsa számunkra – Erdélyben, Magyarországon és mindenütt –, hogy „elmenjetekek és gyümölcsöt teremjetekek, és a ti gyümölcsötöketek megmaradjon” (Jn 15,16).

Elsőéves főiskolásaink bizonyágai

Megtérésem, elhívásom • Fazekas Hajnalka, Szombathely

Húszéves vagyok, hívő szülők gyermekeként nőttem fel, s egy olyan család tagja lehetek, ahol a középpontban Isten igéje áll.

Tizenkét éves voltam, amikor megtértem, s ettől kezdve teljes fordulatot vett az életem. Az addigi bátortalan, félénk kislányból, bátor bizonyágtevőt „faragott” az Úr. Ahol csak lehetőségem nyílt a bizonyágtételre, megtettem. A magyartanáromnak például egy házi dolgozatban tettem bizonyágot, amiben bármilyen témáról lehetett interjú készíteni. Én a gyülekezetünkben levő megtért embereket szólaltattam meg. Ez a bizonyágtévő hevület a gimnázium első két évében egy kicsit meghanyagott, talán a nehéz tini évek miatt, de 17 éves koromban az Úr megújított, s elkezdtem az osztálymissziót: lehetőségem volt németórákon beszámolni az istentiszteleten elhangzottakról, Bibliákat ajándékoztam stb.

Mindezek mögött az Úrral való kapcsolatomban állt. Megtapasztaltam az ima erejét, s vágyódtam az Úrral való szorosabb kapcsolatra, ez folyamatos megtisztulást jelentett.

A gimnázium befejeztével jelentkeztem a szombathelyi B. D. Tanárképző Főiskolára, ahova fölvettem, s egy évet halasztottam. Ezalatt az egy év alatt dolgoztam. A munkahelyemen szintén lehetőségem volt a bizonyágtételre, de ezt nem is kell mondanom, hiszen mindannyiunknak az a feladata, hogy ahol éppen vagyunk, ott „sózzunk”.

Az egy év elteltével elkezdtem a főiskolát, de belül éreztem, hogy nem vagyok a helyemen. Elkezdtem az Úr akaratát keresni, böjtöltem, imádkoztam, s kértem az Urat, hogy ne az én akaratom, tervem legyen meg, hanem az Ővé. Már arra is gondoltam, hogy a Bibliai Főiskolára jelentkezem, de addig, míg nem voltam benne biztos, hogy az Úr ott akar látni, nem léptem semmit. A nagy várakozásban végül lekéstem a jelentkezésről, s ekkor arra kértem az Urat, ha az Ő akarata, hogy a főiskolán tanuljak, akkor hosszabbítsák meg a jelentkezési határidőt. Dicsőség az Úrnak, a tavaszi konferencián ez megtörtént, s már a főiskolán tanulhatok.

Számomra hatalmas áldást jelent, s tudom, hogy végre a helyemen vagyok, s ez örömmel tölt el. Kiváltságnak tartom, hogy egy olyan iskolában tanulhatok, ahol a középpontban az Úr áll. Hiszem, hogy a tanulásához az erőt Ő adja mindannyiunknak, akik itt tanulunk. A tanárainkat pedig – és testvéreinket – megáldja az Úr gazdagon.

A szeretetből a SZERETETBE • Cieklinski János

Mint az embereknek általában, nekem is sokat jelentett és jelent a szeretet. Ez meghatározó volt egész életem alakulására, fordulataira.

1973-ban születtem, egy akkor még nem hívő – csak vallásos formulákat elfogadó – családban.

Erre az időszakra csak a szülői elbeszélések alapján hivatkozhatom, mivel én ezekre az

esztendőkre nem emlékszem, de bizonyos, hogy már ekkor is erősen szeretet-éhes voltam. Nem türtem meg, hogy engem ne szeressenek, kivívtam kedveskedéssel, csellel, csalással, kitartással. Szerettem, ha szerettek. Ez elkísért engem az általános- és középiskolai évek során is. Igaz, itt már éreztem mind magamon, mind másokon, a szeretet nem önzetlen, nem mindig szívből jön. Sajnos, ez idő tájban olyan dolgokra is „költöttem” érzelmeimet, időmet, energiámat, amiből nem a szeretet, öröm, békesség származott.

De a szívemben volt vágy arra, hogy keressem azt a szeretetet, amely mindig is hiányzott.

'90–91 körül találkoztam olyan volt osztálytársaimmal, akikből nem a „szeretlek, ha...” vagy a „szeretlek, mert...”, hanem a „csak azért is szeretet” tükröződött. Sokféle helyre elvittek, budafoki ifi alkalomra, egyetemi előadásra, s a szívem, lelkem egyre inkább vágyódott megismerni azt a Személyt, aki a SZERETETET árasztotta.

'91-ben egy téli estén döntésre jutottam, egy nagy gyülekezet nyilvános alkalmán behívtam az életembe Jézus Krisztust. Még ez alkalmon átélhettem Istennek erejét, Szellemét és ajándékát is.

Bár a döntés őszinte volt a szívemben, nem éreztem magam ott teljesen „otthon”. Egy évnek kellett eltelnie a döntésem után, hogy a megtérés, életem megfordulása is megtörténjen. Ez már abban a gyülekezetben történt, ahova azóta járok, és tag is vagyok. Ez a pestlőrinci Agapé gyülekezet. És ténylegesen tudom, érzem és elmondhatom, hogy engem ott, '92-ben Istennek szeretete fogott meg, és most '97-ben is ez a szeretet tart meg.

VILÁGABLAK

Bolívia – Harminchat rabot vezetett Krisztushoz egy misszionárius...

Éjszaka volt már, és a lámpák sem égtek az utcának azon a részén. A részeg ember hirtelen lelépett az útra. Kimi Aukino misszionárius és gyülekezetalapító a legnagyobb igyekezetével sem tudta kikerülni. Egy órával később már halott volt az ember, akit elütött. Kimit bezárták egy zárkába tizenkilenc rab mellé.

A misszionárius teljesen tanácstalan volt. Nem tudta, hogyan kerülhetett ilyen helyzetbe.

– Most mit csináljak? Miért engedte meg Isten, hogy ez megtörténjen velem? – kérdezte.

Az egyik fogvatartott tudomást szerzett arról, hogy Kimi misszionáriusként dolgozik.

Megkérte Ricardot, a cella „első emberét”, engedje meg, hogy a pásztor hadd szóljon valamit Isten szaváról.

A misszionárius elkezdett az evangéliumról beszélni. Elmondása szerint Isten ereje érezhető volt a cellában. A cellatársak közül tizenhatan elfogadták a felhívást Krisztus követésére, és az egész napot azzal töltötték, hogy beszélgettek és vitatkoztak azokról a dolgokról, amikről Kimi Aukinótól hallottak.

Kimi a harmadik napon megismert egy meglehetősen levert állapotban lévő drogfüggő embert, Ignációt, akit mindenki került.

– Valahogyan látni lehetett az arcáról, hogy öngyilkos akar lenni – mondta a pásztor később. „Nem tudom elmesélni pontosan, mi is történt. Megfogtam a vállánál, kimentünk az udvarra, ami tele volt foglyokkal és látogatókkal, egy sarokban letelepedtünk, és együtt küzdöttünk az életéért. A szeméből csorogtak a könnyek, amikor megvallotta bűneit, és odaadta életét Jézusnak. Az egész udvaron csend lett, és látták az emberek, ahogy Isten fia újra bebizonyította, hogy romba dőlt életet is rendbe tud tenni. Ignáció elmondta, hogy azon a napon öngyilkos akart lenni.”

Amikor három nap múlva elhagyta a börtönt, harminchat foglyot hagyott maga után, akik

keresztényé lettek. Ezután többször is meglátogatta őket, és örömmel vette tudomásul, hogy azóta is összegyűlnek áhítatra.

Kelet-Afrika – Egy bűnöző vallomása • A Wort & Geist c. lap nyomán fordította: Kocska Péter

Ötödik gyerek voltam tizenegy gyermekes, nagyon szegény családban. Amikor az édesapám meghalt, nem volt, aki eltartsa minket, nem volt mit ennünk. Egy tolvajbanda tagja lettem, amin keresztül jónéhány bűnügybe belekeveredtem. Mint bűnöző, semmi jövőt nem láttam magam előtt. Egy alkalommal „munka közben” egy ember a kezembe nyomott egy traktátust, aminek az volt a címe: „Békesség”. Erre a szóra megmozdult a szívem, mert ez volt az, amire már nagyon régen vágytam. Kerestem egy helyet, ahol nyugodtan leülhettem, és elkezdtem olvasni. Az volt benne, hogy az egyetlen út, amely a békességre vezet – Jézus Krisztus. Hazamentem és elolvastam újra az egészet, aztán elkezdtem imádkozni Istenhez. Az ima alatt reménység és boldogság töltötte el a szívemet és Jézus az én új mennyei atyám lett attól kezdve. Én egy traktátus segítségével találtam meg Jézus Krisztust, és rajta keresztül az új életet. A régi elmúlt, új lett minden. A későbbiekben a keresztények támogatásával új kenyérkereseti lehetőséghez is jutottam.

E megtörtént esetetből is látható Isten hatalma, aki a legnehezebb sorsú emberek életét is meg tudja változtatni. A legkeményebb bűnözők is megtérhetnek, ha van, aki átadja nekik az evangéliumot.

NOVELLA

A padlőváza • Albert Melinda

Kinyílt az ajtó és egy lány lépett be az apró szobába. Böröndöt tett az ágyra, felkattintotta fedelét és gyors mozdulatokkal belepakolta a szükségesnek tartott holmikat. Amikor elkészült, a polchoz lépett, és egy csatot vett a kezébe. A mozdulat közben pillantása tükörképére esett: egy szomorú lány nézett rá vissza. Feltűzte hosszú haját és kivette füléből a készüléket. Kisétált a szobához tartozó fedett teraszra és az ott lévő egyetlen nyugágyra telepedett. Lakóját, a megfakult szőrű mackót az ölébe vette. Tekintete a házzal szemközi park fáin nyugodott, melyek, érezve a közelgő telet, már kezdték felölteni szín pompás ruháikat. Lány szellő suhant végig a parkon, megcirógatva minden élőlényt, amely útjába került. A lányhoz ért, gyengéden megborzolta rakoncátlan tincseit, s már ment is tovább. Ő lehunyta a szemét és felidéződött benne a múltja, mely mintegy húsz éve kezdődött egy kórházban...

– Gratulálok, uram, kislánya született! – mosolygott az ápolónő a csillogó szemű, egyik lábáról a másikra álló fiatalemberre, aki azonnal látni akarta gyermekét.

A kis jövevény vörös volt, ráncos és úgy üvöltött, hogy az a pár szál haja csak úgy rengett bele. De a szülőknek ő volt a legszebb. Második gyermekük volt, és Elizának keresztelték. Minden csodálatos volt három-négy hónapig, amikor kiderült, Eliza erősen halláskárosult. Az orvosok csak annyit tudtak mondani, hogy idővel műtéttel javítani lehet a helyzetet.

A szülőknél a kétségbeesést az elhatározás követte: mindent meg fognak tenni azért, hogy második gyermekük is teljes értékű emberként nőjön fel. Az egész család megtanulta a jelbeszéd használatát, és ennek segítségével kommunikáltak a fejlődő picivel.

Teltek-múltak az évek, több műtétet is végeztek Elizán, és sikerült is javítani a hallásán. Ha nem is javult meg teljesen, készülékkel már elég jól hallott.

Óvodába sem járt, a gyerekek közösségét nem sokkal idősebb nővére, Renáta pótolta, majd amikor négyéves lett, ikertestvérei születtek: Balázs és Adrián.

Mire iskoláskorú lett Eliza, már tudott olvasni és ismerte a számokat is. A szülők úgy döntöttek, nem speciális iskolába adják lányukat, mivel az az ország másik felében volt. Nem akartak elszakadni tőle, valamint bíztak a nagyobb gyógyulásban.

Eliza nagyon várta, hogy iskolába járhasson, ám keserű csalódás érte: rájött, hogy ő más mint a többiek. A családban ezt nem érzékelte, az iskolában a gyerekek a maguk kegyetlen őszinteségével döbbsentették rá a valóságra. Eleinte sokat sírt a kiközösítés miatt, ám okosságával elérte, hogy egyre gyakrabban fordultak hozzá osztálytársai, ő pedig mindenkinek segített. Idővel befogadták maguk közé, mégis magányos maradt.

Órájára pillantott, majd felállt a székről. A családjából – mely az egyetlen biztos pontot jelentette életében – senki sem volt otthon. Pizsamájával a fürdőszobába vonult, teleengedte a kádat forró vízzel, majd jólesően belecusszant.

Amikor vége lett az általános iskolai éveknek, egy erős gimnáziumot választott. Könnyen megállta a helyét a tanulásban, ám itt is érték kudarcok. Sokat tanult ezekből, bár keservesen szerezte őket.

Így volt ez élete első szerelmével is. Jól alakultak a dolgok, és egyre több időt töltöttek együtt.

Sokat beszélgettek, de Eliza nem említette, milyen készüléket kénytelen fülében viselni.

Külsőleg nem látszott a lányon, hiszen váll alatt végződő haja jótékony takarásába került.

Minden alkalommal elhatározta, hogy elmondja neki, de sohasem merte. Nem tudta, milyen reakciót váltana ki a fiúból, hogyan fogadná. Általában, ha elmondta valakinek, annak szájalom gyúlt a szemében, és úgy bánt vele, mintha fogyatékos volna, s ezt utálta. Semmire sem vágyott jobban, mint hogy elfogadják olyannak, amilyen, és úgy bánjanak vele, mint más „normális” emberrel. Félt, hogyha elmondja ennek a fiúnak, akkor más szemmel fog nézni rá. Ráadásul menő srácnak számított a suliban, rengeteg lány lett volna örömmel a barátnője.

Egyre jobban nyomta a vállát, hogy nem mondta el neki, de attól is félt, hogy mástól tudja meg. Ám nem így történt, a fiú maga vette észre egy alkalommal, és rettentő kínos volt az egész. A fiú méltán felháborodott, hogy ilyen sokáig titkolta az igazságot, Eliza pedig nagyon szégyellte magát. Még néhányszor találkoztak, de az már nem olyan volt, mint korábban. Így megszakadt a kapcsolat, Eliza pedig megértette, hogy kapcsolatait az igazságra és őszinteségre kell alapoznia. Ha valaki nem fogadja el elsőre olyannak, amilyen ő a valóságban, akkor kár belekezdeni is a kapcsolatba, mert ugyanolyan kimenetelű lesz, mint azzal a fiúval. És ezt minden emberrel, mindenféle alkalommal így tette. Nem sértőn, csak tényközlően mondta el, és sajnálta, ha barátokat veszített vele.

Mivel már eléggé kihűlt a víz, gyorsan megmosakodott és kimászott a kádból. Nem sokkal később ismét berakta a készüléket a fülébe, majd lassan megérkeztek a többiek. Először Balázs és Adrián jött meg esti körútjáról. Igazság szerint nem is tudta, merre jártak, de az feltűnt neki, hogy mostanában olyan furcsán viselkednek. Elhatározta, hogy amint hazajön a kényszerpihenőből, beszélni fog velük. Azután szülei érkeztek meg, akik üzleti vacsorán voltak. Teljes volt a létszám, hiszen nővére már nem lakott velük, férjhez ment pár hónapja. Fáradtságra panaszkodva Eliza visszavonult a szobájába. A bőrönd látványától összeszorult a szíve. Kár lett volna tagadnia, hogy félt. Félt a reggeltől, a másnaptól. Kórházba kellett mennie, mert erősen romlott a hallása. Talán a félelem miatt rohanták meg a múlt negatív emlékei. Persze rengeteg szép dolog is történt vele életében. Boldog nyaralások emlékei, óriási esti dumcsik Renivel és a sráccokkal.

Összességében sok mindenben keresztülment már, és sok mindent tanult fiatal kora ellenére.

A fal felé fordult az ágyon, és lassan álomba merült.

Másnap édesanyja vitte el a kórházba, ahol kezelőorvosa elmondta, hogy koradélután elkezdik a vizsgálatokat, és másnap sor kerülhet az operációra. Egy négyágyas kórterembe került, ahol rajta kívül egy idős hölgy volt, de ő műtét utáni nyugtalan álmát aludta. Lassan telt a nap, a

vizsgálatok kimerítették. Az éjszaka nagy részét mégis ébren töltötte és azon töprengett, amit az orvos mondott: feltétlenül meg kell operálni, mert fokozatosan romlik a hallása, bár az okát nem tudják. A műtét kockázatos, vagy javul a hallása, vagy még rosszabb lesz. Ő csak azt várta, hogy minél előbb túl legyen rajta.

– Amíg nem tér magához, nem tudjuk milyen eredménnyel járt a műtét – közölte az orvos, majd elment. A szülők, valamint Renáta és férje, Erik álltak az ágy körül. Némán ácsorogtak egy ideig, majd halkán beszélgetni kezdtek. Hangjuk szorongásról tanúskodott, bár megpróbálták aggodalmukat leplezni.

Később Balázs és Adrián érkezett. Apjuk beszámolt arról, amit megtudtak, majd ők elmentek, s csak a két fiú maradt Eliza ágyánál. A lány nyugtalanul, a kapott altatótól kábult álomban hánykódott az ágyon. Testvérei összenéztek, majd rátették kezüket a betegre és imádkozni kezdtek.

Késő este volt, amikor kinyitotta a szemét. Teljesen elkábulva támolygott ki a folyosóra.

– Hát már magához tért? – kérdezte az éjszakás nővér, a lány azonban értetlenül nézett rá és a füléhez nyúlt. Teljesen be volt kötve. Végre a nővér is megértette, mi a helyzet, hát odament hozzá, kedvesen karonfogta és visszavezette az ágyra. Alig tette le a fejét, máris újra álomba zuhant.

Másnap vizsgálatokkal töltötték a napot, azután a következőt is. Harmadnap már új készüléket kapott, amit gyakorlott kézzel tett rendeltetési helyére, és kérdően nézett a némán figyelő doktorra. Régóta ismerték egymást, ez a kedves, öszülő halántékú orvos kezelte gyerekkora óta.

– A műtét sokat segített a helyzeteden, jobb lett az eredményed, mint amit vártunk. Sokat javult a hallásod. Még az előző operáció utáni állapotnál is jobb! – mosolygott az orvos. Eliza arca felderült.

– Ezek szerint...

– Még mindig kell viselned – bökött ujjával a lány füle felé –, de ez már közel sem olyan erős készülék, mint az előző.

– És mikor mehetek haza? – kérdezte.

– Amint innen kimentél. Ha bármi adódik, tudjátok a számomat – mondta búcsúzóul.

Hazaérkezése estéjén látva, hogy Balázs szobájában még ég a villany, halkán bekopogott.

Adriánt is ott találta, valamiről beszélgettek. A szoba tulajdonosa a szőnyegen ült, pár perccel fiatalabb öccse pedig mellette, és egy könyvet tanulmányoztak. Elizát meglepte a dolog, hiszen a két srác mindig külön utakon járt, hiába voltak külsőre egyformák. Kíváncsivá tette a dolog, hát kényelmesen elhelyezkedett az üres ágyon és merőn nézte őket.

– Áruljátok el nekem, mit csináltok most, és mit csináltatok a kórházban! Hangja komolyan és kérően csengett.

– A kórházban te magadnál voltál? – nézett rá meglepve Balázs.

– Nem is tudom. Valami érdekes dolog történt velem – kezdte a lány és szeme a távolba révedt. A fiúk figyelmesen hallgatták. – Egy nagyon sötét alagútban voltam, amelynek két oldalán halványan valami fény derengett. Mindkettő egyformán távolinak tűnt, de tudtam, hogy valamelyik irányba el kell indulnom, mert ott, ahol álltam, iszonyú volt a sötétség.

Magányosnak éreztem magam és féltem. Ekkor hirtelen egy alak lépett hozzám. – A lány arca kigyúlt az emlékektől. – Teljesen elmúlt a félelem, mert valami békesség áradt belőle.

Ragyogott az egész lénye, és felém nyújtotta a kezét. Azt mondta, hogy szeret engem. Én megfogtam a kezét, és pillanatok alatt kint voltunk az alagútból egy fényes téren. Ekkor

hallottam meg a hangokat. Imádkoztatok ugye? – kérdezte, majd választ sem várva

folytatta. Egy emberről beszéltetek, aki süket volt és meggyógyult, egy emberről, aki béna

volt és újra járt, vakról, akinek megnyíltak a szemei. – Hirtelen abbahagyta, és nézte a

testvéreit, akik csillogó szemekkel néztek rá. – Elmondjátok, mégis mi ez az egész?

Egy ideig csönd volt, majd Adrián kezdett hozzá a magyarázathoz.

– Emlékszel, meséltem neked, hogy egy új lány került az osztályunkba. Eliza bólintott, majd a fiú folytatta.

– Ez a lány, Erika, elmondta, hogy hívó, és gyülekezetbe jár. El is hívott egy alkalomra. Aztán egyik vasárnap reggel korán ébredtem, eszembe jutott a meghívása és gondoltam, megnézem, mit csinálhatnak ott. Elhívtam hát a bátyót is, ne menjek egyedül. – mondta, s nevetve nézett Balázusra, aki vette a lapot és folytatta.

– Kicsit haragudtam rá, amiért felkeltett, de végül is elmentem vele és nem bántam meg. Tíz órára értünk oda, leültünk hátra és figyeltük az eseményeket. Erikán kívül még sok fiatal volt, néhányan felálltak a pódiumra és énekeltek. Engem nagyon megragadott amiről énekeltek, látszott, hogy tényleg a meggyőződésük. Nem álszenteskedtek meg ájtatoskodtak, hanem szívből énekeltek. Egyébként a dalok szövege is megragadó volt. Jézusról és az Ő eljövételéről szöveg, a Szentlélekről, amely pünkösdkor kiáradt...

– Azt el kell még mindehhez mondani – szólt közbe Adrián –, hogy ez nem egy olyan templom, ahol mindenféle szentkép van kitéve, és hideg, mint egy jégverem, hanem egyszerű, fényes padosokkal teli imaház. Az épület utca felőli oldalán nagy üvegkereszt áll, jelezve, hogy nem akármilyen építményről van szó.

– Nekem nagyon tetszik az is – folytatta Balázs –, hogy semmi más motívum nincs bent, úgy értem, hogy különböző festmények bibliai dolgokról, angyalokról meg szentekről, hanem csak egy kereszt van. Nincs rajta senki, jelezve, hogy Jézus feltámadt és él, nem maradt a kereszten.

– Szóval az énekek után – ragadta meg szót ismét Adrián –, egy fiatal prédikátor állt a szószék mögé, akiről később kiderült, hogy gyülekezeti pásztor. Ő beszélt a Bibliáról és Jézusról, mit cselekedett, amikor a földön járt. Ő volt az, aki betegeket gyógyított. Vakok láttak, süketek hallottak, bénák és sánták jártak, halottak támadtak fel munkássága nyomán. És beszélt a tanítványokról, akik nagy csodákat cselekedtek hit által...

– És ekkor értettük meg, hogy mindennek az alapja a hit. – kotyogott közbe Balázs.

– Igen, a hit, amely a nem látható dolgokról való meggyőződés. De te láttad Őt. Jézus volt, aki kíséretet az alagútból. Mi imádkoztunk érted, hogy javuljon az állapotod, s Ő meghallgatott minket. Ez is hit.

– És mindezt egyetlen alkalommal tanultátok? – csodálkozott a lány.

– Dehogya! – nevetett Balázs. – Két hónapja járunk gyülekezetbe, de intenzíven, minden alkalommal ott vagyunk. Ráadásul pont egy evangélizációs programsorozatba is belekerültünk és sokat tanultunk.

– Szerintem az lenne a legjobb, ha te is eljönnél velünk imaházba és mindent a saját szemeddel látnál. – ajánlotta Adrián. – Ugye eljössz? Holnap úgyis vasárnap lesz. Légy szíves! – kérte nővérét.

– Oké! – mosolygott rájuk. De most megyek a szobámba és elgondolkozom mindazon, amit röpke tíz perc alatt megtudtam tőletek. – szólt és már az ajtóban is volt. – Jó éjszakát! Korán reggel volt, amikor felébredt. Nem érzett fáradtságot, de felkelni sem akart még, hát összekucorodott az egyik fotelban az erkélyajtó előtt és nézte a hajnal fényeit, az ébredező várost. Szerette ezt a kisvárost. De hol lehet itt gyülekezet? – kérdezte magától.

Elmosolyodott. Eszébe jutott két öccse. Talán még soha nem hozta őket ennyire közel valami, illetve Valaki. Kamaszkoruk elején kezdődött, hogy lázadni kezdtek és lassan elfordultak egymástól. Ahogyan ő nem szerette, hogy más emberként kezelik hallása miatt, úgy a fiúk sem szerették, hogy állandóan összekeverik őket, és folyton a másikhoz hasonlítják. Külsőleg ugyan majdnem teljesen egyformák voltak, belsőleg azonban nagyon különböztek.

Halk nesz ütötte meg a fülét. Felpattant, berakta fülébe a készüléket és kilépett a szobákat elválasztó előtérbe. Adrián állt ott és szemmel láthatólag nem volt túl jól.

– Tyű, ha ezt anya meglátja! – sóhajtott és nővére nézett, majd a padlóváza maradványaira.

– Mondtam neki, hogy itt nem lesz jó helyen – szólalt meg szobája ajtajában Balázs,

miközben elnyomott egy ásítást. – Egyébként köszö az ébresztőt, úgyis elromlott a vekkerem.
– Szedjük össze, mielőtt belelép valaki – mondta Eliza, és már hajolt is a cserépdarabokért. –
Egyébként hogy sikerült ilyen apró darabokra törnöd?
– Nem volt nehéz, tört magától, én csak kijöttem a szobámból.
– Hát nem megmondtam, hogy közveszélyes, ha félálomban mászkál? Hozok egy zacskót a földi maradványoknak – ajánlotta Balázs, és rövid időn belül eltüntették a nyomokat.

A szüleik még aludtak, így nem zavarták őket, hanem készülődni kezdtek és közölték a meglepett Elizával, hogy kilencre mennek, mert akkor kezdődik az imaóra. A lány nem bánta, mivel aludni már úgysem tudott.

Nem sokat kellett gyalogolniuk a gyülekezethez, hiszen mint kiderült, pár utcával volt csak arrébb, és már elég sok autó állt előtte.

Eliza kicsit félve lépett be az ajtón. Óvatosan körülnézett. Néhány embert látott, akik imádkoztak. Testvéreihez fordult.

– Ugye itt maradunk hátul? – kérdezte.

– Ha akarod?! – nézett rá Balázs. A lány bólintott, majd az utolsó előtti padhoz mentek. Elizát lenyűgözte, milyen nemes egyszerűséggel bírt az épület. Nem volt kihívó, hanem valamiféle megmagyarázhatatlan, kellemes légkör uralkodott.

Egy férfi lépett a szószékhez, üdvözölte a megjelenteket és kérte a dicsőítésvezetőt, hogy énekeljenek néhány éneket. Az emberek felálltak, Eliza pedig némán figyelte a körülötte állókat. Néhányan felemelték kezüket, becsukták szemüket és úgy énekeltek. Látta, hogy nekik van valamijük, ami neki hiányzik. Valami, ami mindent feledtető örömet hoz szívükbe és őszinte mosolyt gyújt arcukon. Néhány éneket énekeltek és imádkoztak is. A férfi, aki a pódiumon állt, megkérte a jelenlévőket, hogy forduljanak egymáshoz és köszöntsék egymást. Mosolygós arcok fordultak felé is, és nyújtották kezüket: Békesség, áldjon meg az Úr, érezd jól magad!

A lány félénken visszamosolygott és megköszönte. Amikor mindenki ismét a mikrofon előtt álló férfit nézte, ő felsorolta, kik kértek gyógyulásért imát, és buzdította az embereket az imára. Néhány igehelyet is mondott, és fel is olvasta a Bibliából, de Eliza már alig figyelt oda. Nem értette ezt a gyógyulás dolgot. „Hát itt tényleg az történik, amit a testvéreim mondtak, hogy vakok fognak látni, sánták járnak és... süketek hallanak? Valóban lehetséges ez?” – százféle kérdés zsongott a fejében, amikor váratlanul mellé lépett valaki.

– Szervusz, Attilának hívnak, megengeded, hogy imádkozzak érted? – kérdezte a férfi. A lány meglepve nézett rá, majd a másik oldalán álló öccsére. Ő nem szólt semmit, de szemei maguktól beszéltek.

A lány a válaszra váró, húszas éveinek végén járó fiatalemberre nézett, majd némán bólintott.

– Megkérdezhetem a neved? – tette fel az újabb kérdést.

– Eliza.

– Eliza, van valami konkrét kérésed, vagy csak úgy általában imádkozzak érted?

– Csak úgy... – szólt zavartan.

Attila behunyta a szemét, és hangosan imádkozni kezdett. Eliza követte a példáját, és becsukta szemét. A férfi szavaira ismeretlen forróság töltötte el belsejét, és tudta, hogy meg kell ismernie azt az Istent, akit ezek az emberek szeretnek. Érezte, hogy szüksége van rá. Ezt Attilának is meg akarta mondani, de nem jöttek szavak ajkára, a férfi pedig elment. Ahogy az imaórának vége lett, egy fiatal férfi ment a szószékhez, és megkérte a dicsőítő csoportot, hogy álljanak fel a pódiumra a szolgálatukkal.

– Ő Bertold, a gyülekezet pásztora, de mindenki csak Bertinek hívja. – hajolt hozzá Adrián. – Egyszer elmesélte egy evangélizáción, hogyan tért meg egy nagyvárosban. Nem semmi, nekem elhíheted! – suttogta, majd újra előre fordult.

Körülbelül tíz fiatal állt fel énekelni, néhányan pedig hangszereket vettek kezükbe. Elizát megragadta a dalok tiszta csengése és az erő, melyet érzett a szavak mögött. Az énekek változóak voltak, volt köztük dinamikus dicsérő és lassúbb, imádó ének is. Legjobban mégis egy szövegrész fogta meg és gondolkoztatta el: „Közeledj az Úrhoz, és Ő is közeledni fog feléd!”

Míg ezen a soron elmélkedett, a szolgáló csoport leült a helyére és ismét Berti lépett a szószékre. Tíz bélpoklosról beszélt, akiket Jézus meggyógyított. Mind a tizet, mégiscsak egy tért vissza, hogy megköszönje a gyógyulást.

A férfi közvetlen stílusban, fiatalos lendülettel beszélt hallgatóságához. Tanításából azonban kitűnt, hogy mögötte érettség rejlik.

Szolgálata végén feltette a kérdést: vajon ki hogyan viszonyul a gyógyuláshoz és magához a Gyógyítóhoz?

Eliza is eltöprengett ezen: vajon ő hogyan viszonyul ahhoz, aki kihozta őt a betegségből?

Most már biztosan tudta, hogy a sötét alagút, amelyben benne volt, saját betegsége volt. Ha nem jött volna Ő, akkor a másik irányba indul, a süketség felé.

Megborzongott a gondolatra. Azt már elfogadta, hogy nem hall tökéletesen, de azt el sem tudta képzelni, milyen lett volna teljes némaságban, nyomasztó csendben élni hangok nélkül. Ő tudta, mennyit jelentenek a hangok, tudta értékelni, és fájt neki, ha visszaéltek ezzel a csodálatos ajándékkal.

A fiatal pásztor pár percig némán szemlélte gyülekezetét. Szívét hála töltötte el, ahányszor csak végignézett a fejlődő kis közösségen. Hálás volt Istennek, hogy ide kerülhetett, ebbe a nemrég még pásztor nélküli közösségbe. Szerette ezeket az embereket, és tudta, hogy felelősséggel tartozik értük.

– Tudjátok – szólalt meg újra –, a gyógyulás nem mindig történik meg azonnal. Sokszor azt szeretnénk, hogy egy pillanat alatt menjen végbe, s ha ez nem így történik, elégedetlenkedünk. Pedig vannak betegségek, amelyek ellen hosszú ideig kell harcolni. Ilyen esetekben nagyon sok imára és böjtre van szükség a teljes gyógyuláshoz és szabaduláshoz. Olyan ez, mint egy nagy váza, az ima hatására kezd repedezni ez a nagy cserépváz, de nem mindig omlik le azonnal. Van ami vastagabb anyagból készült és több imára van szükség a ledöntéséhez. Azonban nem szabad elcsüggedni! Hitre, reményre és kitartásra van szükség, és ez meg is hozza az eredményét: a burok teljesen megreped és leomlik. Olyan apró darabokra hullik, hogy többet össze sem lehet ragasztani. És ez már a teljes gyógyulás!

Elizának majd leesett az álla a csodálkozástól. Testvéreire nézett.

– A padlóváza! – szólt csendesen, mire a fiúk bölintottak.

– Isten meg akar gyógyítani – mondta Adrián. Lehet, hogy várni kell rá, de tökéletes lesz, amit Ő csinál.

Berti lejött a pódiumról, de néhány pillanat múlva ismét visszament.

– Már befejeztem a szolgálatomat, de a Szentlélek indított, hogy kérdezzek meg tőletek valamit. Van itt több ember is, aki most van itt először, és még nem fogadta el az Urat.

Elsősorban tőletek kérdezem, hogy meg akarjátok-e változtatni az életeteket, és a szívetekbe fogadni Jézust? – Egy pillanatra szünetet tartott, majd ismét folytatta. – Ha igen, gyertek előre nyugodtan. És kérem a gyülekezetet, álljatok fel, hogy könnyebb legyen előrejönniük.

Az emberek felálltak, egy fiú pedig előre ment. Eliza vívódott, hogy menjen, vagy sem, bár tudta, hogy neki is szól a felhívás. Eszébe jutott az ének szövege: „Közeledj az Úrhoz és Ő is közeledni fog feléd!” Most már nem habozott, megtette az első lépést és előrement. Egy lány követte, így már hárman álltak a szószék előtt. Berti elmondta velük a megtérők imáját, majd az egész gyülekezet imádkozott értük.

Eliza nem értette, hogy mi történik vele. Békesség töltötte el szívét és érezte, hogy Isten szeretete megnyugszik rajta. Öröm töltötte el, hogy végre megismerhette Őt, akire annyira vágyott.

Hunyorogva nézte a vakító nap fényében a plakátot. Szabadtéri evangélizációt hirdetett egy közismert, állandóan zsúfolt téren. A dátum gondolkoltatta el, mely a mai napra szólt. Elmosolyodott. Pont fél éve, hogy bemerítkezett, pár hónappal megtérése után. Milyen távolinak tűnik!

– Szia, Li! – hallotta a háta mögött, de nem kellett megfordulnia ahhoz, hogy megtudja ki az. Egyetlen ember hívta így.

– Szia Iván! – fordult felé mosolyogva.

– Lassan kezdünk.

– Oké. Jó sokan jöttek – nézett körül a lány.

– Igen. Úgy nézem, az a fiú is itt van, aki a múltkori evangélizációt megzavarta. – mondta Iván, majd fejével egy kört alkotó csoport felé intett.

– Gyere, már várnak minket.

Elindultak a csoport felé. Röviden imádkoztak, majd mindenki elfoglalta a helyét. Eliza oldalról figyelte az eseményeket, így látta mind az előadókat, mind a közönséget.

Az evangélizáció egy pantomim előadással kezdődött, amelyben két testvére is részt vett. Sokszor látta már ezt a darabot, mégis mindannyiszor elgondolkoltatta, és új elemeket fedezett fel benne. Most azonban az embereket nézte. Voltak, akik nyílt érdeklődéssel szemlélték az előadást, másoknak zárkózottság ült arcukon, megint mások zavartan sutyorogtak egymásnak.

Felfedezte a tömegben szüleit is, akik büszkén figyelték gyermekeiket, s kezükben színes traktátusok pihentek, melyeket az alkalom végére tartogattak a megtérők számára.

A lány hálás volt Istennek, hogy szülei is megtértek. A gyülekezet néhány tagjától hallott arról, milyen rossz felemás családban élni, ahol a szülők nem hívők.

Befejeződött a pantomim és Berti állt mikrofon elé, majd Elizát szólította. A lány határozott léptekkel állt mellé. Ez volt az első bizonyágtétele ekkora tömeg előtt, mégsem izgult. Nem volt gondban, amikor Istenéről kellett beszélnie, hiszen betegsége megtanította arra, hogy őszinte legyen az emberekkel. Volt, aki elfogadta a változást, amin keresztülment megtérése után, sőt még gyülekezetbe is elment vele, de volt, aki elfordult tőle. Ő azonban csak előre tekintett.

Nézte a rászégeződő szempárokat, majd megtérése történetébe kezdett a kórházba kerülésétől. A padlóváza esetéig jutott a történetben, amikor egy rekedt hang félbeszakította. Nem értette, mit mondott, de hangja durván és gúnyosan csengett. A tömeg egy emberként fordult a zajkeltő felé. Eliza is ösztönösen nézett oda. Egy fiatal fiú nézett rá vissza kihívóan, s nevetni kezdett. A lány semmit nem szólt, csak egyenesen a szemébe nézett és magában imádkozni kezdett. Felismerte a fiút, bár régóta nem látta már. A nevetés halkulni kezdett, majd teljesen abbamaradt. A gúny lassan eltűnt a fiú szeméből, s helyét az értetlenség és csodálkozás váltotta fel. Mivel már egy szót sem szólt, a tömeg nem tartotta érdekesnek, s ismét a még mindig némán álló lány felé fordult figyelme. Ő folytatta a történetet, mintha mi sem történt volna, de szeme a fiún nyugodott. Békesség áradt belőle, ami a hallgatóságra is átragadt. Nem sokkal azután, hogy Eliza befejezte bizonyágát, fiatalok álltak fel, hogy énekkel dicsérjék az Urat. Eliza Iván mellé lépett.

– Ő az, aki máskor is megzavarta az alkalmat? – kérdezte.

– Igen – válaszolt a kérdezett, majd a lányra nézett. – Ismered?

Még mielőtt válaszolhatott volna, Balázs érkezett hozzájuk.

– Eliza, nem András az, a gimibeli barátod?

– De igen – mondta, majd mindannyian gyülekezetük pásztorát nézték, ahogy megtérésre hívja előre az embereket, akik egy ideig csak pislogtak egymásra, majd néhányan megindultak az emelvény felé. Mindenki legnagyobb meglepetésére András is köztük volt. Pár órával később Eliza a nappaliban ült, amikor megcsörrent a telefon.

– Szia, Eliza, Berti vagyok. Nem lenne kedved a gyülekezetbe jönni imádkozni és beszélgetni? – kérdezte a hívó fél.
– Dehogynem, mindjárt ott vagyok. – mondta ő, majd gyorsan elkészült.
A gyülekezetben ott voltak, akik kora délután az evangélizáción szolgáltak, és néhány új arcot is látott, nyilván a megtérőket.
Alig nézett körbe a teremben, amikor nyílt az ajtó. Odafordult.
– Szia, András! – köszönt a belépőre.
– Szia, Eliza! – mondta a fiú. Remélem, nem baj, hogy eljöttem. A lapon, amit kaptam, ez az időpont áll – szorongatta kezében a színes traktátust.
– Dehogy baj! – mosolygott a lány. Rég nem láttalak.
– Én sem. És ne haragudj a beszélésért a téren. Nem tudom, mi volt velem.
– A lényeg az, hogy itt vagy – szólt kedvesen Eliza. Gyere, menjünk be!
Berti épp az új megtérőkkel beszélgetett, így Eliza odavezette a fiút, míg maga egy másik csoportot vett célba.
Később közösen imádkoztak és érezték, ahogy a levegő megtelik forrósággal, ahogy imádják Istent. Már nem érzékelték az időt, csak azt, hogy az Úr jelen van.
Berti Elizához lépett, gyengéden a vállára tette a kezét.
Vedd ki a füledből a készüléket – szólt halkán, majd folytatta – többé nem lesz szükséged rá!
A lány azonnal engedelmeskedett és kivette füléből. Érezte, ahogy végigárad testén Isten kenete. Tudta, hogy meggyógyult. Térdre borult és könnyek között dicsérte Istenét. Egy rövid idő múlva, más, számára idegen nyelven imádta az Urat. Azt, aki által értelmet nyert élete, Aki megváltotta, meggyógyította, és örök élettel ajándékozta meg.

MEGEMLEKÉZÉS

{k1997611}

Emlékezés Lugosi István testvérré • *Kázmér Pál*

Az építkezés nagyon megviseli az emberek testét és lelkét is. Különösen, ha munka és minden más mellett végzik.

A pécsi gyülekezetben is így volt ez 1990-ben, amikor már hat éve tartott az új templom építése. A teherhordozók különösen, de az egész gyülekezet belefáradt az elhúzódo munkálatokba. Az ideiglenes átadás '90 őszén megtörtént, átköltöztünk, de nagyon sok aprólékos, időigényes munka volt még vissza.

Ekkor érkezett Pécsre Kaliforniában élő gyermekeinek hosszabb idejű látogatásából *Lugosi István* testvér, aki átlátva a helyzetet, azonnal vállalkozott: ha elfogadjuk, amiben tud, kész segíteni. Teljes időben, minden erejét, intézkedési kedvét latba vetve új lendületet adott a befejezési fázisnak. Mi, akik kezdettől benne voltunk a munkák sűrűjében, fellelegezhettünk, a „szekér” haladt előre a '91 novemberi végleges átadásig.

Hálásak voltunk Istennek, aki az egész építkezés során mindannyiunknak engedte megtapasztalni: ha odaszánjuk az oltárra önmagunkat, és azt is, amink van, akkor Ő azt gazdagon megáldja, megsokasítja.

Kadarkúton, a Vóta kastély bölcsőjénél is ugyanígy volt 13 évvel ezelőtt. Bozótirtással, állagmegóvással kezdődött a kastély helyreállítása. Félő volt, hogy a még meglévő értékek is lábra kelnek, valaki vagy valakik beköltöznek a nyílászárók nélküli épületbe, újabb károkat, problémákat okozva. Lugosi testvér kész volt, hogy az első telet a legkezdetlegesebb, puritán körülmények között egy ideiglenesen kialakított helyiségben ott töltsse. Kadarkútról motorkerékpárral hordta az ivóvizet, élelmet. A tetőről becsorgó esővizet felfogva lavórban

mosakodott, teatúzhelyen maga főzött, azzal melegített.

Látta a szolgálat értelmét, célját. Meg volt győződve arról, hogy ott van a helye, ezt kell tennie, ez a feladata. Később a helyreállítási munkákból is nagy részt vállalva tevékenykedett. Élete utolsó állomása Inota volt. Amikor két évvel ezelőtt odaköltöztek testvéreink a késő őszi időben úgy alakult a gyülekezet élete, hogy nem volt, aki a hétköznapi alkalmakra befűtse az imaházat. Nagy Miklós lelkipásztor testvér úgy gondolta, hogy ideiglenesen befűt, és azután ha nem lesz, aki vállalja ezt a munkát, akkor téli időben szüneteltetik a hétköznapi alkalmakat. Testvérünk minderről semmit sem tudva éppen akkor ment el az imaház előtt, amikor a lelkipásztor nagy füstfelhőben birkózott a kazánban lévő tűz gerjesztésével. „Hát te, atyámfia, mit csinálsz itt?” – szólította meg Lugosi testvér, mire ő elmondta a helyzetet.

„Szó sem lehet róla!” – válaszolta István testvér. Neked elsősorban az Igével kell foglalkozni, a fűtést majd én vállalom.

Az elmondottak szemelvények testvérünk életéből, de rávilágítanak a mi helyzetünkre is. Ott vagyunk, ott dolgozunk, ahova Isten állított bennünket? Azt tesszük, azzal foglalatostkodunk, amivel megbízott minket?

„Boldog az a szolga, akit az ő ura, amikor hazajő, ily munkában talál” (Mt 24,46).

Testvérünk 1945-ben tért meg. Feleségével hét gyermeket neveltek fel, akik megismerték az Urat. Október 14-én temették el testét az inotai köves, domboldali temetőben. A gyászistentiszteletet Nagy Miklós inotai lelkipásztor testvér vezette. A ravatalnál Gyánó László mezőcsokonyai, a sírnál Kázmér Pál pécsi lelkipásztor hirdette Isten igéjét.

„Az igaznak emlékezete áldott” (Péld 10,7).

HIRDETÉS – REKLÁM – EGYEBEK

Megszentelődés • *Kuli Katalin*

%%Az ember csak kritizál.

Szálkát keres, gerendát talál.

Ki szelíden int, ritka az,

csak a Szent Szellem igaz,

Ki hibáidra úgy mutat, hogy segít,

és megtanít elhagyni azt.%%

Felhívás

Az Élő Víz Irodalmi Alapítvány arra kéri a kedves adakozókat, hogy az adózási szabályok változása miatt legyenek szívesek megírni az adóazonosító jeleket levelezési címünkre:

8100 Várpalota, Ujlaky út 1. 4/18 vagy az alapítvány csekkjének közlemény rovatában.

Vállalkozóktól adószámot kérünk. Az idei évről csak az említett adatok birtokában adhatunk ki adókedvezményre jogosító igazolást.

Segítségüket és odafigyelésüket köszönjük!

Karácsonyra keresztény kazettát

Karácsonyi ajándékok vásárlására készültem, amikor kezembe került egy karácsonyi kazetta

ajánlat. Örültem, mert éppen ilyesmit akartam venni. Vásároltam egyet-egyét, nagyon tetszett. Hasznos és áldásos ajándék keresztény és nem keresztény gyerekeknek, szülőknek egyaránt. Szeretettel ajánlom.

A	kazetta	választék:
A legnagyobb ajándék (karácsonyi énekek)	400.-Ft	
Téli történetek	450.-Ft	
Bátor kis hajósinas (gyermektörténetek)	300.-Ft	
Mondd, ki a dzsungel királya?	400.-Ft	
Tavaszi kirándulás	300.-Ft	

... és még sok érdekes könyv, hírlevél. Ha többet szeretnél tudni minderről és a fenti kazettákat meg akarod rendelni, az alábbi telefonszámon, címen lehet elérni a boltot.
SORSFORDÍTÓ KÖNYVESBOLT – 1074 Budapest, Rottenbiller u. 24. Tel: 342-4429
PALÁNTA GYERMEKMISSZIÓ – 1071 Budapest, Damjanich u. 35. Tel: 322-0034

Az Élő Víz Irodalmi Alapítvány hívó novella pályázatának eredménye • Kovács Zoltán

I. díj (5000,- Ft) A padlóváza (Albert Melinda)
II. díj (3000–3000,-Ft) A boldogság kapujában (Albertné Bognár Margit, Isaszeg); Nincs kiút? (Nagy-Ajtai Márta, Komló)
III. díj (2000,-Ft) Mit húzol még magaddal? (Bordásné Váradi Krisztina, Debrecen)
IV. hely Az Úrnak legyen szentelve (Nagy-Ajtai Ágnes, Komló)
V. hely Hozzád szól az ének (Albertné Bognár Margit, Isaszeg)
A bíráló bizottság tagjai: Hegedűs Ildikó, Koncz Sándorné (mindkettő Bp. Agapé gyülekezet), ifj. Kovács Béla (Ózd) és Kovács Zoltán (Inota, Bétel gyülekezet). A díjak és a helyezések színvonalas versenyben dőltek el. Díjnyertes testvéreinknek gratulálunk, és az Úr áldását kívánjuk minden kedves pályázónak életére, valamint további irodalmi próbálkozásaira. A bíráló bizottság nevében: *Kovács Zoltán*

Impresszum

Főszerkesztő: Bérczes Lajos
Szerkesztő bizottság: Balogh Sándor, Durkó Sándor László, Hegedűs Ildikó, Kázmér Pálné, Koncz Sándorné, ifj. Kovács Béla, Kovács Zoltán, Nagy Kornél
Tördelőszerkesztő: Erki-Kiss Zsolt
Borító: ifj. Fábíán Attila
A címlapon: Budapesti Őszi Pünkösdi Konferencia '97
Fotók: Bernhard Gyula
Kiadja az Evangéliumi Pünkösdi Közösség 1143 Budapest, Gizella út 37.
Tel/fax: (1) 251-6987 vagy (1) 222-0086
Felelős kiadó: Fábíán Attila elnök
Előfizethető a szerkesztőségben személyesen vagy postai úton. Előfizetési díj egy évre: 840 Ft
ISSN 1217-0623
Minden jog fenntartva.
Kéziratot nem őrünk meg és nem küldünk vissza.

REJTVÉNYOLDALAK

Keresztrejtvény • Nagy Kornél

{k1997604}

Minirejtvény • Nagy Kornél

{k1997605}

VÍZSZINTES: 1. „Ne aggodalmaskodjatok a ti ... felől” (Mt 6). 4. „Nevetés közben is ... a szív” (Péld 14). 6. Drágakő, az új Jeruzsálem falának alapjában (Jel 21). 7. „Tévelygek, mint valami elveszett ... keresd meg a te szolgádat” (Zsolt 119). 8. „A szegényt minden atyjafia gyűlöli, még ... is eltávolodnak tőle” (Péld 19).

FÜGGŐLEGES: 1. „Mi ..., mint a méz és mi erősebb, mint az oroszlán?” (Bír 14). 2. „Akkor látván Júdás, aki őt ..., hogy elítélték őt, megbánta dolgát” (Mt 27). 3. E csapatok fogták el Sedékiást (Jer 39). 4. „Ez a ... semmivel sem üzhető ki, csupán könyörgéssel és bőjtöléssel” (Mk 9). 5. „Csináljatok utat annak, aki jön a pusztákon át, akinek ... a neve” (Zsolt 68).

Kedves Rejtvényfejtők! • Nagy Kornél

Az **ötfordulós rejtvénypályázat** sorsolása megtörtént azon rejtvényfejtők között, akiknek sikerült összegyűjteni minimálisan **26** pontot, és beküldték a „kódolt” betűkből kapott igeversnek **„A jó kedvű adakozót szereti az Isten” (2Kor 9,7)** pontos helyét. A rejtvénypályázat fődíját, a Mundrucz Tamás testvérünk által felajánlott SHARP *rádiósmagnót* **Molnár Anita** (Komló) nyerte.

A tíz 1998. évi **ÉLŐ VÍZ előfizetést** nyerték: **Barna Frigyes** (Csetény), **Juhász Miklósné** (Ecséd), **Kertész Angéla** (Ostojicevo), **Kriston Rózsa** (Bánhorváti), **Kubis Ferencné** (Maglód), **Sanda Lajosné** (Várpalota), **Szabó Endre** (Isaszeg), **Szabó Gizella** (Sülysáp), **ifj. Tarr István** (Jánkmajtis), **Török Ferencné** (Tatabánya).

A pontverseny állása:

(A nevek után a zárójelben, az ötfordulós rejtvénypályázatban elért pontszám látható!)

45 pont: **Farkas János** (34);

42 pont: **Juhász Miklósné** (34), **Szabó Gizella** (34);

41 pont: **Komócsi Roland** (24);

40 pont: **Perei Imre** (34), Gáspár Jánosné (28), Horváth Istvánné (34), Kriston Rózsa (28), Takácsné Makkai Zita (34);

39 pont: D. Nagy Gáborné (34);

38 pont: Kis Krisztián (24);

35 pont: Borbély Józsefné (25), Komócsi Józsefné (18), Pánczél Jánosné (24);

34 pont: Balla Erzsébet (34), Czerovszki Márta (34), Deák M. Jolán (34), Mundrucz Istvánné (34), Sanda Lajosné (34), Szabó Endre (34), Tóth Terézia (34), Vass Béláné (34), Városi Ibolya (34);

33 pont: Weller József (22);

32 pont: Bálint Miklósné (28);

28 pont: Barna Frigyes (28), Berla Ferenc (34), Hegedűs Péterné (28), Kertész Angéla (28), Murvai Lászlóné (28), Sze-gedi Andrásné (28), ifj. Tarr István (34);

27 pont: Gróf Nándorné (12);

26 pont: Megyeri Béniné (26);

25 pont: Dr. Faragó Enikő (0);

22 pont: ifj. Horváth Istvánné (34), Makkai István (34), Szabolovits István (34), Szakács

Györgyné (28), Török Ferencné (34);

21 pont: Durkó Lajosné (20);

14 pont: Édes Zsuzsanna (34), Gyuricsek Evelin (34), Kubis Ferencné (26), Nagy-Ajtai Márta (34), Sárik Róbert (14), Plesa Jánosné (32), Szabó Szilvia (14);

12 pont: Tóth Richárd (6);

8 pont: Wilhelm Konrád (28);

6 pont: Balogh Tünde (6), Csányiné Farkas Mária (34), D. Nagy Emma (34), Kállai Ibo-lya (12), Kántor Beatrix (6), Molnár Anita (34), Opóczy Magdolna (6), Sanda Mónika (34), Seprenyi Mihályné Pirka Andrea (34), Szabó Sándor (6), Varga Erika (6);

2 pont: Windisch Károly (8).

Elküldendő:

a keresztrejtvény számozott soraiban található igevers **pontos helye (5 pont)**, valamint a minirejtvény bekarikázott betűiből összerakott **szó**, mely egy próféta neve (**1 pont**).

Megérkezési határidő: 1998. január 24.

Cím: ÉVR Nagy Kornél 1151 Budapest, Csobogós u. 6. 4/22.

A '97/4. szám rejtvényeinek helyes megfejtése: **keresztrejtvény: Zsid 10,38. (4 pont)**, **minirejtvény: Kison (2 pont)**.

A **karórát**, melyet **Vadon Tamás** óras testvérünk (8416 Dudar, Bereg park 6.) ajánlott fel, **Farkas János** (Kiskőrös) nyerte.

Könyvet nyert: **Juhász Miklósné** (Ecséd), **Komócsi Roland** (Makó), **Szabó Gizella** (Sülysáp).

Kazettát nyert: **Perei Imre** (Pécel).

A nyerteseknek szívből gratulálok. Pontjaikat ezzel elvesztették, de a pontgyűjtést újra kezdhettek, melyhez sok sikert kívánok.

Áldott ünnepeket és békés, boldog új évet kívánok minden kedves rejtvényfejtőnek! (1Jn 4,9)

Az 1997/5. szám gyakorlásra szánt rejtvényeinek helyes kitöltése

{k1997606}

Gyakorlásra szánt rejtvények – 1 • Nagy Kornél

{k1997607}

VÍZSZINTES: 1. „Ne is aludjunk azért, mint egyebek, hanem legyünk ... és józanok”

(1Thes). **6.** Város, melyet Abija elvett Jeroboámtól (2Krón). **12.** A Hóreus Sóbál fia (1Móz).

13. Pál római barátja (2Tim). **14.** „Az Úr napja pedig úgy jó majd el, mint éjjeli tolvaj, amikor az egek ropogva elmúlnak, az ... pedig megégve felbomlanak” (2Pét). **16.** „... pedig a Sátán

Júdásba, ki Iskáriótesnek neveztetik” (Lk). **17.** „A pokol pedig és a halál vettetének a tűznek

tavába. Ez a második halál, a tűznek ...” (Jel). **18.** Város Júdában (Józs). **19.** „Az Úr az ő

népének ...” (Zsolt). **21.** „Mert bizony-bizony megvetettél minket; megharagudtál ...

felettébb” (JSir). **23.** „De ők, mint ..., áthágták a szövetséget; ott cselekedtek hűtlenül

ellenem” (Hós). **27.** Főpap Jósafát idejében (2Krón). **29.** Falu, melynek lakói a

bethlehemiekkel együtt 188-an tértek haza Zorobábelrel a fogságból (Neh). **31.** Elizeus

próféta atyja (1Kir). **32.** „Alázzátok meg ... magatokat Istennek hatalmas keze alatt” (1Pét).

33. „Uram, tudtam, hogy te kegyetlen ember vagy, aki ott is ..., ahol nem vetettél” (Mt). **34.**

...-Sofán, Gád fiai által épített város (4Móz).

FÜGGŐLEGES: 1. „Az én atyámnak mily sok bérese bővülködik kenyérben, én pedig ...

halok meg” (Lk). **2.** Babiloni bálvány, a zsidók Merodáknak nevezték (Jer). **3.** „Aki bikát öl,

embert üt agyon; aki juhval áldozik, az ... öl” (Ezsd). **4.** Város Efraim hegyén (Bír). **5.** „Nagy

a te irgalmasságod, Uram! A te ítéletid szerint ... meg engem” (Zsolt). **7.** „Ábrahám pedig

vén ... ember vala, és az Úr mindenben megáldotta” (1Móz). **8.** „A ki megfeddi az embert,

végre is inkább kedvességet talál, mint a ... nyelvű” (Péld). **9.** Lévíta város Izsakhár területén (1Krón). **10.** Hósea atyja (4Móz). **11.** Jonathán leszármazottja, Elása fia (1Krón). **15.** Helység Júda déli határánál (Józs). **16.** „Ne törj be népem kapuján nyomorúságuk napján; ne gyönyörködjél te is a ... nyomorúsága napján” (Abd). **20.** „Az igaz eszik az ő kívánságának megelégedéséig; az istentelenek ... pedig szűkölködik” (Péld). **21.** Jonathán leszármazottja (1Krón). **22.** „Eladtad a te népedet nagy olcsón, és nem becsülted az ... magasra” (Zsolt). **24.** Zsidó főember, aki Nehémiással együtt megpecsételte a szövetséget (Neh). **25.** „És elnevezék azt a helyet Kibrot-thaavának, mert ott temeték el a ... népet” (4Móz). **26.** ...-Rimmon, lévitaváros Dán területén (Józs). **28.** „Az igazi világosság eljött volt ... a világba, amely megvilágosít minden embert” (Jn). **30.** „Gyümölcséről ismerik meg a ...” (Mt).

Gyakorlásra szánt rejtvények – 2 • Nagy Kornél

{k1997608}

VÍZSZINTES: **1.** Város Izsakhár területén (Józs). **5.** Város Júdában (Józs). **10.** Ennyi esztendeig szolgált Jákób Lábánnak (1Móz). **11.** Ézsau apósa (1Móz). **12.** „Teljes örömmel tartásatok atyámfiái, mikor különféle kísértésekbe ...” (Jak). **14.** „A te szemeid ... nézzenek, és szemöldököd egyenest magad elé irányuljanak” (Péld). **15.** „Királyt ... ők; de nem én általam” (Hós). **17.** „A titkon ... ajándék elfordítja a haragot” (Péld). **19.** „Ez-é a ti örvendező várostok? melynek ... ősidőkből való” (Ézs). **22.** Thékoából való férfi, aki Hírának, Dávid hőséneke atyja (2Sám). **24.** Gáth-..., Jónás próféta születési helye (2Kir). **26.** Sámuel próféta őse (1Sám). **27.** Edom királya, aki Behor fia volt (1Krón). **28.** Sziget, ahonnan bíort vittek Tírusba, melyet hajóhoz hasonlít az ige (Ez). **29.** Hárán testvére (1Móz).

FÜGGŐLEGES: **1.** „A jóllakott ember még a lépesmézet is megtapodja; de az ... embernek minden keserű édes” (Péld). **2.** „Menj be népem, menj be szobáidba, és zárd be ajtóidat utánad, és rejtsd el magad rövid szempillantásig, míg elmúlik a ... harag” (Ézs). **3.** „... bánat száll be hozzánk, reggelre öröm” (Zsolt). **4.** Kanaán fia (1Móz). **6.** „... tiszta a te beszéded, és a te szolgálád szereti azt” (Zsolt). **7.** „Halandó a hozzá vivő utat nem ismeri, az ... földén az nem található” (Jób). **8.** ...-Asán, simeoni lévitaváros (1Sám). **9.** Lévíta város Manasséban (1Krón). **13.** ...-Nafthali. Város, ahol Bárak élt (Bír). **14.** „Az atyák ... egest, és a fiak foga vásott meg bele” (Ez). **16.** Város, melynek fiai a hádiakkal és az ónóikkal hétszázhuszonötven jöttek ki a babiloni fogságból (Ezsd). **18.** „Az igaz pedig az ő ... által él” (Hab). **19.** Benjámin fia (1Móz). **20.** Családfő Manassé nemzetségében (1Krón). **21.** „Szólj ..., mert hallja a te szolgálád” (1Sám). **23.** ...-Hóze, a forrásnak kapuját javítgató Sallum atyja (Neh). **25.** Izráel királya, plusz ékezettel (1Kir).

Gyakorlásra szánt rejtvények – 3 • Nagy Kornél

{k1997609}

VÍZSZINTES: **1.** „Minden rossznak gyökere a pénz ...” (1Tim). **9.** „Az ... ember pedig hitből él” (Róm). **10.** Az Úr szavai Sámuelhez: „Azon a napon véghez viszem ... mind azt, amit kijelentettem háza ellen” (1Sám). **12.** „Kórah fiainak tanítókölteménye. A szeretet ...” (Zsolt új ford). **13.** „Az Úr szava ... a vizek fölött, a dicsőség Istene mennydörög” (Zsolt). **14.** „Ha tábor fog körül, nem fél szívem; habár ... támad reám, mégis őbenne bízom én” (Zsolt). **15.** „Mert a fül próbálja meg a szót, mint az ... kóstolja meg az ételt” (Jób). **16.** Keresztyén nő Filippiben (Fil). **18.** Fanatikus zsidó csoport tagja, pl. Simon apostol (ApCs). **21.** „Nem lesz köztük egy is elfáradott, sem tántorgó; nem szunnyad és nem aluszik; derekának ... sem oldódik meg” (Ézs). **22.** „Szíved elgondolja a múlt félelmét: hol az ..., hol a mérlegelő, hol a tornyok összeírója?” (Ézs). **24.** Moáb hegység, ahonnan Mózes megláthatta az ígéret földjét (5Móz). **26.** „Miért ... pénzt azért, ami nem kenyér” (Ézs). **28.** „A megromlás előtt kevélység

jár, és az ... előtt felfuvalkodottság” (Péld). **29.** „... jelt magadnak az Úrtól, a te Istenedtől” (Ézs). **30.** „Ez Jézus, a ... Názáretből való próféta” (Mt).

FÜGGŐLEGES: **2.** A gersonita Simhi második fia (1Krón). **3.** „... , amely fejed felett van, rézzé, a föld pedig, amely lábad alatt van, vassá válik” (5Móz). **4.** „Oda... fészket a bagoly” (Ézs). **5.** „És ... azért írjuk néktek, hogy örömetek teljes legyen” (1Jn). **6.** A Sámson által megölt oroszlán tetemében volt (Bír). **7.** „Ne bontsd el a régi határt, melyet csináltak a te ...” (Péld). **8.** „Senki tőletek a pálmát el ne vegye, kedvét találván alázatoskodásban és az ... tisztelésében” (Kol). **11.** „Leüle a nép enni és ... , és felkelének játszani” (1Kor). **12.** „Ha odaadod utolsó falatodat az ... , és az elepedt lelkűt megelégit: feltámad a setétségben világosságod” (Ézs). **17.** „... hisz őbenne, meg nem szégyenül” (Róm). **19.** „Mert az Isten országa nem ...” (Róm). **20.** „Az Isten Lelke ... vala a vizek felett” (1Móz). **22.** Város, ahonnan Dávid két hőse Híra és Gáreb származik (1Krón). **23.** „Boldog az az ember, akinek az Úr nem ... fel bűnét” (Zsolt új ford). **25.** „Születésem ... a te gondod voltam” (Zsolt). **27.** „Feltámad a setétségben világosságod, és homályosságod olyan lesz, mint a ...” (Ézs).

Gyakorlásra szánt rejtvények – 4 • Nagy Kornél

{k1997610}

VÍZSZINTES: **1.** „... megsegített minket az Úr” (1Sám). **8.** „Istennek folyója ... van vizekkel” (Zsolt). **9.** „Az ... beszélnek Isten dicsőségét” (Zsolt). **11.** „Te ... a Krisztus, az élő Istennek Fia” (Jn). **12.** „Nevetés közben is ... a szív” (Péld). **14.** ...-Keramin, ammonita helység (Bír). **16.** Salamon szolgája, akinek fiai visszatértek a fogságból (Ezsd). **17.** Széir unokája (1Krón). **19.** Város, melynek lakóit Samáriába telepítette Assiria királya az elhurcolt zsidók helyett (2Kir). **20.** „Néha nem látják a napot, bár az égen ...” (Jób). **21.** „... Uram, szabadítsd meg az én lelkemet” (Zsolt). **22.** „Eljött az ... , hogy megdicsőíttessék az embernek Fia” (Jn). **23.** Az egyik Joás elleni összeesküvő (2Krón). **25.** Manassé fél törzsének egyik fejedelme (1Krón). **26.** Hadinának, rúbenita előljárónak atyja (1Krón). **28.** Jákób egyik fia (1Móz). **29.** Sámson találós kérdése: „Az evőből ... jött ki, s az erősből édes jött ki” (Bír). **30.** Simeonita férfi, akinek tizenhat fia és hat lánya volt (1Krón). **32.** Város, melyből Réczin, Siria királya kiirtotta a zsidókat (2Kir). **33.** „Tekervényes a bűnös embernek útja; a ... cselekedete pedig igaz” (Péld).

FÜGGŐLEGES: **1.** „Közel van, aki engem ... , ki perel én velem?” (Ézs). **2.** „Micsoda az ember, hogy őt ... nagyra becsülöd” (Jób). **3.** „Senki a te ifjúságodat meg ... vesse” (1Tim). **4.** Sasák fia (1Krón). **5.** „Az aratni való sok, ... a munkás kevés” (Lk). **6.** „Akik ... alatt vannak mint szolgák, az ő uraikat minden tisztességre méltóknak tekintsék” (1Tim). **7.** Nép, amely Izrael egyik ellenségeként van említve (Zsolt). **8.** Ilyen fa alá temették Saul és fiait Jábes lakói (1Sám). **10.** „Sokat vetettetek, de ... takartok” (Agg). **11.** „Nem rejtethetik el a hegyen épített ...” (Mt). **12.** „Aki titeket befogad, engem ... be” (Mt). **13.** Hóreus férfi, kinek fiaie volt Beeroth (5Móz). **15.** „Zengjete az Úrnak, aki Sionban ...” (Zsolt). **17.** „A jó ember az ő szívének jó kincséből ... elő jót” (Lk). **18.** Dárius származását jelző név (Dán). **24.** „Aki titeket ... , az ő szemefényét bántja” (Zak). **27.** „... Urunké Istenünké az irgalmasság és a bocsánat” (Dán). **29.** Simej fia (1Kir). **31.** „Még a vén korban ... gyümölcsöznek” (Zsolt). **32.** ...-Rimmon, júdabeli város (Neh).

GYERMEKKÖR

{k1997612}

{k1997613}

{k1997614}

{k1997615}
{k1997616}
{k1997617}
{k1997618}
{k1997619}
{k19976C}
{k19976D}